

長安

หญิง
งาม
อันดับ
หนึ่ง
แห่ง
ฉางอัน

第一美人

3

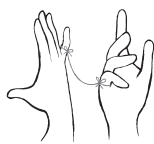
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ฟาด้าตอเล่ย์เซียน 發達的淚腺 เซียน
เบ๊นักราช แปลา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

มาถึงเล่มจบแล้ว ใจหายเหมือนกันนะคะ ด้วยความที่ติดตามชีวิตของ 'หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน' ผู้นี้มาตั้งแต่ช่วงที่นางตกยาก พอวันหนึ่งที่ชีวิตของนางดีขึ้นและได้พบกับรักแท้แล้วก็รู้สึกทั้งตื้นตันและทั้งใจหายที่จะไม่ได้อ่านเรื่องของนางต่อไปพร้อมๆ กัน

ทว่าอย่างไรเราก็ยังไม่รู้ว่าลู่อื่นจะจัดการเรื่องบ้านเมืองอย่างไร และถึงพบเจอกับรักแท้แล้วก็ใช่ว่าจะสมหวังเสมอไป เขาและเสียนจินจะฝ่าฟันอุปสรรคสุดท้ายนี้ไปด้วยกันได้หรือไม่ ในความฝันมิใช่เพียงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชาติก่อนเพียงเท่านั้น แต่ยังเป็นเค้าลางที่จะเกิดความเปลี่ยนแปลงบางอย่างในชาตินี้ด้วย เขาและนางจะต้องใช้สติในการประคับประคองความรักนี้ไปอย่างมากจริงๆ

กำหนดการแต่งงานของเขากับสวีอู่ชิงออกมาแล้ว และในวันที่คณะทูตเดินทางเข้ามาส่งบรรณาการในงานเลี้ยงในวังก็มีการลอบปลงพระชนม์ มีหน้าซ้ำสุดท้ายเสียนจินยังต้องเดินทางจากเมืองหลวงไปกับทูตเหิงอีก ทว่าเรื่องราวนี้จะเป็นความฝันหรือเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในชาตินี้กันแน่ ติดตามได้พร้อมกันในหน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ภัยพิบัติของสกุลเสี้ยนในตอนนั้นยังคงติดตรึงในดวงตา คำคืนฝันร้ายยามเช้าตื่นกลัว ทุกอย่างเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน รังนกที่แตกแล้วยากจะมีไข่ที่สมบูรณ์

พี่น้องของข้าปลอดภัย เพราะได้ท่านคอยดูแล

ในช่วงอัปสรรหนทาง ข้าไม่มีอะไรตอบแทนได้ ถ้าท่านไม่รังเกียจ ข้าเคยคิดจะเป็นอนุภรรยา ประณิบัติข้างกายท่าน ภายหลังรู้ข่าวดีว่าท่านกับคุณหนูเจ็ดสกุลสวี่หมั่นหมายกันแล้ว จึงรู้ว่าสิ่งที่หวังไว้กลายเป็นความว่างเปล่า

ข้ารู้ว่าไม่ใช่ความต้องการของท่าน แต่ก็รู้ว่าชะตาฟ้ายากจะขัดขึ้น

จากกันครั้งนี้ ข้าละอายใจอย่างยิ่ง บุญคุณที่มีไม่อาจลืม ไม่อาจตอบแทนได้เพียงพอ

”

แนะนำตัวละคร

- * เลื่อนเงิน หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งฉางอัน 'ภรรยาลับ' ของลู่อิเย่น เพราะความงามทำให้เป็นที่อิจฉาริษยาของสตรีเรือนอื่น
- * ลู่อิเย่น ชื่อจริงแห่งจวนเจิ้นกั๋วกวง รักมันเพียงเลื่อนเงินผู้เดียว ทำทุกอย่างเพื่อนางเสมอ ทุกคราที่นางร้องไห้ เขาจะเจ็บปวดที่หัวใจทันที
- * เลื่อนเหยา พี่สาวคนที่สองของเลื่อนเงิน ถูกแต่งตั้งเป็น 'องค์หญิงหย่งเหอ' เพื่อให้แต่งงานเชื่อมสัมพันธ์
- * สุยอวี้ เซวียนผิงโหวชื่อจื่อ สหายรักของลู่อิเย่น บุรุษที่ทั้งชีวิตรักเลื่อนเหยาผู้เดียว
- * อูลี่ บุตรชายคนรองของเป่าอี้ชานแคว้นหุ่ยหุ่ย เป็นคนที่มี ความกล้าหาญชาญศึกที่สุดและเลพลที่สุด
- * สวี่อี่จิง สวี่ซีเหนียง คุณหนูเจ็ดสกุลสวี่ หลานสาวในไส้ของ สวี่ฮองเฮา พอรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง
- * ชูเหิง ฉางผิงโหวคนใหม่ แม่ทัพผู้เก่งกาจและสง่าผ่าเผย ผูกพันกับเลื่อนเงินมาแต่วัยเยาว์
- * เลื่อนหง บุตรชายคนเล็กของสกุลเลื่อน ฉลาดเฉลียวมาแต่เด็ก แต่กลับร่างกายอ่อนแอมีโรคมากตั้งแต่เกิด

104

ตรงหน้าของลู่อื่นปรากฎหมอกดำกลุ่มใหญ่...
รัชศกหยวนซึ่งปีที่สิบหก วันที่สิบสี่เดือนสิบเอ็ด
ตอนใกล้รุ่ง หมอกหนายามเช้ากระจายไปทั่วทิศอย่างช้าๆ ท้องฟ้า
สีเทาหม่นกับกำแพงเมืองสีเทาเข้มค่อยๆ กลืนตัวกัน
เกล็ดหิมะโปรยปราย ตกลงบนพื้นจับเป็นน้ำแข็ง
ตลาดตะวันออกตะวันตกที่เคยมีผู้คนคับคั่งขาดความคึกคัก ถนน
น้อยใหญ่เงาคนบางตา เมืองฉางอันที่ถูกภัยพิบัติทำร้ายเต็มไปด้วยรูลูพูน
นับร้อยพันแล้ว
โอรสสวรรค์บำเพ็ญพรต หลังจากเข้าอารามแล้วก็จะทิ้งอำนาจ
ไปสิ้น สกุลสวี่มีอำนาจยิ่งใหญ่ ทุกคนในราชสำนักถือองค์รัชทายาท
เป็นสำคัญ
โรคระบาดเพียงครั้งเดียว ในเวลาสองสามเดือนก็เปลี่ยนโฉมของ

ราชสำนักไปโดยสิ้นเชิง

เหล่าขุนนางเก่าแก่ที่โชคดีมีชีวิตรอดเหล่านั้นล้วนเรียนรู้ที่จะเก็บซ่อน
คมดาบ ก้มหน้าใช้ชีวิต ต่อให้พวกเขาคิดว่าตนเองฉลาดแผนการล้ำลึก
มีประสบการณ์โชกโชน สุดท้ายแล้วกลับถูกสตรีในตำหนักในบิบบจนหมด
หนทาง

หากต้องการเข้าเฝ้าฮ่องเต้ โอกาสเดียวก็คือตอนสิ้นปีทีแค่วันต่างๆ
มาเยือนราชสำนัก

อย่างน้อยฮ่องเต้เจิ้งหยวนก็ยังเป็นโอรสสวรรค์ของต้าจิ้นอยู่ เมื่อเป็น
โอรสสวรรค์ก็ต้องออกมาพบปะและจัดงานเลี้ยงขุนนางทูตและผู้นำดินแดน
ที่นำเครื่องบรรณาการมาให้ราชสำนัก

แต่ในใจพวกเขารู้กระจ่างเช่นกันว่าต่อให้ได้พบฮ่องเต้ก็ไม่อาจช่วย
อะไรได้

ตามธรรมเนียมปฏิบัติของราชวงศ์จิ้น สำนักพิธีกรรมและกรมพิธีการ
จะดูแลขุนนางทูตและผู้นำดินแดนที่นำเครื่องบรรณาการมาให้ราชสำนัก
โดยเฉพาะ พวกเขาทำหน้าที่รับรอง ดูแลจัดการที่พักอาหาร อำนวย
ความสะดวกต่างๆ รวมถึงจัดพิธีต้อนรับอย่างสมเกียรติ

ส่วนความปลอดภัยของขุนนางทูตยังคงมอบให้เป็นที่รับผิดชอบ
ของที่ว่าการณ์นครหลวง

รายชื่อขุนนางทูตส่งมาถึงมือของลู่เยียนตั้งแต่ต้นเดือนสิบเอ็ดแล้ว
ลู่เยียนก้มลงดูรายชื่อพลางขมวดหัวคิ้วแน่น

หยางจงโนมัตัวพุดอยู่ด้านข้างว่า "ชื่อจื่อ พิธีแต่งตั้งบรรดาศักดิ์
ท่านหญิงหวังอันคือวันพรุ่งนี้ขอรับ"

'ท่านหญิงทรงอัน' ก็คือหลานสาวในไส้ของสวี่ฮองเฮา 'สวี่อึ้ง' ลู่เยียนนั่งฟังไปข้างหลัง นิ้วชี้แตะคิ้วหว่างคิ้วพร้อมพูดเสียงเข้มว่า "เรื่องของเกอเทียนซือ ตรวจสอบเป็นอย่างไบบ้าง"

"ข้าน้อยตรวจสอบที่มาของเขาแล้ว พบว่าคนผู้นี้วิชาลึกล้ำยากจะคาดเดา ไม่มีอะไรผิดปกติ คิดว่าคงมีความสามารถจริงอยู่หลายส่วน แต่มีจุดหนึ่ง หนึ่งปีกว่าก่อนหน้านี้เขาก็มีการติดต่อกับชั้นที่ข้างกายสวี่ฮองเฮาแล้ว"

หนึ่งปีก่อน? เส้นสายที่วางไว้ของสกุลสวี่ปล่อยไปยาวพอดู

ลู่เยียนรู้กระจ่างว่าหากเกอเทียนซือไม่มีความสามารถจริงอยู่บ้าง สวี่ฮองเฮาคงไม่ใช้งานเขา และเขาเองก็ไม่สามารถทำให้เจ้าแผ่นดินหลงมัวเมาถึงขั้นนี้ได้

ลู่เยียนใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะ "โรคระบาดที่ลั่วหยางนั้นเล่า"

หยางจงกำหมัดพูดว่า "ชื่อจื่อจะตรวจสอบต่อไปจริงหรือขอรับ"

"พูดมา"

หยางจงยื่นใบรายชื่อแผ่นหนึ่งมาให้พลางเอ่ยเสียงเบาว่า "แทบจะเหมือนที่ชื่อจื่อคาดไว้ทุกอย่าง การที่โรคระบาดแพร่มาถึงฉางอันนั้น มีคนทำให้เกิดขึ้น สกุลซุนหนีไม่พ้นความเกี่ยวพันนี้ขอรับ"

มุปากของลู่เยียนยกยิ้ม สกุลซุนหนีไม่พ้นความเกี่ยวพันนี้หรือเช่นนั้นก็เป็นภาระกระทำอย่างตั้งใจของสกุลสวี่กระมัง

"ใบรายชื่อนี้ยังมีผู้ใดเห็นอีกบ้าง"

"มีสายลับของเราเพียงผู้เดียว แต่ว่าเขา..." คำพูดที่เหลือหยางจงไม่พูด ลู่เยียนก็เข้าใจกระจ่างแล้ว

"ดูแลครอบครัวของเขาให้ดีก็แล้วกัน"

ลู่อื่นมองไปนอกหน้าต่าง

ไม่รู้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อใด ที่ยามเช้าของนางอ้นกลายเป็นอดีตที่ไม่สดใส
เช่นนี้

"ชื่อจื่อ องค์หญิงใหญ่ให้ช้าน้อยนำคำมาบอกท่านขอรับ"

ลู่อื่นเลิกคิ้วเป็นสัญญาณให้เขาพูดต่อ

"องค์หญิงใหญ่บอกว่าตอนนี้อย่างไรท่านกับท่านหญิงทรงอันก็ได้
กำหนดการแต่งงานแล้ว มีบางเรื่องต้องระวังสักนิด"

ลู่อื่นเอาใบรายชื่อขุนนางพูดที่จะส่งบรรณาการมาให้ราชสำนัก
เก็บใส่อกเสื้อ พูดเสียงเรียบว่า "ข้ารู้กาลเทศะดี"

ลมหนาวเย็นเยือกพัดมา

ลู่อื่นสวมเสื้อคลุมสีดำ ถือตะเกียงดวงหนึ่งเดินไปบนหิมะ

เขาผลักเปิดประตูอุทยานเจิ้งยว่น เห็นแสงสีส้มในที่ที่ไม่ไกลออกไป
ในใจรู้สึกเคร่งเครียด

เรื่องการแต่งงานของเขากับสวีซีเหินยงทั่วเมืองหลวงไม่มีผู้ใดไม่รู้
ไม่มีผู้ใดไม่ทราบ แม้แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะปิดบังนางไปได้นานเท่าใด

สิ้นเงินเห็นเขามาแล้วก็เดินเข้าไปหา ช่วยถอดเสื้อให้เขาอย่าง
คล่องแคล่ว จมูกของนางไวมืดไหนแต่ไร เพิ่งเดินเข้าใกล้เขา นาง
ก็รู้แล้วว่าเขาคือมู่สุรามา

นางจึงเดินไปด้านข้างอย่างเงียบๆ เทน้ำอุ่นมาถ้วยหนึ่งและวางไว้
ในมือของลู่อื่น "ได้เท่าที่น้ำสักนิด เดียวจะไม่สบายท้อง"

ลู่อื่นเดิมไปหลายอีก จากนั้นวางถ้วยน้ำลง มองใบหน้าชาวเนี่ยน
ตรงหน้าและก้มลงจุมพิตนางอย่างอดใจไม่ไหว

เส้นเงินเห็นเขามีความต้องการเช่นนั้นก็กอดเอวของเขาเงยหน้า
ตอบสนอง

แสงเทียนไหวโยกไปตามลม หิมะนอกหน้าต่างยิ่งตกยิ่งหนัก
ลมหายใจทั้งเร็วทั้งแรงมากขึ้นทุกที

เมื่ออารมณ์ถึงจุดสูงสุด เขากุมมือเล็กของนางจะให้นางเรียกชื่อ
ของตนเอง เสียงหวานแหบพร่าเอ่ยคำว่า 'สือเยี่ยน ลู่อื่นเยี่ยน' ทำให้
เส้นเลือดบนหน้าผากปูดนูน สติกระเจิงหลุดอะไรไม่ออก

ลมหายใจค่อยๆ สม่่าเสมอ ลู่อื่นเยี่ยนเอียงตัวพียงข้างเดียว ยื่นมือไปลูบ
ใบหน้าของนาง ใบหน้าเล็กเท่าฝ่ามือ ทำให้เขาไม่กล้าใช้แรงแม้แต่บ่อย

วันเวลาที่นางเข้ามาอยู่ในคุกหาสนั่นเจิ้งยว่น ลองนับดูก็เป็นเวลา
หนึ่งปีแล้ว

ภายนอกฤดูกาลสี่ฤดูเปลี่ยนผัน รวากับไม่เกี่ยวข้องกับนาง

"เจ้าอยู่ที่นี่ลำพัง เคยรู้สึกเบื่อหน่ายหรือไม่" ลู่อื่นเยี่ยนจัดปอยผมข้างหู
ให้นาง

"ก็เคย" เส้นเงินซ่อนตาขึ้นมองเขา "แต่ข้ารู้ว่าได้ทำเพื่อปกป้องข้า"

นางรู้กระจ่างว่าหากออกจากที่นี่ นางอาจจะปกป้องตนเองไม่ได้

ลู่อื่นเยี่ยนยกมูมปากยิ้ม ไม่ได้พูดอะไร

นางรู้ความแค้นนี้มาตลอด

เขาในตอนนี้นึกง่ายมาก ขอเพียงฮ่องเต้เก็บคำสั่งกลับไป ต้นปีหน้า
เขาก็จะขอไปทำงานต่างเมือง นำนางออกจากเมืองหลวง หายใจก็ดี

ทูลโจวกี่ช่าง

ฝ่ามือของเขายื่นเข้าไปใต้ผ้าห่ม และขาของนางและพูดเสียงเบาว่า
"ยังลุกขึ้นหรือไม่"

เส้นเงินใบหน้าแดงเรื่อ ส่งเสียงอึมเบาจนแทบไม่ได้ยิน

"ข้าปวดหัวเล็กน้อย เจ้าไปเอาใบรายชื่อบนโต๊ะแผ่นนั้นมาที"

เส้นเงินสวมเสื้อตัวหนึ่ง มือถือตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่งเดินไปข้างโต๊ะ
พอมองเห็นใบรายชื่อที่เขาพูดถึงก็เอ่ยถาม "ที่ได้ทำพูดถึงคือใบนี้หรือ"

ลู่อื่นพยักหน้า "เปิดออกดูสิ นี่เป็นรายชื่อของขุนนางทูตแต่ละแคว้น
ที่จะมาเยือนตอนสิ้นปี"

เส้นเงินเปิดออกอ่านจากขวาไปซ้าย

แคว้นเจ้าอยู่แก้วสกุล มีแคว้นคัง แคว้นอัน แคว้นเฉา แคว้นหมี่
แคว้นสือ แคว้นเหอ แคว้นหัวสวิน แคว้นสือ แคว้นอู๋ตี

แคว้นทางใต้แม่น้ำอาหุ่มอย่างแคว้นอู๋หัวหลัว จีเจียต้า ฟานเหยียน

แคว้นทางตะวันออกอย่างแคว้นวอ เกาโกวหลี่ ชินหลัว ไปจี

แคว้นทางตะวันตกอย่างแคว้นหนี่ผอหลัว ชนเผ่าทางตะวันออก
เฉียงเหนื่ออย่างซีตัน ซี ซือเหวย

ชนเผ่าทางเหนืออย่างซาถัว เซวียเหยียนถัว และ...

เส้นเงินแววตาเปล่งประกาย

หุยหุย?

ทว่าองค์ชายรองหุยหุยผู้นั้นไม่ได้นำครอบครัวมาด้วย

ผ่านไปครู่หนึ่ง เส้นเงินจึงหลุบตาลงพูดเสียงเบาว่า "ขอขอบคุณได้เท่า"

เมื่อนางเดินกลับมา ลู่อื่นก็บีบฝ่ามือของนาง "รู้ว่าเจ้าเป็นห่วง

องค์หญิงหย่งเหอ ข้าจึงส่งคนไปที่หุ่ยหนูนำข่าวกลับมาให้เจ้าเล็กน้อย"

เสิ่นเจินมองหน้าเขาพลางประสานลิบนิ้วกับเขาอย่างเอาใจ

บนใบหน้าชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้ม พูดตามตรงว่า "องค์ชายรองหุ่ยหนู
ดีต่อองค์หญิงหย่งเหอมาก จะพูดว่าโปรดปรานเพียงผู้เดียวก็ไม่เกินไป
ครั้งนี้ไม่ได้พานางมาด้วย คิดว่าคงเป็นเพราะเรื่องสกุลเสิ่น"

สิ้นเสียงพูด เสิ่นเจินก็เข้าใจในทันที

จริงสิ องค์หญิงหย่งเหอแต่งงานไปไกลถึงหุ่ยหนูเพื่อความสัมพันธ์
อันดีของสองแคว้น หากนางกลับมาพบว่าสกุลเสิ่นล่มสลาย บิดาเข้าคุก
พี่น้องไม่รู้ร่องรอย เช่นนั้นจะหัวใจสลายเพียงใด...

เสิ่นเจินขอบตาแดงเล็กน้อย สูดหายใจเข้าลึกเอือกหนึ่งแล้วพูดเพิ่มว่า
"ขอเพียงพี่จะมีชีวิตที่ดี เช่นนั้นก็พอแล้ว"

ลู่อื่นยกมือขึ้นลูบผมของนางเป็นการปลอบใจ

วันสิ้นปีใกล้มาถึง คณะทูตแต่ละแคว้นทยอยกันเข้ามาในเมืองหลวง
ฮ่องเต้เจิ้งหยวนปรากฏตัวในที่สุด

รัชศกหยวนชิงปีที่สิบหก แคว้นจิ้นมีภัยพิบัติไม่ขาด แต่จำนวนคน
ที่เดินทางมาส่งมอบเครื่องบรรณาการกลับมีจำนวนมากที่สุดครั้งหนึ่ง
นับจากปีที่ผ่านๆ มา พอคิดดูก็รู้ว่าแคว้นได้กำกับจำนวนมากเดินทางมา
ในครั้งนี้มีจุดประสงค์ไม่ธรรมดา

สำนักพิธีกรรมเพื่อรักษาเกียรติของราชวงศ์จึงเปลี่ยนตะเกียบเงิน
ที่ใช้ในงานเลี้ยงเป็นตะเกียบทองทั้งหมด

ในวันขึ้นปีใหม่ แว่นแคว้นต่างๆ เข้าเฝ้าที่ตำหนักหนานหยวนใน

วังตำหมิง

ลู่เยียนในฐานะขุนนางใหญ่ชั้นสามของราชสำนักต้องอยู่ข้างกายฮ่องเต้

ตอนเที่ยงวันเลี้ยงยามค่ำเริ่มขึ้น คนยังเดินไม่ถึงในตำหนัก เสียงดนตรีก็ดังไปทั่วในวังหลวงแล้ว

ประตู่วังที่ยิ่งใหญ่น่าเกรงขามราวกับประตูเก้าชั้นฟ้าเปิดออกยาวต่อกัน ทูตแต่ละแคว้นสวมอาภรณ์หรูหรา มือถือเครื่องบรรณาการที่ละลานตาอยู่นอกตำหนัก

ฮ่องเต้เจิงหยวนนั่งประจำตำแหน่ง ตัวคนราวต้นไม้แห้งเหี่ยว แต่ดวงตากลับเปล่งประกายเป็นพิเศษ

"เรียกคนเข้าตำหนัก!" ฮ่องเต้เจิงหยวนเอ่ยขึ้น

สิ้นเสียงพูดของเขา ขุนนางทูตก็ทยอยกันโค้งคำนับตามมารยาทของจิงหยวน* และกล่าวพร้อมกันว่า "ขอจงทรงพระเจริญเหมือนปีเหมือนๆ ปี"

จากนั้นก็ทยอยมอบของกำนัล สิงโต ละมั่ง เครื่องหอม ม้าพันธุ์ดี เสือดาว เครื่องหยก ขวดสุรา สิ่งของที่ถือได้สะดวกก็ถือไว้ ถือไม่สะดวกล้วนเขียนไว้บนใบรายชื่อของกำนัล

แคว้นต่างๆ มาเยือนราชสำนัก นับถือเขาเป็นโอรสสวรรค์ เฝินยฺเหวียนกับฉางเซินนี้ ผู้ใดบ้างจะไม่มีความรู้สึกใด

ฮ่องเต้เจิงหยวนมีความรู้สึก องครักษ์ทนายาก็มีความรู้สึกเช่นกัน

องครักษ์ทนายาทมของราชบัลลังก์ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมแวบหนึ่ง หนึ่งศีรษะรู้สึกชาวับขึ้นมา

* จิงหยวน หรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณที่ตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

สิ่งที่เขาเคยไม่อาจครอบครองได้ ตอนนี้กลับได้มาอย่างง่ายดาย
กลางดึกหน้าต่างไฟเปล่งแสงจ้า สว่างราวกับเวลากลางวัน มีอาหาร
รสเลิศหายากมากมายอุดมสมบูรณ์ยิ่ง

เมื่อเสียงดนตรีบรรเลง หญิงงามหกสิบหกคนก็ร่ายรำอ้อมเส้า ร่ายรำ
ได้ครึ่งทางก็มีเสียงที่ไพเราะท่วงคำอวยพรขึ้นมา สลับสับเปลี่ยนกันไป

ลู่อื่นรู้สึกไม่สบายใจ กระซิบพูดกับหยางจางว่า "หน้าตาองค์กรักษ์
ของฝ่าบาทเหตุใดจึงไม่คั่นหน้าเช่นนี้"

หยางจางเอ่ย "องค์กรักษ์ส่วนพระองค์ของฝ่าบาทนั้นเพื่อปกป้อง
ไฉนมังกร จึงลี้ลวนอยู่ที่อารามกันหมดขอรับ"

องค์หญิงใหญ่จึงอันพุดเสียงเบาว่า "หลังจากงานเลี้ยงแคว้นแล้ว
ยังมีงานเลี้ยงในจวน คำพูดที่เจ้าคิด เก็บไว้ไปพูดกันที่งานเลี้ยงในจวนเถอะ"

"ลูกทราบแล้ว"

องค์หญิงใหญ่จึงอันยกถ้วยไปดื่มฝักปกพลางเอ่ยกับเขาด้วย
เสียงกระซิบ "ก่อนที่ขุนนางทูตจะเข้าวัง คนของสำนักพิธีกรรมล้วน
คั่นตัวหมดแล้วหรือ"

ลู่อื่นส่ายหน้า "พูดว่าคั่นตัวแล้ว แต่คนรับผิดชอบหลักของสำนัก
พิธีกรรมคือสวีคังหลิน"

'สวีคังหลิน' คือน้องชายในไส้ของอัศวรเสนาบดีสวี

ในตอนนี้อง สวีฮองเฮาก็หันหน้ามาพูดว่า "อาการปวดหัวของ
องค์หญิงใหญ่ดีขึ้นบ้างหรือยัง ป่วยต่อกันมาหลายเดือนแล้ว ข้าเป็น
ทุกข์ใจมาก"

ฮองเต้จึงหยวนมองดูน้องสาวร่วมอุทรของตนเอง หรีดตาลงและ

สุดท้ายใจลึกหนึ่งเลือก "จิ้งอัน เราอยู่ในอาราม ที่ไม่วางใจที่สุด...ที่สุด ก็คือเจ้า ถ้าเจ้าสุขภาพไม่ดี ก็...ก็บอกเรา เราจะให้หมอหลวงรักษาเจ้า"

องค์หญิงใหญ่จิ้งอันเห็นพี่ชายตนเองตอนนี้แม้แต่พูดก็ไม่คล่องแคล่วแล้ว ในใจก็แอบสั่นไหว "เป็นโรคประจำตัวเก่าเท่านั้น ทำให้ลำบากกับสองเฮาต้องไม่สบายใจแล้ว"

ฮองเต้เจิงหยวนขมวดคิ้ว พูดเสียงแหบพร่าว่า "โรคประจำตัวเก่าก็..."

คราวนี้คำพูดของฮองเต้เจิงหยวนยังไม่ทันจบ ม่านกันที่โยงไปมา ภายในตำหนักก็เกิดไฟไหม้ขึ้นทันใด ด้วยแรงลม ทำให้เปลวไฟลุกลามไปในทันที...

สวี่ฮองเฮายกมือทาบอกพูดอย่างตกใจว่า "ยังตะลึงอะไรอยู่!"

มีคนตะโกนว่า "ตำหนักไฟไหม้แล้ว! รีบเอาน้ำมา!"

"ไปเอาทรายมาจำนวนหนึ่งด้วย"

ฮองเต้เจิงหยวนลุกขึ้นตัวสั่นเล็กน้อยหนึ่งในหญิงงามหกสิบหกคนนั้น กระโดดขึ้นบนโต๊ะในทันใด ก่อนจะใช้แขนเป็นคันธนู หยิบลูกธนูสั้นหลายดอกออกมาจากอกเสื้อ และยิงสลับๆ มาทางฮองเต้เจิงหยวน

สวี่ฮองเฮาตกใจล้มนั่งบนพื้น ลู่เยียนผลัดกองคันธนูใหญ่ออก ตาเร็วมือไวรับลูกธนูไว้ได้หนึ่งดอกแล้วตะโกนเสียงดัง "คุ้มกันฝ่าบาท!"

แต่ปฏิกิริยาของคนอย่างไรก็ไม่เร็วเท่าลูกธนู

ลู่เยียนตัดสินใจขวางหน้าฮองเต้เจิงหยวน

ลูกธนูหลายดอกเคลื่อนผ่านหู อีกหลายดอกแทงตรงมายังแผ่นอกของเขา...

หลังจากนั้นชั่วครู่ เลือดกลุ่มหนึ่งก็ทะลักขึ้นมาที่ลำคอ เขาได้กลิ่น

คารเลียดรุนแรง ร่างของเขาค่อยๆ เอนลง ในตำแหน่งที่เหลืองอร่ามงามตา
มีรอยเลือดเพิ่มขึ้นหลายจุด

องค์หญิงใหญ่จึงอันแนวดาตกใจ ทรวงอกเหมือนมีหินหนักตกใส่
ตอนที่หูเริ่มอื้อ นางตะโกนสุดเสียง "เยียนเกอเออร์!"

งานเลี้ยงยามค่ำที่สนุกสนานกลายเป็นฉากน่าตกใจเหมือนละคร
วุ่นวายที่เหลือเชื่อไปอย่างฉับพลัน

ก่อนที่ลู่เยียนจะหลับตาลงได้มองคานแกะสลักภาพวาดที่ค่อยๆ
เลื่อนรางแวบหนึ่ง

เขายกมูมปากยิ้มเบาๆ

เพื่อราชภรรยาตัวจั้น

เพื่อฐานะการเป็นขุนนาง

เพื่อผลงานการคุ้มกันฮ่องเต้

105

เหล่านางกำนัลชั้นที่ออกแรงช่วยดับไฟ เงินกั้วกงนำอาหารเข้าคุ้มกัน
ฮ่องเต้

ฮ่องเต้เจิ้งหยวนก้าวโอนเอนหนึ่งก้าว จ้องมองลูกธนูสั้นที่ทรงอก
ของลู่อื่นแล้วหายใจแรง

องค์หญิงใหญ่จิ้งอันสองตาแดงกำ มือสั้นเทา พุดเสียงแหบไร้เรี่ยวแรง
"ตามหมอหลวง"

ได้ยินดังนั้น ฮ่องเต้เจิ้งหยวนก็พุดเสียงดุดันขึ้นว่า "ตามหมอหลวง
มาเดี๋ยวนี้!"

หมอหลวงหลายคนรีบรุดมา ลู่อื่นถูกห้ามออกจากตำหนักนานหยวน
ไปยังหอฉางซีที่อยู่ใกล้ที่สุด

แสงเทียนในห้องโถงเอน ใจคนหวาดหวั่น องค์หญิงใหญ่จิ้งอัน
พุดด้วยเสียงสั้นเครือ "มีอันตรายถึงชีวิตหรือไม่"

หมอลหลวงเหวินเหิงอไห่ลาวสายฝน "ทูลองค์หญิงใหญ่ ลูกธนูนี้ แม้จะทะลุทรวงอก แต่โชคดีที่ไม่ถูกจุดสำคัญ กระหม่อมจะลองพยายาม อย่างเต็มที่พะยะค่ะ"

"ขอเพียงทำให้ซานหลางฟื้นขึ้นมาได้ เราจะให้รางวัลอย่างหนัก"

ผ่านไปครู่ใหญ่ หมอลหลวงเหวินหันไปโยนลูกธนูลงในอ่างทองแดง เกิดเสียงดังแกร้งๆ จากนั้นพูดเสียงเบากับหมอลหลวงอีกคนว่า "เอายาผง ห้ามเลือดมาให้ข้า"

สวี่ฮองเฮามองดูลูกธนูที่วางนอนอยู่นั้นอย่างไม่ยินดี ทันใดนั้นก็คิดถึงคำที่เกอเทียนซือพูดกับนาง...

'ฮองเฮา ยาลูกกลอนนั้นแม้จะควบคุมจิตใจได้ แต่ไม่ถึงกับชีวิต และฝ่าบาทเองก็ไม่ยอมให้ได้เท่าหางพระวรกายเลย ข้าต่อให้มีความกล้า ลั่นฟ้าก็ไม่กล้าชักมีดข้างกายได้เท่าหาง ครั้นนี้เกลี้ยกล่อมให้ได้เท่าหางอยู่เฝ้า ไอมังกรในอารามได้นับว่าเสี่ยงมากแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไปจะปิดได้อีกนานเท่าใด ถ้าฝ่าบาททรงคิดได้ว่าบนโลกนี้ไม่มีวิฆาอมตะ ทุกอย่างเป็นแผนการของฮองเฮา เช่นนั้นฮองเฮาจะทำเช่นใด รัชทายาทจะทำเช่นใด'

'ตอนนี้ข้าแม้จะได้รับความเชื่อใจอยู่บ้าง แต่ฝ่าบาทเป็นคนซึ่งสงสัย อยู่แล้ว ขอเพียงเรื่องเกี่ยวพันถึงป้ายคำสั่งทหารและอำนาจทหาร ฝ่าบาท ต้องไม่ให้ข้าพูดถึงแม้แต่หน่วยแนนอน'

อำนาจทหาร นี่เป็นปมในใจของสวี่ฮองเฮา อย่างไรเสีย หากไม่มีอำนาจทหาร องค์รัชทายาทก็จะเป็นเพียงองค์รัชทายาทไปตลอด

'เรื่องที่ฮองเฮาทำ ไม่มีทางให้หันกลับอีกแล้ว!'

สวี่ฮองเฮาแอบคลั่งหัวงันวโป่งกับนิวซี้เหมือนกำลังใช้ความคิด

วันที่ลู่อื่นขึ้นพื้นขึ้นมา นับจากวันที่แคว้นต่างๆ มาเยื่อนราชสำนัก เวลาผ่านไปครึ่งเดือนแล้ว จันทรเสี้ยวตอนต้นเดือนเปลี่ยนรูปไปแล้ว ดวงจันทร์เต็มดวงราวกับจานหยกขาวลอยสูงเหนือฟ้ายามค่ำคืน

เวลาผ่านไปครึ่งเดือน องค์หญิงใหญ่จึงอันมีท่าทางสดเตกขึ้นมารางๆ นางเดินกลับไปกลับมาในห้อง ชมวดคิ้วถามหมอลวง "ถ้าไม่มีอันตราย ถึงชีวิต เหตุใดผ่านไปนานเช่นนั้นยังไม่ฟื้นอีก เขาไม่ได้กินอาหารนานแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไป..." คำพูดที่เหลือ องค์หญิงใหญ่ไม่กล้าพูด

หัวหน้าสำนักแพทย์หลวงจำต้องพูดว่า "องค์หญิงใหญ่คลายโกรธด้วย กระหม่อมป้อนน้ำข้าวให้ได้ทำทุกวัน คิดว่ายังสามารถทนได้อีกกระยะหนึ่ง..."

ในตอนนี้อง ลู่อื่นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ท่ามกลางความสะลึมสะลือ เห็นเพียงภายในห้องมีคนยืนเต็มไปหมด ท่านแม่ของเขา ย่องเต้เจิงหยวน สวี่ฮองเฮา หมอลวงล้วนอยู่กันหมด

สวี่ฮองเฮาแววตาเปล่งประกาย พูดอย่างตกใจว่า "ซานหลางฟื้น แล้วหรือ!"

องค์หญิงใหญ่จึงอันรีบเดินมานั่งลงข้างเตียง เห็นเขายังมีท่าทาง เหม่อลอยจึงพูดเสียงอ่อนโยนว่า "เจ้าเห็นหรือไม่ว่าข้าเป็นใคร"

"ท่านแม่" ลู่อื่นยกมือทาบอก ไอทีหนึ่ง มองไปที่หน้าต่างแล้ว พูดเสียงเบาว่า "วันนี้วันอะไรแล้ว"

องค์หญิงใหญ่เอ่ยตอบ "วันที่สิบหกเดือนหนึ่งแล้ว"

ลู่อื่นชมวดคิ้วเล็กน้อยพลางยกมือทาบอกลุกขึ้น

ผ่านไปสิบหกวันเต็มแล้วหรือ

องค์หญิงใหญ่จึงอันกดบีบไหล่ของเขาแล้วพูดว่า "เจ้านอนลงก่อน"

ลู่อื่นยืนอยู่เสียงแหบแห้ง "ฝ่าบาท"

"บาดเจ็บที่อกของเจ้ายังไม่สมานดี ไม่ต้องมากพิธีการแล้ว" ฮองเต้
เจิงหยวนกล่าว

ลู่อื่นลุกขึ้นลงจากเตียง คูกเขาลงบนพื้นทันที เขาสูดหายใจ
เข้าลึกแล้วพูดว่า "กระหม่อมมีเรื่องหนึ่งจะขอร้องพะย่ะค่ะ"

ฮองเต้เจิงหยวนยื่นมือไปประคองเขาพร้อมพูดเสียงเบา "รีบลุกขึ้น
เจ้าอยากได้อะไรพูดมาตามตรงได้เลย เรายับปากเจ้า"

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ฮองเต้เจิงหยวนเดิมทีก็ชอบหลานชายตนเองผู้นี้
อยู่แล้ว แค่เพียงผลงานการคุ้มกันเขานี้ ฮองเต้เจิงหยวนก็ไม่อาจปฏิเสธ
คำขอร้องของอีกฝ่ายได้แล้ว

สวี่ฮองเฮามองภาพตรงหน้า หัวใจยกสูงขึ้นมาถึงลำคอ

"กระหม่อมกับท่านหญิงทรงอันไร้วาสนา ขอร้องฝ่าบาท เก็บรับสิ่งนั้น
กลับไปด้วยพะย่ะค่ะ"

สิ้นเสียงพูดของเขา บรรยากาศรอบข้างก็แข็งค้างไปทันใด

ฮองเต้เจิงหยวนนั่งงันอยู่กับที่ เขาคิดไม่ถึงว่าคำพูดประโยคแรกທີ່
ลู่อื่นพินขึ้นมาจะเป็นการใช้ผลงานการคุ้มกันฮองเต้ในการถอนคำสั่ง
แต่งงาน

สวี่ฮองเฮาสีหน้าเคร่งเครียดในทันที การกระทำของลู่อื่นนี้เป็นการ
ตบหน้าสกุลสวี่ต่อหน้าทุกคนอย่างไม่ต้องสงสัย

ฮองเต้เจิงหยวนมององค์หญิงใหญ่จึงอันแวบหนึ่ง "จึงอัน เรื่องนี้

เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร"

องค์หญิงใหญ่ร่างโอนอ่อนเล็กน้อย กุมขมับพูดเสียงสละอื่น "ขอฝ่าบาท ทรงอนุญาตเรื่องนี้เถอะเพคะ จับคู่ที่ไม่ถูกใจกันเป็นเรื่องที่ไม่งาม"

ฮ่องเต้เจิ้งหยวนพยักหน้า "เราจับปากเจ้าก็ได้"

ลู่อิเย่นพยักหน้า "ขอบพระทัยพะยะคะ"

ฮ่องเต้เจิ้งหยวนแตะไหล่ของเขา พูดอย่างมีความคิดยาวไกล "เจ้า พักพื่นให้ดี อย่าทำให้เราเป็นห่วง"

ร่างกายของลู่อิเย่นต้องพักพื่นอย่างเงียบๆ ต่อ จึงให้ทุกคนออกไปก่อน

หลังจากทุกคนออกไปแล้ว หยางจงก็ข้ามกำแพงเข้ามา

หยางจงควบคุมเสียงพูดเอ่ยว่า "ซื่อจื่อ เกิดเรื่องแล้วขอรับ..."

ลู่อิเย่นเห็นหยางจงท่าทางอยากพูดแต่ก็เงียบไป ในใจจึงรู้สึก เคร่งเครียด เดิมที่เขาเดาเรื่องได้คร่าวๆ แล้ว ช่วงที่เขาหมดสติไปนี้ สวี่ฮองเฮาต้องไม่อยู่นิ่งแน่นอน เขาโอเบาๆ ที่หนึ่งและพูดเสียงเบาว่า "พูดมาตามตรงเถอะ"

"หลังจากงานเลี้ยงยามค่ำวันนั้น แคว้นต่างๆ มารุกราน ฉางผิงโหว ขอออกทำศึกเองเพื่อแก้ไขสถานการณ์เร่งด่วน ฝ่าบาทดีพระทัยมาก ให้สัญญาแก่เขาเรื่องหนึ่งขอรับ"

ลู่อิเย่นแวตาดำเ็นเยือกในทันที

"ฉางผิงโหวขอให้ฝ่าบาทพระราชทานการแต่งงาน ฝ่าบาททรง อนุญาตแล้วขอรับ" หยางจงตัดสินใจพูดตามตรง "หลังจากนั้น ได้ทำเส้น กิ้ออกจากคุณ"

ลู่อิเย่นพูดด้วยสีหน้าดังเดิม "เป็นเรื่องตั้งแต่เมื่อใด"

"เจ็ดวันก่อนขอรับ"

"นาง...ออกจากเมืองหรือยัง"

"เพิ่งออกจากเมืองได้ไม่นานขอรับ"

"ได้ยินดังนั้น ลูเอียนก็พลิกตัวลุกขึ้นพูดว่า "เอาม้าของเจ้าให้ข้า"

"บนตัวท่านยังมีบาดแผลอยู่ ไม่ได้เด็ดขาดขอรับ"

"ให้ข้า!"

ตอนนี้ใกล้ยามไ้แล้ว กลองยามค่ำในเมืองฉางอันรัวขึ้นแล้ว ลูเอียนออกจากวังแล้วพลิกตัวขึ้นม้า สะกิดท้องม้า ทะยานออกไปนอกเมือง

บนตัวเขามีป้ายห้อยเอวของที่ว่าการณ์ครหลวง ทหารยามที่ประตูเมือง ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าขวางเขา

หลังควมม้าเร็วมาตลอดทาง เดินทางยามค่ำมาหลายลิ ในที่สุด เขาก็ขวางรถม้าของฉางผิงโหวที่เดินทางขึ้นเหนือเอาไว้ได้

เขาดึงเชือกบังคับม้า แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน เส้นเงินโค้งตัวเดินลงจากรถม้าเช่นกัน

ทั้งสองคนยืนเผชิญหน้ากันเช่นนี้

"อาการบาดเจ็บของไ้เท่าดีขึ้นบ้างหรือไม่" เส้นเงินเอ่ยทำลายความเงียบนี้ก่อน

เสียงลมพัดเสียงของนางให้กระจายไป ฟังดูนุ่มนวลเป็นพิเศษ ลูเอียนจ้องมองดวงตาสุกใสเปล่งประกายของนาง พูดออกมาที่ละคำว่า "ข้าถาม เจ้าตอบ"

ลมรอบข้างพัดแรงยิ่งขึ้น ลูกผมตรงหน้าผากของเส้นเงินยุ่งเหยิง

ในทันที "ได้"

"สวี่ฮุยหนีได้ไปที่คฤหาสน์เจียงยวนหรือไม่"

เส้นเงินกำหมัด "ไปแล้ว"

ลู่อิเย่นพูดว่า "เจ้าได้รับความเจ็บช้ำใจหรือไม่"

เส้นเงินพูด "ไม่นับว่าเจ็บช้ำใจ"

"นางใช้ชีวิตของได้ทำเส้นมาชมหมู่เจ้าไซหรือไม่" โจวซู่อันถูกจองจำในคุก ตุลาการใหญ่ศาลต้าหลี่ตอนนี้เป็นคนสนิทของสวี่ฮองเฮา หากนางคิดจะเอาชีวิตของเส้นเหวินฉี เรียกได้ว่า 'ง่ายราวพลิกฝ่ามือ'

เส้นเงินในใจรู้ว่าเรื่องเหล่านี้ปิดบังเขาไม่ได้จึงพูดตามตรง "ใช่"

ลู่อิเย่นสูดหายใจเข้าลึกเอือกหนึ่ง

ในเมื่อสวี่ฮุยหนีเคยไปหานาง เช่นนั้นเรื่องการแต่งงานของเขากับสวี่ซีเหียง นางย่อมต้องรู้แล้วอย่างแน่นอน

"เส้นเงิน ฝ่าบาททรงเก็บรับสิ่งกลับแล้ว เรื่องการแต่งงานของข้ากับสวี่ซีเหียงก็จบลงเท่านี้" ลู่อิเย่นลูกกระเดือกขยับพูดว่า "ก่อนหน้านี้ข้าไม่ได้ตั้งใจจะปิดเจ้า"

เส้นเงินเงยหน้าขึ้นทันที

"ตามข้ากลับไปเถอะ" ดวงจันทร์ที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าส่องให้เงาร่างของเขาคลุมบางและเหนียวล้ำ

เมฆลอยเต็มฟ้า แม่น้ำไหลหลาก ลมหนาวรอบข้างเย็นเยือกหิมะโปรยปรายบางเบา

นางนึกขึ้นได้ทันใด ครั้งแรกที่ตนเองพบเขา ดูเหมือนจะเป็นเช่นนี้เดือนสิบปีนั้นหิมะขาวโพลนไปทั่วเช่นกัน เขาสวมชุดขุนนางสีม่วงเข้ม

ปรากฏตัวตรงหน้านาง จับนางกลับไปอยู่ที่ว่าการนครหลวง ทั้งยังโยนนาง
หกไม้อีกด้วย

เรื่องในอดีตย้อนกลับมาตรงหน้าของนางที่ละฉาก กลิ่นจันทร์หอม
เย็นเยือกบนตัวเขาราวกับติดอยู่ที่ปลายจมูก

นางมองดูใบหน้าคมเข้มหยิ่งทะนงของลู่เยียน อวัยวะภายในราวกับ
สั่นสะเทือนตามไปด้วย นางพยายามสงบสติ สะกดความรู้สึก ริมฝีปาก
เผยออกอย่างไม่รู้ตัว แต่กลับส่งเสียงอะไรออกมาไม่ได้

ข้างหูมีคำพูดที่เสี้ยนมันพุดกับนางดังสะท้อนขึ้นมาทันใด

เสี้ยนมัน สะใภ้บ้านรองของจวนเจิ้นกั๋วกิง ซึ่งก็คือพี่สะใภ้รองของ
ลู่เยียน

ในครึ่งเดือนที่เขาหายไปรักษาตัวนี้ สวีฮูหยินสืบคลำทางมาถึง
คฤหาสน์เจิ้งย่วนอย่างรวดเร็ว จากนั้นเสี้ยนมันก็มาหาถึงที่เรือน แตกต่าง
กับท่าทีคุกคามของสวีฮูหยิน เสี้ยนมันไม่มีความเป็นศัตรูต่อนางเลย

ประโยคแรกที่พุดก็มีความเกรงใจอย่างมาก 'น้องสามยังจำข้า
ได้หรือไม่'

'ซานหลางถูกลูกธนูยิงใส่สองดอก แต่ตอนนี้ไม่มีอันตรายถึงชีวิต
เขาจะฟื้นขึ้นมาในอีกไม่ช้า เจ้าไม่ต้องกังวลใจ'

'ข้ารู้ว่าเจ้ากับซานหลางมีความรักลึกซึ้ง...' เสี้ยนมันชะงักไปครู่หนึ่ง
แล้วพุดต่อไปว่า 'จวนอวี่นหยางโหวแม้จะไม่มีแล้ว แต่เจ้าก็เคยเป็นสตรี
ในตระกูลสูงศักดิ์ ควรจะรู้ว่าความสัมพันธ์ส่วนตัวย่อมหวางชายหญิง
อย่างไรก็ตามภาระหนักบนบ่าไม่ได้'

'ถ้าเจ้าอยากอยู่กับเขา เป็นการให้สกุลลู่กับสกุลสวีหมางใจกันอย่าง

ไม่ต้องสงสัย ตอนนี้อยู่ของเฮาควบคุมราชสำนักอยู่เบื้องหลัง ตำนก
บุรพายืดอำนาจใหญ่เพียงผู้เดียว เจ้าไม่คิดเผื่อเขาจริงหรือ'

'ลองสมมติว่าถ้าเขารับเจ้าเข้าจวนเงินกั๊วกงจริง เจ้าจะเผชิญหน้ากับ
ท่านย่าของเขา พ่อแม่พี่ชายของเขาอย่างไร'

'องค์หญิงใหญ่ผมแทบขาวเพียงชั่วข้ามคืน สุธินผู้เฒ่ารู้ข่าวที่เขา
ถูกรังแกก็หมดสติไปสองครั้ง'

'น้องสาม เจ้ากับข้าแม้จะไม่ได้สายเลือดเดียวกัน แต่ก็เป็นที่
สกลเส้นเช่นเดียวกัน วันนี้ทุกคำที่ข้าพูดกับเจ้าล้วนมาจากใจจริง หวังว่า
เจ้าจะคิดให้ละเอียด'

'นิสัยของลูเอียน เจ้าย่อมรู้ดีกว่าข้า เส้นเงิน ถ้าเจ้าอยู่ในเมืองหลวง
เขาต้องไม่ยอมแต่งงานกับคนอื่นแน่นอน'

เส้นมันร้อยเรียงคำอย่างงดงาม เสียงดังฟังชัด แม้แต่คนหูหนวก
ก็ยังได้ยิน

คำว่า 'จวนเงินกั๊วกง' แทบจะกดดันจนนางไม่อาจหายใจได้... สร้อยซึ่ง
พูดอะไรนางไม่สนใจ แต่คำพูดของเส้นมัน นางกลับไม่อาจหามงเมินได้...

"เส้นเงิน กลับไปกับข้า สิ่งที่ให้เจ้าได้ ข้าจะให้เจ้าทุกอย่าง" เสียง
แหบพร่าของลูเอียนทำให้ความคิดของนางว้าวุ่น

เส้นเงินสูดหายใจเข้าลึก พูดอย่างสงบนิ่ง "ได้เท่า ข้าได้ยินว่า
ที่ไม่เคยท้องฟ้าสดใสมาก เมฆลอยต่ำมาก ยื่นมือไปสัมผัสได้เลย ข้า...
อยากไปดูสักหน่อย"

เพียงชั่วครู่ เขาก็เข้าใจความหมายในคำพูดของนาง

ก่อนหน้านี้ เขาเคยถามนางว่าแค้นใจหรือไม่ที่เขาเก็บนางอยู่ใน

เมืองหลวง จองจ้านางไว้ในโลกแห่งนั้น

จำได้ว่านางพูดว่า 'ข้ารู้ว่าได้เท่าทำเพื่อปกป้องข้า'

แวตาลู่เยียนเศร้าสลด บีบแหวนหยกบนนิ้วทันที คำพูดพ่นหมีนคำ
ติดอยู่ที่ลำคอ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงถามเสียงเบาว่า "เจ้าคิดดีแล้วหรือ"

เส้นเงินก้มหน้าลง "อืม"

ลู่เยียนมองครุฑม้าที่อยู่ไม่ไกลออกไป คลั่งแค้นอกครู่หนึ่งแล้วพูดว่า
"ในใจเจ้ามีเขาหรือไม่"

เส้นเงินก้มหน้าพูดว่า "ท่านโหวดีต่อข้ามาก"

"ข้าไม่ได้ถามว่าเขาปฏิบัติต่อเจ้าเป็นอย่างไร เส้นเงิน เจ้ามองหน้าข้า
แล้วค่อยพูดอีกครั้ง ในใจเจ้ามีเขาหรือไม่"

เส้นเงินชันตาขึ้นพูดว่า "มี"

ลู่เยียนแค้นเสียงหัวเราะออกทางปลายจมูก "เช่นนั้นเวลาหนึ่งปีของ
คุณหนูสามกับข้าคืออะไร ความสัมพันธ์ชั่วครวหรือ"

"ที่อยู่กับได้เท่าไม่ใช่ความคิดของข้าตั้งแต่แรก"

นี่เป็นคำพูดที่เป็นความจริง ลู่เยียนรู้ดีแก้ไข

"กำหนดแต่งงานเมื่อใด" มุมปากลู่เยียนปรากฏรอยยิ้มเลือนราง

"สองปีให้หลัง"

ฮู้ก่วงตายในสนามรบ ฉางผิงโหวยังต้องไว้ทุกข์อีกสองปี

ลู่เยียนพยักหน้าทีหนึ่ง มองนางกึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้มแล้วพูดว่า "ถึงตอนนั้น
ถ้าได้พบกันอีก ข้าควรเรียกเจ้าว่าอะไร ฮูหยินฉางผิงโหวหรือ"

เส้นเงินมองดูท่าทางเขาพูดด้วยรอยยิ้มก็จิกปลายเล็บเข้าเนื้อ นาง
สะกดน้ำตาที่กำลังจะเอ่อล้น พูดออกมาทีละคำ "ได้เท่าที่มีบุญคุณต่อข้า"

เส้นเงินรู้ดี ยากจะลืมได้ ถ้ามีชาติหน้า..."

"เส้นเงิน เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่เคยเชื่อเรื่องชาติหน้า" ลู่เยียนพูดตัดบท คำพูดของนางอย่างเย็นชา พลิกตัวขึ้นหลังม้า "ระหว่างทางไปไม่เป่ยนทางลำบากยาวไกล เจ้าดูแลตนเองด้วย"

106

ลู่อื่นออกจากวังอย่างฉับพลัน ไฟตะเกียงชายคาเรือนของจวน
เงินกั้วกงไม่ดับทั้งคืน องค์หญิงใหญ่จึงอันนั่งอยู่ข้างเตียงทั้งคืน ในที่สุด
เช้าวันต่อมาก็เห็นเงาร่างของลู่อื่น

องค์หญิงใหญ่จึงอันผลักเปิดประตูใหญ่ของเรือนชั้นหนึ่ง เห็นตรง
แผ่นอกของเขามีรอยเลือดดวงใหญ่ซึ่มออกมา จึงพูดด้วยขอบตาแดงว่า
"เจ้าบ้าไปแล้วใช่หรือไม่ ใช่หรือไม่!"

ตอนที่ซ่อนตัวขึ้นสบตา ลู่อื่นก็พูดด้วยรอยยิ้มว่า "ท่านแม่
ครั้งสุดท้ายแล้ว"

องค์หญิงใหญ่จึงอันมองดูใบหน้าเย็นเยือกเศร้าสลดนั้นแล้วก็หายใจ
ติดขัด กลืนคำพูดที่เกือบจะออกจากริมฝีปากนั้นลงไปจนสิ้น

เมื่อคืนเขาไปที่ใด ไปพบผู้ใด เห็นได้ชัดว่าลั่วนไม่สำคัญแล้ว...
เพียงกลับมาได้อย่างปลอดภัยก็ดีแล้ว

หลังจากนั่งเียบไปพักหนึ่ง ลู่เยียนก็ยืนยัดตัวตรง หยิบจดหมายลับสองฉบับออกมาจากใต้อะไหล่เสื้อไม้พะยูนหอมลายมังกรยื่นให้องค์หญิงใหญ่จิ้งอัน "ท่านแม่ลองอ่านให้ละเอียดสิ"

องค์หญิงใหญ่อ่านเียบๆ จากขวาไปซ้าย หัวคิ้วก็ค่อยๆ ขมวดแน่นขึ้น

บนนี้ล้วนเป็นพฤติกรรมชั่วที่สกุลสวีแอบทำในช่วงสองปีนี้ มีบางเรื่องแม้จะไม่มีหลักฐานแน่ชัด แต่องค์หญิงใหญ่จิ้งอันก็เดาออกได้คร่าวๆ ว่าเรื่องใดจริงบ้าง เรื่องใดเท็จบ้าง

นิ้วมือของนางที่จับจดหมายค่อยๆ บีบแน่นขึ้น

ลู่เยียนเอ่ยปากพูดต่อไป "องค์ชายสิบแม้จะอายุน้อย แต่มีพรสวรรค์โดดเด่นมาตั้งแต่เด็ก และมีพระอาจารย์สวีที่เป็นอาจารย์มีคุณธรรมคอยสั่งสอนอยู่ข้างกาย คิดว่าวันหน้าต้องรับภาระสำคัญได้แน่นอน"

องค์ชายสิบ นั่นคือบุตรชายของตวนเพย

องค์หญิงใหญ่จิ้งอันแววตาเย็นเยือก "เจ้ารู้หรือไม่ว่าพูดอะไรอยู่"

"ลูกรู้ว่าการรวมกลุ่มแย่งชิงกันเป็นข้อห้ามของราชวงศ์ แต่ฝ่าบาทไม่มีใจดูแลราชการแผ่นดิน สกุลสวีก็ดดันล้มล้างทุกคนอย่างไร้คุณธรรมจิตใจโหดร้ายเจ้าเล่าห์ ถ้าทุกคนคิดแต่จะฉลาดเอาตัวรอด" ลู่เยียนมองดูจดหมายลับในมือขององค์หญิงใหญ่แล้วพูดต่อไปว่า "ถือเป็นอันตรายของแผ่นดิน"

"แต่ข้างหลังเจ้าคือจวนกั๋วก่งทั้งจวน..."

องค์หญิงใหญ่ยังพูดไม่ทันจบก็เห็นลู่ถึงกับลู่เยียนมือถือยาสมุนไพรรันเล็ดจำนวนไม่น้อยมาปรากฏตัวที่หน้าประตูเรือนชั้นหนึ่ง

"แผ่นดินได้ประโยชน์ขายอมแลกชีวิต จะหลบเลี่ยงเพราะคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองได้อย่างไร" ลูถึงพูดด้วยรอยยิ้ม "พี่จะเป็นคนแรกที่สนับสนุนเจ้า"

ลูเอียนพูดด้วยรอยยิ้มเช่นกัน "สมควรทำเช่นนี้แล้ว"

หลังจากนั้นสามวัน องค์หญิงใหญ่จึงอันนำองครักษ์ส่วนตัวบุกมาก่อนเรื่องที่อารามเต่า ไม่เพียงทำลายเตาหลอมที่กลั่นยานั้น ยังตะโกนด่าเก๋อเทียนชื่ออีกด้วย

ฮองเต้เฉิงหยวนพูดเสียงดุดัน "จิ้งอัน เราให้ทนายเจ้ามากเกินไปใช่ไหม!"

องค์หญิงใหญ่จึงอันพูดอย่างไร้เรียวแรง "วันนั้นถ้าไม่ได้ขานหลวงวรวงธนูดอกนั้นแทนฝ่าบาท ฝ่าบาทจะเอาอะไรมาอมตะ ฝ่าบาทมองเห็นแต่ยาลูกกลอนที่หลอกลวงคนเหล่านี้หรือไม่!"

ฮองเต้เฉิงหยวนหายใจเร็ว เห็นได้ชัดว่าโมโหมาก เขาชี้หน้าองค์หญิงใหญ่จึงอันแล้วพูดว่า "เจ้ากลับไปทวงถามเจ้าของเจ้าเดี๋ยวนี้!"

องค์หญิงใหญ่จึงอันน้ำตาไหลลงจากทางตา "ถ้าวันนี้เสด็จพี่ไม่กลับไปกับหม่อมฉัน บนโลกนี้ก็ไม่มีจิ้งอันอีกต่อไป!"

นักพรตภายในอารามถูกท่าทีนี้ทำให้ตกใจจนถอยหลังหลบไป ขณะที่กำลังยื้อยุดกันอยู่นี้ หงเซิงก็ชักกระบี่ข้างเอวออกมา ง้างมือลงกระบี่ตัดหัวของเก๋อเทียนชื่อ ฮองเต้เฉิงหยวนยังคิดอะไรไม่ทัน หงเซิงก็องสองขาคุกเข่าลงบนพื้นแล้ว

"กระหม่อมรู้ว่าความผิดไม่อาจอภัยได้ เพียงหวังว่าฝ่าบาทจะเห็นแก่

น้ำใจในวันเก่า ละเว้นลูกเลี้ยงในจวนของกระหม่อมด้วย"

พอเขาพูดจบก็แทงกระบี่ยาวเข้าท้องหงเซิงใช้ความตายขดใช้ความผิด
ฮ่องเต้เจิงหยวนไหล่ทรุด จอนผมสองข้างขาวโพลน แหวตาที่ขุนมัว
มีความโกรธเกรี้ยว มีความตกใจ ยังมีความหดหู่ที่พูดไม่ออกอีกด้วย
ร่างของเขาโอนเอน องค์หญิงใหญ่จึงอันประคองเขาไว้ "ฝ่าบาท
กลับวังเถอะพะคะ"

ทว่าตอนที่ฮ่องเต้เจิงหยวนสวมชุดมังกรนั่งบนเก้าอี้มังกรอีกครั้ง
จึงตกใจที่พบว่าตัวเงินไม่ใช่ตัวเงินที่อยู่ในมือเขาอีกแล้ว

เสียงสนับสนุนของครีษทายาทตั้งขึ้นทุกที่

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาก็เป็นเวลาสองปีแล้ว

สกุลลู่กับสกุลสวีเหมือนน้ำกับไฟ สกุลสวีถึงแม้จะมีอำนาจบริวารมีมาก
แต่ก็ไม่อาจต้านทานจวนเงินกั๊วกง จวนเขวียนผิงโหว เครือญาติสกุลลู่
สกุลลู่แห่งหยางโจว รวมถึงสกุลสวีที่อยู่เบื้องหลังตวนเฟยซึ่งตั้งตัวเป็น
ปรปักษ์กับตำหนักบุรพา ในเวลาสองปีนี้ ลู่เยียนก่าจัดคนสกุลสวีด้วย
มือตนเองไปไม่น้อย

ความโหดร้ายในวิธีการของเขาทำให้ผู้คนลั่นแข่งพูดไม่ออก ลู่เยียน
ที่อายุยี่สิบหกไม่ใช่ชื่อจื่อสกุลลู่ที่ทำอะไรอิสระตามใจคนเดิมอีกแล้ว

ลมพัดเมฆเคลื่อนในราชสำนัก วันเวลาของสวีฮองเฮาก็ไม่ได้ดีเหมือน
ที่นางคิดภาพไว้

คู่สวีนกับสุขยวี่เชียวลู่เยียนไปดื่มสุราที่หอหงชิว ตอนที่รถม้าเคลื่อน
ผ่านผิงคังฟางเป็นช่วงพลบค่ำ เขาเดินอยู่ใต้แสงไฟที่โหวเอนแต่ไม่มอด

ตามระเบียบทางเดิน รุดมาด้วยท่าทางเหน็ดเหนื่อย

แขนเสื้อของเขาเต็มไปด้วยเกล็ดหิมะ เป็นฤดูหนาวอีกปีหนึ่ง เป็นความเยียบเหงาอีกปีหนึ่ง

หลังพลิกเปิดม่านของห้องส่วนตัว ชูสวินก็พูดหยอกว่า "ผู้แซ่ฉู่คิดจะพบได้ทำลู่เป็นการส่วนตัวสักครั้ง นับวันจะยากขึ้นทุกทีแล้ว"

ลู่อื่นตอนนี้อยู่ในตำแหน่งผู้ว่าการนครหลวง การติดต่อพบปะเป็นการส่วนตัวล้วนไม่สามารถทำตามใจต้องการได้นานแล้ว ดังนั้นคำพูดของชูสวินนี้ก็ไม่ผิดเช่นกัน

สุยอวีพูดด้วยรอยยิ้มอยู่ข้างๆ "ยอมรับเถอะ เจ้าถูกเขาหลอกมาที่เมืองหลวง"

ชูสวินถูกลู่อื่นส่งจดหมายที่ 'จริงใจอย่างยิ่ง' ทำให้รู้สึกปวดใจ อ้าลาเรือชมทะเลสาบซีหู อ้าลาทิวทัศน์อันงดงามของเมืองหยางโจว เริงเดินทางมาเมืองหลวงโดยไม่พักมาเลย ผลปรากฏว่าก้าวพลาดครั้งเดียวกลายเป็นรองเสนาบดีกรมอาญาที่ต้องสวมหมวกแพรโปร่งเข้างานตามเวลา

หลี่เหนิงของหองหิงซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ยื่นมือมาคลึงหัวคิ้วของชูสวิน พูดเสียงอ่อนหวานว่า "ดูสิ ทำให้ได้ทำลู่ต้องเจ็บซ้ำใจนาดู"

ชูสวินโอบเอวของนาง มุมปากยิ้มร้ายกาจ "เจ้าก็แกล้งซ้ำ ใช่หรือไม่"

หลี่เหนิงพูดด้วยรอยยิ้ม "หลี่เหนิงไม่กล้า"

กินกับแกล้มเล็กน้อยแล้ว หลี่เหนิงก็ยกสุราชั้นดีไหหนึ่งขึ้นมาจากนั้น พูดกับลู่อื่นอย่างนอบน้อมว่า "สุราดอกท้อนี้เป็นสุราชั้นชื่อของหองหิงซึ่งได้ทำลู่ตีมนคนเดียว เป็นการใช้จ่ายค่านางงามไปเสียเปล่าใช่หรือไม่"

คำพูดของหลี่เหนิงมีความหมายอย่างไร ลู่อื่นรู้กระจ่างแก่ใจดี

ชายหนุ่มเอนหลังพิงเก้าอี้ ดวงตาที่ลึกล้ำแฝงความเสเพลเอาไว้ "แล้ว
ทำอะไรจึงจะไม่ถือว่าเสียเปล่า"

หลီးเหนียงสบตากับคู่สวีนแล้วลุกขึ้นผลักเปิดประตู

ตะเกียงสีส้มแดงตัดสลบกันไปมา เสียงสตรีที่นุ่มนวลไพเราะดังอยู่
ข้างหู

หญิงสาวผู้หนึ่งค่อยๆ เดินเข้ามา นางมีรูปร่างหน้าตางามหมดจด
ดวงตาสุกใสงดงาม สีตาประสานกัน แววตาของคู่เยียนที่นับวันจะยิ่ง
เมินเฉยคู่กันยังคงสันไหวไปบ้าง

ตอนนี้เขาจึงเข้าใจว่าวันนี้ที่แท้ก็เป็น 'งานเลี้ยงหงเหมิน' นี่เอง

หญิงสาวตรงหน้ากับคนผู้นั้นเหมือนกันถึงหกส่วน

ผ่านไปครู่หนึ่ง ตอนที่หญิงสาวผู้นั้นนั่งลง แววตาของชายหนุ่ม
ก็ไม่มีความรู้สึกได้อีก เขาถามนางว่า "ชื่ออะไร"

หญิงสาวค่อนข้างห้วนเกรง กำหมัดแล้วพูดเสียงเบาว่า "เรียนได้เท่า
ข้าชื่อเงินเออร์"

คู่เยียนมุ้มปากปรากฏรอยยิ้ม "เงินตัวใด"

เงินเออร์ตอบว่า "เงินจากคำว่าเงินจุทีแปลว่าไข่มุก"

คู่เยียนพูดอีกว่า "อายุเท่าใดแล้ว"

เงินเออร์สองแก้มแดงก่ำในทันที "สิบหก"

คู่เยียนหมุนจอกสุราในมือเล่น จากนั้นตั้งนิ่ง เลื่อนไปตรงหน้านาง
แล้วพูดว่า "รินสุราเถอะ"

เงินเออร์ยังไม่ได้ออกเรือน ยังไม่เคยปรนนิบัติผู้ใด ความมโหฬาร
ในดวงตานี้ไม่ได้โกหกเลย นางรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าฐานะสูงมีอำนาจมาก

แต่ไม่รู้ว่าจะอ่อนโยนหล่อเหลาเช่นนี้

ได้กลิ่นจันทร์หอมอ่อนๆ บนตัวเขา นางก็ตัวสั่นราวกับมีลมพายุ
ลูกเล็กๆ ปั่นป่วนในใจ

มือของสุยอวี้กับคู่สวีนที่ถือจอกสุราไว้ชะงักไป ราวกับกำลังพูดว่า
'เขาสุยสี่เยียนไม่ควรปฏิบัติกริยาเช่นนี้'

คนได้ห้ล้าคิดว่าในสายตาของเขามีเพียงอำนาจบารมี คิดว่าภายใต้
หนังหน้าที่สุภาพของเขาคือความทะเยอทะยานที่ทะยานเพิ่มขึ้นทุกวัน ทว่า
ชื่อจื่อจวนเจินกั้วกงอายุยี่สิบหกปีแล้วยังไม่ได้แต่งภรรยา ไม่รับอนุภรรยา
หากไม่ใช่ตัดใจจากคนผู้นั้นไม่ได้แล้วจะเป็นอะไร

ย้อนคิดถึงตอนหลังจากได้เงินออกจากเมืองหลวง เป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ
ไม่รู้ว่าจะหอบสุราไปปล่อยข่าวออกมาข่าวหนึ่ง แม้ว่าหญิงงามอันดับหนึ่งแห่ง
ฉางอันในอดีต บุตรสาวสกุลเส้น เส้นเงินกับฉางผิงโหวหมั่นหมายกันไว้
แท้จริงแล้วนางเคยเป็นภรรยาลับของสุยสี่เยียนมาก่อน

บุตรสาวขุนนางต้องโทษช่างมีความสามารถเหลือล้น เพียงชั่วข้ามคืน
ข่าวก็ลือกันกระฉ่อนไปทั่ว

สุยอวี้คิดว่าด้วยนิสัยของสุยสี่เยียนไม่ว่าจะในที่แจ้งหรือที่ลับ ต้องให้
การสั่งสอนคนผู้นั้นแน่นอน แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะเพียงปล่อยผ่านเหมือน
ลมพัดมาบางเบา

สุยอวี้พูดกับเขาว่า 'สุยสี่เยียน เรื่องนี้ถ้าเจ้าไม่สะดวกจะลงมือ ข้าทำเอง'

สุยสี่เยียนตอบ 'ไม่ต้องไปสนใจ อย่างไรเสียข่าวลือส่วนใหญ่ล้วนเป็น
เช่นนี้ เจ้ายิ่งไปใส่ใจ สิ่งที่ดีก็ยิ่งยาวนาน'

สุยอวี้พูดว่า 'แล้วเจ้าไม่ใส่ใจหรือ'

ลูเอียนชมวดคิ้วย้ม 'ในเมื่อนางตัดสินใจไปเป็นคนของสกุลซู่ เหตุใด
ข้าต้องใส่ใจอีก'

สุยอวี่มองแววตาจนปัญญาของเขาแล้วก็ชะงักไป ความสงสัยของเขา
ตายอยู่ท่ามกลางน้ำเสียงเรียบเฉยของลูเอียน

'สุยอวี่อัน คนอย่างข้าไม่ได้มีความรักยืนยาวอย่างเจ้า'

สุยอวี่พูดอีกว่า 'แล้วการแต่งงานของเจ้ากับสกุลไป เหตุใดจึง...'

ลูเอียนพูดตามตรงว่า 'รอข้ากุมอำนาจบริหารส่วนกลางได้แล้วก็จะ
แต่งงานเอง'

สุยอวี่มีอยู่ชั่วครู่หนึ่งที่รู้สึกนับถือลูเอียนมาก นับถือที่เขาไม่เคย
จมอยู่ในวังวนความรักใดเลย หรืออาจจะพูดได้ว่าเขาเคยจมดิ่ง แต่เขา
เป็นคนเย็นชาแต่กำเริบ การตัดสินใจนั้นทำได้ง่ายดาย

แต่คำโกหกก็คือคำโกหก ต้องมีวันที่เปิดเผยออกมา ตอนนี้อย่างน้อย
สองปีแล้ว อำนาจในมือของลูเอียนเชื่อว่าอดีตที่ผ่านมาจะเทียบได้ แต่
สุดท้ายแล้ว เขายังคงมีสภาพเช่นนี้

สภาพที่ไม่ใส่ใจอะไรเลย

สุยอวี่จึงได้เข้าใจแจ่มแจ้ง นิสัยของเขาก็คืออยากจะเปิดเผยความในใจ
ออกมา

สุยอวี่ดิ่งสติคืนมา มองหน้าเจินเออร์และจงใจพูดว่า "ได้ทำารู้สึก
หรือไม่ว่านางเหมือนใครคนหนึ่ง"

ลูเอียนทำตาเขม็ง ต้มสุราหนึ่งอีก แล้วเอ่ยเสียงเข้ม "อย่างนั้นหรือ
เหมือนจะใช่"

ลู่อวินผ่นอนลมหายใจยาว พูดด้วยสีหน้าจริงจัง "เจ้าเงยหน้าขึ้นมา"

เงินเออร์อยู่ข้างๆ หลบตาลง พยายามรักษามารยาท ได้ยินคำพูดนี้
แล้วนางจึงเงยหน้าขึ้นซ้ำๆ...

คู่สวีนพยักหน้า พุดโพล่งออกมาตามตรง "จะว่าไป นางกับเส้นเงิน
คล้ายกันอยู่หลายส่วนจริงๆ"

เส้นเงิน...

จะว่าไปแล้ว คู่เขียนไม่รู้ว่ำนานเท่าใดแล้วที่ ไม่ได้เอ่ยถึงอักษร
สองตัวนี้

คู่สวีนมองไปยังเกล็ดหิมะราวปุยนุ่มที่นอกหน้าต่าง พุดซ้ำๆ ว่า
"เวลาผ่านไปเร็วจริง เพียงพริบตาที่สองปีแล้ว การไว้ทุกข์ของนางผิงโหว
เหมือนว่าน่าจะผ่านไปแล้วกระมัง"

สุยอวีพุดเสริม "ถ้าข้าจำไม่ผิด ออกทุกข์ผ่านไปครึ่งปีแล้ว"

คู่สวีนพุดอีกว่า "ถึงตอนนั้นเจ้าจะไปดื่มสุรามงคลที่ไม่เปย์หรือไม่"

สุยอวีพยักหน้า "ถ้าตอนนั้นในเมืองหลวงไม่มีเรื่องอะไร..."

คำพูดของเขายังไม่ทันจบ มุมปากของคู่เขียนกลับเย็นชา มุมโค้ง
ของรอยยิ้มราบเรียบลงทันใด ขว้างจอกสุราในมือลงบนพื้นเสียงดังพลั้ง

เงินเออร์สะดุ้งสุดตัว ถูกไอความโกรธจากตัวชายหนุ่มทำให้ตกใจ
แขนที่เทสุราชะงักไป เสียงน้ำไหลหยุดลงทันใด นางรีบหยิบผ้าออกมา
สองผืน เช็ดสุราที่กระเด็นใส่ชายเสื้อของคู่เขียนอย่างลนลาน

"ได้เท่า" เงินเออร์ช้อนตาขึ้นส่งเสียงเรียก

คู่เขียนผลักตัวนางออก ลูกขึ้นมองสุยอวีแล้วพุดเน้นคำว่า "ไปล่ะ"

"คู่เขียน!" คู่สวีนตะโกนเรียก

คู่เขียนไม่ได้หันกลับมา

สุยอวี้นั่งติดหน้าต่าง มองดูแผ่นหลังที่ห่อเหี่ยวของลู่อีเย่นพลางพูดออกมาหนึ่งประโยค "เป็นอย่างที่เจ้าคาดจริงๆ"

ลู่อินกัมหันหน้าดูมัสสุราหนึ่งอีกแล้วเอ่ยอย่างช้าๆ ว่า "สองปี ข้าไม่เคยได้ยินเขาเรียกชื่อของเส้นชานเหียงเลย ไม่มีสักครั้ง ต่อให้ข้าตั้งใจพูดถึง เขาก็แสดงสีหน้าจวนใจ เปลี่ยนเรื่องพูดไปอย่างรวดเร็ว นั่นจะเรียกว่าตัดใจแล้วได้อย่างไร"

สุยอวี้นึกหน้า "ความแค้นวันนี้ เขาต้องจดบัญชีไว้ที่เจ้ากับข้าสองคนแน่นอน"

ลู่อินพูดว่า "ตามใจเขาเถอะ ยังดีกว่าเก็บกดอยู่ในใจ"

ลู่อีเย่นเดินออกจากมิงคังฟาง หิมะเกล็ดใหญ่เท่าขนห่านตกลงบนไหล่ของเขาเกล็ดแล้วเกล็ดเล่า

หยางจงกางร่มคันหนึ่งเหนือหัวของเขา ลู่อีเย่นโค้งตัวขึ้นรถม้า

ล้อรถเหยียบบนหิมะขาว เคลื่อนที่ไปอย่างช้าๆ

จู่ๆ ลู่อีเย่นก็ตะโกนให้หยุดลงทันใด

ล้อรถหยุดกะทันหัน ส่งเสียงบดกองหิมะดังเอี๊ยด

หลังจากนั่งเียบไปพักใหญ่ ลู่อีเย่นก็ผ่นหายใจเอือกหนึ่ง "ไปคฤหาสน์เจิ้งยวน"

หยางจงกะพริบตา รีบพูดว่า "ข้าเหนื่อยแล้วขอรับ" เห็นได้ว่าหยางจงเองก็ไม่ได้ยินคำว่า 'ไปคฤหาสน์เจิ้งยวน' มานานแล้วเช่นกัน

ลู่อีเย่นอาศัยแสงจันทร์ที่เย็นเยือก ผลักเปิดประตูคฤหาสน์เจิ้งยวน ที่นี้ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ไม่มีผู้ใดรู้ว่าตะเกียงในเรือนหลังนี้ยี่เยือก

จุดสว่างเช่นนี้ทุกวัน

พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว ถึงเวยกับโมเวยก็ตะลึงอยู่ตรงนั้น
ไม่ว่าดูในมือตกลงบนพื้นและจมเข้าไปในกองหิมะหนาเตอะ

"ชื่อจื่อ?" ถึงเวยพูดเสียงเบา

ลูเอียนส่งเสียงอัมรับเบาๆ

โมเวยยิ้มพูดว่า "ชื่อจื่อจะให้เตรียมน้ำหรือไม่เจ้าคะ"

ลูเอียนโบกมือตอบ "ไม่ต้อง"

ถึงเวยกับโมเวยมองสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนจะโน้มตัวถอยออกไป

พร้อมกัน

เวลาเต็มสองปีที่เขาไม่ได้เหยียบเข้ามาในสถานที่แห่งนี้ ไม่ใช่สาเหตุ
อื่นใด แต่เป็นเพราะอิฐทุกก้อนกระเบื้องทุกชิ้นที่นี่ ล้วนมีเงาร่างของนางอยู่

ลูเอียนเดินเข้าไปที่ห้องชั้นใน หลังจากหัวใจเต้นรัวแรงแล้ว
ในดวงตาก็มีความผิดหวังทะลักขึ้นมาทีละชั้น

เตียงไม้พะยุงหอมเตียงหนึ่ง ตั้งเตี้ยสีแดงสดตัวหนึ่ง ตู้ไม้เถี่ยหลี*
สี่ลิ้นชักคู่หนึ่ง โต๊ะสี่เหลี่ยมลายมังกรตัวหนึ่ง ม้านั่งไม้กลมสีแดงฉลุลาย
สองตัว...นอกจากของที่ไร้ชีวิตเหล่านี้แล้ว ยังมีดอกซากุระ** ที่นางชอบ
อีกสองสามต้น

แม้ว่าเขาจะกำชับหนักหนาว่าภายในห้องนี้ห้ามเปลี่ยนแปลง...
ไม่มีความเปลี่ยนแปลงจริงๆ

แต่ไม่มีคนผู้นั้นแล้ว มันยังคงไม่เหมือนเดิม

เขาเดินไปที่กลางห้อง มองไปยังตู้ไม้เถี่ยหลีสี่ลิ้นชัก ดึงเปิดลิ้นชักหนึ่ง

* ไม้เถี่ยหลี (Ceylon Ironwood) หรือบุนนาค เป็นไม้ยืนต้น แก่นมีสีแดงเข้ม มักใช้ในการก่อสร้าง ทำเครื่องเรือน

** ดอกซากุระ คือดอกคามิเลีย (Camellia Japonica) เป็นพืชตระกูลเดียวกับกุหลาบ

ก็เห็นภาพวาดภาพหนึ่ง

เขาดกใจ ค่อยๆ คลี้ออก เห็นวันเวลาที่เขียนไว้มุมขวาล่าง ความทรงจำ
ที่ผนึกไว้ตรงกันบึ้งของหัวใจก็ทะลักมาราวกับกระแสน้ำ

รัชศกหยวนชิงปีที่สิบหก วันที่ยี่สิบห้าเดือนสิบ นี่คือวันเกิดของเขา
พลบค่ำวันนั้น อาทิตยต์ตกดินพอดี

เขาเดินทางมาถึงกุหลาสน์เจิ้งยวน เดิมคิดว่าจะได้รับของขวัญวันเกิด
จากนางลักซิ่น อะไรก็ได้ ต่อให้เป็นใบไม้สักใบก็ได้ แต่คิดไม่ถึงว่านาง
จำเรื่องนี้ไม่ได้เลย นางเชื้อฟิงโงนอ่อนอ่อนผ่อนตาม เห็นเขามีสีหน้าไม่พอใจ
ก็รีบคว้าแขนเสื้อของเขา ใช้น้ำเสียงประจบเอาใจพูดว่า 'ข้าวาดภาพให้
ได้เท่าสักภาพดีหรือไม่'

ลู่อื่นทำหน้าบึ้งบึ้งพักหน้า

เขารู้ว่าฝีมือการวาดของเงินเจินดีมาก คนที่วาดออกมาเหมือน
ตัวจริงมาก เห็นท่าทางจรดพู่กันอย่างตั้งใจของนาง เขานั่งลงตรงข้าม
กับนางได้แต่ตั้งตารอคอยว่านางจะวาดเขาออกมาเป็นเช่นใด

ใครจะคิดว่านางหญิงสาวที่ใส่เสื้อไร้พิกษัยผู้นี้มีความเลวร้ายเต็มท้อง
เช่นกัน

นางวาดภาพตอนที่เขาโมโหเมื่อครู่ หัวคิ้วที่ขมวดแน่นริมฝีปากบาง
ที่เฝ้มเป็นเส้น...ความไม่พอใจในดวงตาวาดได้อย่างชัดเจนมาก

เขาโกรธจนหัวเราะออกมา กอดรัดเอวของนางแล้วถามว่า 'เงินเจิน
ข้าในสายตาของเจ้าเป็นเช่นนี้หรือไม่'

หญิงสาวหมุนตัวกลับในอ้อมกอดของเขา กอดเอวของเขาหน้าตา
เจ้าเล่ห์ 'ได้เท่าพูดอย่างยุติธรรมสิว่าเหมือนหรือไม่'

เรื่องในอดีตย้อนกลับไม่ได้ เจ็บปวดใจอย่างยิ่ง

นางใช้เวลายาวนานแต่ก็เหมือนสั้นเพียงสามร้อยกว่าวันกุ่มหัวใจ
ของเขาเอาไว้ จากนั้นสลักชื่อของนางเอาไว้ที่ละเส้นที่ละขีด

ขอร้องที่ว่าจะทำอะไรได้

นางไปจากขางอันแล้ว ไปยังมอแปยที่นางบอกว่าฟ้าสดไสมาก เมฆ
ลอยต่ำมากพร้อมกับขางผิงโหว ทุกครั้งที่ในใจเขารู้สึกแค้นความไร้เยื่อใย
ของนาง ข้างหูก็จะได้ยินคำพูดในอดีตที่เขาเคยพูดกับนางเหล่านั้น

'เงินเงิน เจ้าไม่ยินยอมไม่ใช่หรือ'

'เจ้าคิดว่าข้าขาดเจ้าไม่ได้หรือ'

'นิสัยเลือกกินของเจ้านี้ไม่รู้จักเปลี่ยนบ้างหรือ'

'เจ้าสูงศักดิ์ยิ่งทะนงเช่นนี้หรือ'

'อืม ครึ่งก่อนเป็นน้องชายเจ้า ครึ่งนี้พ่อเจ้า เจ้าคิดว่าข้าเป็นอะไร
กับเจ้า'

'วันหน้าถ้าไม่มีธุระอะไรอย่าให้คนออกไปส่งข่าวอีก'

'ขางผิงโหว เจ้าจะพบเขาด้วยเหตุใด' เขาโกรธจนขบกราม 'เจ้า
เข้าใจฐานะของตนเองกระจ่างแล้วหรือ'

แต่ละครั้งนางล้วนไม่กล้าต่อปากต่อคำ แต่ละครั้งเขาพูดจบแล้ว
ก็รู้สึกเสียใจ

ทว่าเขาเมื่อสามปีก่อนไม่รู้ว่ตนเองจะบ้าคลั่งเพราะคนผู้หนึ่งได้
ถึงเพียงนี้ ไม่กล้าคิด ไม่กล้าแพ้ เขากลัวว่าจะยิ่งจมยิ่งลึก กลัวว่าใน
ความทรงจำยังเหลือความอบอุ่นของนางอยู่...

ลู่อื่นนยกมือขึ้นลูบดอกซากุษาบนโต๊ะเบาๆ ที่ละกลีบๆ ชายหนุ่ม

ที่เก่งกาจเรื่องการวางแผนผู้หนึ่งหัวเราะเยาะตนเองขึ้นมาทันใด

ดอกซากุระที่เขาที่เจ้าทั้งไว้สองสามต้นนี้ ฤดูหนาวปีที่สองหลังจากเจ้าจากไปก็ออกดอกแล้ว เส้นเงิน ข้าลู่เยียนยอมรับว่าทำใจไม่ได้จริงๆ ที่เจ้าจะแต่งงานกับคนอื่น...

เขานั่งลงบนเตียงและหุบหมอนใบหนึ่งขึ้นมา ทันใดนั้นก็เห็นจดหมายฉบับหนึ่ง จดหมายที่ซองไม่ถูกแกะฉีกด้วยซ้ำ

เขาตกใจไปเล็กน้อย ถือจดหมายนั้นไว้ในมือ อยากจะเปิดออกแต่แล้วกลับวางมันลงที่เดิมอีกครั้ง

ด้วยความคิดของนาง นางจะพูดอะไรและพูดอะไรได้บ้าง มีหรือที่เขาจะไม่รู้

ขอบคุณที่เขาเคยช่วยนาง

ขอบคุณที่เขาช่วยน้องชาย บิดาของนาง...

สุดท้ายเดิมอีกประโยคว่า 'หากมีชาติหน้า'

ชายหนุ่มยิ้มเศร้าที่หนึ่ง เขาไม่เคยเชื่อเรื่องชาติหน้าเลย

ลู่เยียนใช้นิ้วหัวแม่มือลูบจดหมายเบาๆ และหุบมวาวไว้ตรงแผ่นอก

ช่างเถอะ เห็นอักษรเหมือนเห็นหน้า เป็นความเจ็บปวดแทงหัวใจขึ้นไปอีก

หลังนั่งเฝ้าอยู่นาน จู่ๆ ลู่เยียนก็รู้สึกวุ่นวายในท้องนี้ หากมีเพียงเสียงลมหายใจของคนผู้เดียวมันช่างเงียบเหงาเหลือเกิน

ลมหนาววูบหนึ่งพัดลดหน้าต่างเข้ามา ม่านเตียงปลิวไหว เขาเหมือนเห็นนางยืนอยู่ตรงหน้าตนเอง ปากแดงคิ้วดำ แววตาเป็นประกาย

"ได้เท่า" นางเรียกเสียงเบา

ลู่อื่นเคยคิดว่าความมั่นคงก็มีข้อดีตรงนี้ เขาตบที่ข้างกายและพูดด้วยรอยยิ้ม "นั่งสิ"

ลู่อื่นวางมือบนเอวของนาง ห่างกันไปเจ็ดร้อยกว่าคำคืนที่ยาวนาน ห่างกันเป็นระยะทางหลายหมื่นลี้ ได้ตืนางเข้ามาในอ้อมกอดอีกครั้ง

เขาจุมพิตหน้าผากของนาง ลำคอผัดขม ผ่านไปครู่ใหญ่จึงพูดว่า "ไม่เป่ยนาวมาก ปรับตัวได้หรือไม่"

คนในอ้อมกอดไม่ได้ตอบ

เขาไม่อาจจะคาดเดียงสะอื่นเอาไว้ได้ "อยู่กับเขา ชอบหรือไม่"

"เขาก็สาหรือไม่ว่าอยู่กับข้ามานานอย่างนั้น"

"แม่ของเขาดังกฎระเบียบอะไรให้เจ้าหรือไม่ หือ?"

เส้นเงินไม่ขยับอีก และไม่ได้ตอบเขา

คนที่หยิ่งทะนงเช่นนั้น ในคำคืนยาวนานที่ไร้ที่สิ้นสุดนี้ สุดท้ายยังคงตาแดงขึ้นมอย่างห้ามไม่อยู่

เขาจุมพิตตึงหูของนาง พูดเสียงเบาว่า "ไม่สามารถปกป้องเจ้าได้ ข้ารู้สึกเสียใจมาก ที่เสียใจยิ่งกว่าคือไม่เคยพูดกับเจ้าว่าอยากจะแต่งงานเป็นภรรยาด้วยสามหนังสือหกพิธี แต่งงานอย่างเปิดเผย"

ไม่รู้เป็นอย่างไร หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างกายเขาจู่ๆ ก็มีน้ำตานองหน้า เขาใช้ปลายนิ้วเช็ดน้ำตาให้นางเบาๆ อย่างทำอะไรไม่ถูก มือที่ยกขึ้นแทบจะแข็งเกร็ง

"อย่าร้องให้ ไม่เป่ยอยู่ไกลจากข้าเช่นนั้น หากเจ้าร้องไห้จริง ข้าก็ไม่อาจรู้ได้"

จากนั้นเส้นเงินที่อยู่ตรงหน้าก็กลายเป็นกลุ่มควันภายในพริบตา

นางสลายหายไป ลู่เยียนฆมวดหัวคิ้ว มือทาบแผ่นอกและตะโกนเสียงดังว่า
"เสิ่นเงิน!"

"เสิ่นเงิน!"

หมอกดำหนาที่บดทรวงหน้าจางหายไป ลู่เยียนลื้มตาขึ้นทันใด ลูกนั่ง
และหายใจหอบใหญ่หลายครั้ง

พอมองไปโดยรอบก็พบว่าที่นี่ไม่ใช่จวนกักขัง และไม่ใช่คุกหาสน
เจียงยวน...

นี่คือที่ใด

ยังไม่ทันรอให้เขาผ่อนคลายลง เสิ่นเงินยกมือขึ้นปิดปากของเขา
แล้วกดตัวเขากลับลงบนเตียง

นอกห้องมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น

"คุณหนู?" นี่เป็นเสียงของเหมียวลี่

"อืม" เสิ่นเงินเอ่ยปากพูด "มี...มีอะไรหรือ"

"คุณหนู เมื่อครู่บ่าวได้ยินเสียงดัง สะดวกให้เข้าไปดูหรือไม่เจ้าคะ"
เหมียวลี่เอ่ย

หัวใจของเสิ่นเงินเต้นรูดังตามไปด้วย นางกระแอมกลั้วคอ "ไม่
ไม่ต้องเข้ามาหรอก เมื่อครู่ข้าแค่ฝันร้ายเท่านั้น"

เหมียวลี่ฆมวดคิ้ว "บ่าวเข้าไปดูสักนิดจะดีกว่านะเจ้าคะ..."

เสิ่นเงินพูดเสียงดังว่า "ไม่ต้องเข้ามาจริงๆ!"

ในตอนนี้เอง ชิงชี่กระซิบเสื้อคลุม เดินเร็วๆ มาถึง ข้างในมีความ
เคลื่อนไหวใด นางจะไม่รู้ได้อย่างไร!

ซึ่งพี่พูดหยอกเข้าว่า "พี่เหมียว พวกเราไปกันเถอะ คุณหนูมีอาการ
ชอบละเมอพูดเช่นนี้ตั้งแต่เด็กแล้ว"

เหมียวลี้ลังเลสักครู่ แต่เห็นว่าคนข้างในและนอกห้องล้วนพูดเป็น
เสียงเดียวกัน จึงจำต้องพยักหน้า

หลังจากเสียงผีเท้าจากไปแล้ว ดวงตางามของเล็นจินก็เบิกโต
มองลู่เยียนอย่างโกรธเคืองพลางลดเสียงพูดว่า "ได้ทำ ดึกดื่นเรียกชื่อข้า
เสียงดังด้วยเหตุใด ท่านกลัวว่าคนอื่นจะไม่รู้ว่าท่านอยู่ที่นี่หรือ"

เล็นจินอยู่ด้านบน ลู่เยียนอยู่ด้านล่าง ครั้งนี้ชายหนุ่มไม่ได้ต่อต้าน
แม้แต่หน่อย

เล็นจินก้มหน้ามองเขา ทันใดนั้นก็ขมวดคิ้ว ยกมือขึ้นมาและ
พูดตะกุกตะกักว่า "ท่าน...เหตุใดตาของท่านจึงแดงเล่า"

107

สี่ตาประสานกัน ขอบตาของชายหนุ่มมีน้ำตาขุ่น พุดพื้มพำเสียง
สะอื้นว่า "เส้นเงิน..."

เส้นเงินส่งเสียงอื้มตอบรับ นางไม่เคยเห็นเขาเป็นเช่นนั้นมาก่อน
ไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียว

ลู่อื่นหันหน้ามองไปนอกหน้าต่าง ผ่านอกกระเพื่อมเบาๆ พุดว่า
"ตอนนี้เวลาใดแล้ว"

เส้นเงินมองนาฬิกาที่อยู่มุมห้อง "ยามจื่อสี่เค่อ"

ลู่อื่นหันหน้ามามองนาง "ปีใดเดือนใดแล้ว"

เส้นเงินในใจรู้สึกไม่สบายใจ "รัชศกหยวนชิงปีที่สิบหก วันที่สิบสี่
เดือนเก้า ไม่ดี ควรจะเป็นวันที่สิบห้าเดือนเก้า"

ลู่อื่นกัลลวนางจะกลายเป็นกลุ่มควันอีกครั้ง จึงวางมือไว้บนเอว
ของนาง "นี่คือที่ใด"

เส้นเงินขมวดคิ้วพูดว่า "ท่าน...นี่เป็นอะไรหรือ"

มือที่วางบนเอวรัดแน่นขึ้น "ตอบช้าก่อน"

"เรือนสกุลเส้น"

สิ้นเสียงพูดชายหนุ่มเหมือนได้ยินเรื่องอะไรที่น่าสนใจจึงยกมูปากยิ้ม
ดวงตาที่มักจะเย็นเยือกคู่นั้น เวลายิ้มขึ้นมามองเป็นพิเศษ

เขาวางฝ่ามือไว้บนลำคอของเส้นเงิน ก่อนจะดึงนางเข้ามาจุมพิต
เบาๆ

หัวใจของเขา หัวใจที่เกือบจะเย็นเยือกเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นแข็งแกร่ง
และมีพลังในทันใด

สายตาดิ้นตระหนกและโอนอ่อนผ่อนตามของหญิงสาวเป็นการ
ยั่วเย้าที่ไร้เสียง

ลู่อื่นกอดนางแน่นขึ้นทุกที นี่แสดงให้เห็นว่าไม่ยอมให้นางผ่อน
ลมหายใจ

เส้นเงินเอามือผลักเขาเบาๆ และผลักเขาอีกครั้ง แต่คนผู้นี้ลมหายใจ
ร้อนผ่าว ร่างกายราวกับกำแพงเหล็ก แขนราวกับคีมลนไฟ

เส้นเงินส่งเสียงครางออกมา เสียงที่อ่อนหวานและอ่อนโยนอย่าง
ที่สุดนี้ทำให้ลูกกระเดือกของเขาขยับ

ขอถามว่าหมาป่าตัวหนึ่งที่หิวโหมาสองชาติ กว่าจะจับเหยื่อได้
ไม่ถ่ายนักริมฝีปากสัมผัสกลิ่นคาวเลือดที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้น จะปล่อยมือ
เพราะการดิ้นรนของเหยื่อหรือ

เห็นได้ชัดว่าไม่ ไม่มีทางเด็ดขาด

ลู่อื่นแหวดตามองคลาคลง พลิกตัวกลับมาอยู่ด้านหลัง

เส้นเงินยังไม่ทันเอ่ยปากก็เห็นชายหนุ่มประสานลิบนิ้วกับนาง ลูบได้ ร่องนิ้วของนางไปมา จับใบหูของนาง ใช้เสียงที่แหบพร่าและอ่อนโยนพูดว่า "คุณหนูสามช่วยข้าด้วย"

แววตาของเขาร้อนแรง ฝ่ามือของเขาก็อ้อนตามไปด้วย รวากับพูดว่า 'ถึงขีดสุดแล้ว เส้นเงิน ข้าอดทนถึงขีดสุดแล้ว เจ้าเข้าใจหรือไม่'

เส้นเงินคลายมือออกทันที นางผ่นลมหายใจเล็กน้อย

ลู่อื่นจุมพิตริมฝีปากของนางเบาๆ แผ่การเอาใจและแผ่การ มอมเมา "ต้องให้ข้าขอร้องเจ้าจึงจะได้หรือ"

ข้างหูของเส้นเงินมีเสียงดังอื้ออึงไปในทันใด

ลู่อื่นจุมพิตมุมปากอุ่นร้อนนั้นเบาๆ "หือ?"

เส้นเงินสลดหายใจเข้าลึกหนึ่งเฮือกแล้วเอามือวางไว้บนไหล่ของเขา พูดเสียงเบาว่า "ท่านเบาเสียงหน่อย..."

พอเห็นการกระทำของนาง รอยยิ้มได้ใจของชายหนุ่มกระจายไป ในดวงตา "เจ้าเบาเสียงหน่อยก็พอ"

เส้นเงินขยับตัวขึ้นบน กัดปลายคางของเขาทีหนึ่ง "หยิบถุ่มหอมมา..."

ถุ่มหอม?

ความจริงแล้วเวลานี้ในใจลู่อื่นมีคำคัดค้านอยู่บ้าง

เขาพลิกเปิดบังทรงของนาง ใช้ปลายนิ้วไล่ไปตามหน้าท้องเนียนนุ่ม แบนราบของนาง

เนียนเช่นนั้น คงไม่น่าดูเท่ามันนูนขึ้นมาแน่นอน เขาคิดในใจ

เส้นเงินมองการกระทำและแววตาจริงใจของเขาแล้วก็แอบขมลูก ความต้องการเอาชีวิตรอดผุดขึ้นมา นางฉวยโอกาสสลับหลุดจาก

พันธุนาการของเขาราวกับปลาตัวหนึ่งที่ตัวลื่นจนจับไม่อยู่

หญิงสาวไม่ทันได้เอาเสื้อคลุมตัวก็สวมรองเท้าลงพื้น เดินไปที่ข้างใต้เครื่องแป้ง ดึงเปิดลิ้นชักที่สองอย่างแทบทำอะไรไม่ถูก

แสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างตกกระทบบนขาขาวใส เนียนนุ่ม และยืดตรงคู้้นั้น สายตาของชายหนุ่มก็เลื่อนขึ้น จ้องมองส่วนใต้เอวบางนั้น...

ลู่อื่นมองจนเหม่อ

ทุกการขยับของนางล้วนเหมือนกำลังสะกิดหัวใจเขาที่แทบจะสะกดการเต้นเอาไว้ไม่อยู่...

ลู่อื่นลุกขึ้นตามสัญญาตัญญาณ เดินเข้าไปหา ยืนอยู่ข้างหลังนาง ดมกลิ่นหอมบนลำคอของนาง

เส้นเงินตัวแข่งเกร็ง กุมถุงหอมตรงหน้าเอาไว้

ชายหนุ่มกุมไหล่ของนาง หมุนตัวนางกลับมา ยื่นมือไปคว้าขาของนาง จากนั้นแนบไว้บนตัวของเขา

ชั่วพริบตา แผ่นหลังของหญิงสาวก็แนบไปบนผนังที่เย็นราวน้ำแข็ง "ได้เท่า" เส้นเงินเรียกอย่างตลกใจ นางแทบจะทนรับการเอาแต่ใจของเขาไม่ไหว

เสียงเรียก 'ได้เท่า' ในความทรงจำและความเป็นจริงซ้อนทับกันอีกครั้ง

ในชาตินี้ ในชาติก่อน นางใช้เสียงเช่นนี้เรียกเขามากี่ครั้ง

หญิงสาวที่รูปร่างบอบบางหลังแนบผนัง ชายหนุ่มค่อยๆ แยกขาของนางออก

นางเงยหน้าไม่กล้ามองตรง เขาก้มหน้าลง เลือดเดือดพลุ่งพล่าน

ความงามอันเปราะบางนั้นแบ่งบานอย่างเจี๊ยบๆ ตรงหน้าของเขา เขามั่นใจว่าตนเองมีความสุข ผิดผวนจนสามารถไม่แสดงความรู้สึกใดบนใบหน้าได้ มีเพียงตอนที่อยู่ต่อหน้านาง เขาพบว่าตนเองบางครั้งจะถูกแรงปรารถนาจุ๋มจุกเดินไป

"ได้เท่า... พวกเรากลับไปเถอะ" เส้นเงินมองที่เตียงราวกับคิดถึงเหลือเกิน

สิ่งที่ตอบนางคือจุ๋มจุกที่ร้อนแรงจนแทบจะทำให้นางขาดใจได้ของชายหนุ่ม

คำคืบยาวนาน ลมหายใจติดขัดหวัะ เส้นเงินตัวขยับขึ้นลงอยู่ในอ้อมกอดตามแรงปรารถนาของเขา

ตอนที่ถึงจุดสุดยอด ลู่เยียนพึมพำเสียงเบาว่า "เจ้ามีจุดใดดีกันแน่" จึงทำให้ข้าหลงใหลเจ้าเช่นนี้

เส้นเงินกัดริมฝีปาก ปลายนิ้วขานเนียนจิกไหล่ของเขา มองเขาอย่างคับแค้นใจแล้วพูดว่า "อะไรนะ"

ลู่เยียนไม่ตอบ แต่แอบเพิ่มแรงอย่างห้ามไม่อยู่

เส้นเงินกำถุงหอมไว้แน่น ปลายเท้าจุ่มลง ผ่านไปครู่หนึ่ง ร่างกายอ่อนแรง ถุงหอมสีขาวยสะอาดจึงตกลงบนพื้น...

แรงปรารถนาคลายลง เส้นเงินพาดอยู่บนตัวเขาอย่างไร้เรี่ยวแรง เห็นนางเป็นเช่นนี้ ลู่เยียนก็ถูกความคิดที่แวบเข้ามาในหัวทำให้หัวเราะออกมาเบาๆ

ชาตินี้คุ้มค่าแล้ว

ลู่เยียนลูบความนวลเนียนบนขาของนางพลางเอ่ยเสียงเบาว่า

"ข้าจะคุ้มเจ้าไปที่ห้องอาบนํ้า เช่นนี้เจ้าจะนอนไม่สบายตัว"

เส้นเงินไม่มีแรงพูด ทำได้เพียงบ่นในใจว่าเขาเจ้าเล่ห์ ก่อนลงมือระหว่างลงมือ และหลังลงมือ ล้วนมีท่าทางต่างกันสามแบบ

หญิงสาวกระตุกขาอย่างโมโหที่หนึ่งพลางคลึงหน้าตนเองไปมา ยามนี้ฟ้าไกล่แสงแล้ว ชายหนุ่มที่กินอิมสำราญใจมีความอดทนเต็มเปี่ยม ด้วยคำนึงถึงอายุของนางที่ไม่แน่ว่าหนาแต่ก็ไม่บางเช่นกัน การเดินเข้าห้องอาบนํ้าของเขาจึงเบาเป็นพิเศษ

"บวมแล้ว" ลู่เยียนพูดขึ้นมาทันใด

เส้นเงินทนรับสายตาของเขาไม่ไหว ยิ่งทนฟังคำพูดที่ตรงไปตรงมาและไม่สงวนท่าทีเช่นนี้ไม่ได้ จึงตบผิวนํ้าแสดงความไม่พอใจ

ลู่เยียนแยมยิ้มออกมา

เส้นเงินเห็นรอยยิ้มที่น่าหลงใหลและร้ายกาจของเขาแล้วก็ชะงักไปสุดท้ายตัดสินใจหลับตาลง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทั้งสองจึงกลับเข้าห้องนอน

ชิงซีที่เฝ้าประตูอยู่ไม่ไกลได้แต่ส่ายหน้า

ในสายตาของชิงซี คุณหนูของตนเองอยู่กับชายหนุ่มที่มีอำนาจบารมีสูงอย่างนั้นย่อมต้องเสียเปรียบ โดยเฉพาะหลังจากเห็นลู่เยียนบุกเข้าห้องนอนยามวิกาลอย่างหน้าตาเฉยแล้ว นางก็ได้แต่ปวดเหงื่อแทนคุณหนู

หลังจากผ่านยามจี้ช นางพูดคุยกับเหมียวลีแล้วก็กลับมาตรงระเบียงทางเดินเรือนหลัก เดิมทีคิดจะกระแอมเบาๆ สองที่เป็นการเตือนข้างใน เตือนชายหนุ่มผู้นั้นว่าเรือนสกุลเล่งไม่เหมือนคฤหาสน์เจียงยวนอย่างไรเสียก็ควรระมัดระวัง

ผลปรากฏว่านางเพ็งสุดลมเข้า กำลังเตรียมจะไอ เสียงสตรีเสียงหนึ่ง
ก็ดังมาเข้าหู

'ท่าน...ข้าสัณนิท'

'เช่นนี้เป็นอย่างไร' ชายหนุ่มพูดเสียงเบา

ซึ่งชี้แทบจะหายใจไม่ออก นางคิดสักครู่จึงเดินจากไปอย่างเงียบๆ

เช้าวันต่อมา ดวงตะวันโผล่พ้นยอดไม้ ช้างนอนกกและแมลง
ส่งเสียงร้อง

เสียงเคาะประตูอย่างร้อนใจดังขึ้นทันใด

เส้นเงินลิ้มตาขึ้นช้าๆ เดิมที่ยังสะลึมสะลืออยู่ แต่กลับถูก
แผ่นอกแกร่งตรงหน้าทำให้ตกใจจนสติกลับมาทันที

"เหตุใดท่านจึงยังไม่ไปอีก" เส้นเงินพูด

"วันหยุด" ลูเอียนพลิกมือมากอดไหล่นาง ทำท่าจะนอนหลับต่อ

เสียงเคาะประตูข้างนอกยังคงดังต่อเนื่อง ซึ่งชี้พูดเสียงเบาว่า "คุณหนู
รถม้าของคุณหนูใหญ่วิ่งมาทางเรือนพวกเราแล้วเจ้าค่ะ"

คำพูดนี้ออกมา เส้นเงินก็กลนลานในทันที นางรีบปลุกตัวเขา "ได้เท่า
ได้เท่าลู"

ลูเอียนลิ้มตาขึ้นอย่างไม่รีบร้อน ลูกขึ้นนั่งและนวดคลึงกลางหว่างคิ้ว
ตนเอง

เส้นเงินกอดเอวของชายหนุ่ม จุ่มพิถีพิถันกว้างของเขาอย่างเอาใจ
แล้วเขย่าตัวเขาอย่างเงื่องเงือกเหมือนกำลังพูดว่า 'ท่านรีบไป รีบไปเถอะ'

ลูเอียนหันหน้ามาหรือตามองนาง หลังอดกลั้นอยู่ครู่หนึ่งจึงหยิบ

เสื้อผ้าจากพื้นขึ้นมาน้อยใจ แล้วพลิกตัวข้ามกำแพงไปโดยไม่พูดอะไร

ผ่านไปครู่ใหญ่ เสียงของเส้นหร่านก็ดังใกล้เข้ามา นางผลักเปิดประตูห้องของเส้นเงิน

"เงินเออร์ เจ้าตื่นบ้างหรือยัง" เพิ่งพูดจบ เส้นหร่านก็ขมวดคิ้วและโบกมือ "เจ้าป่วยยังไม่หายดี ในห้องก็อย่าจุก่ายานเยอะเช่นนี้เลย"

เส้นเงินตอบกลับอย่างอ่อนล้าว่า "พี่ใหญ่ ข้ารู้แล้ว"

เส้นหร่านนั่งลงข้างเตียง เห็นเส้นเงินซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มใบหน้าค่อนข้างแดง จึงยื่นหลังมือไปวางบนหน้าผากของนาง "เป็นไข้หรือ"

เส้นเงินส่ายหน้า พูดเสียงเบาราวเสียงยุงบินว่า "คงเพราะเมื่อคืนหน้าต่างปิดไม่สนิทกระมัง ไม่เป็นไรมากหรอกเจ้าคะ"

เส้นหร่านพยักหน้า "เข้านี้พี่ไปตลาดตะวันออกซื้อขนมเกาลัดที่เจ้าชอบกินมา รีบลุกขึ้นมากินเถอะ"

"พี่ใหญ่ ตอนนี้ข้าไม่อยากกินอะไร" เส้นเงินยกมือขึ้นคลึงหว่างคิ้ว พลังห่อตนเองเป็นก้อนและพึมพำอย่างอ่อนแรงว่า "รู้สึกหนาวเล็กน้อย..."

เส้นหร่านเลิกหางคิ้ว ยิงมองนางยังรู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงยื่นมือไปจับผ้าห่มของนาง

เส้นเงินพยายามคว้าเอาไว้ "พี่ใหญ่ ข้าหนาวจริงๆ"

เส้นหร่านไม่เกรงใจอีกฝ่ายพลิกเปิดผ้าห่มทันที รอยแดงนำตกใจบนลำคอของเส้นเงินก็ปรากฏแก่สายตา

เส้นหร่านจ้องมองนาง ไม่พูดอะไร เอาแต่มองนางนิ่งงันอยู่อย่างนั้น

เส้นเงินเห็นเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วจึงกอดเอวของเส้นหร่าน "พี่ใหญ่

ซ้ำผิดไปแล้ว"

เส้นห่อ่านบีบใบหูที่บวมแดงของนางแล้วถามเสียงเบาว่า "เขามาบ่อยหรือ"

หัวของเส้นเงินสายยาวกลองปองแป้ง "ไม่บ่อยแน่นอน เพิ่งมาครั้งนี้นี้หลังจากนี้จะไม่มาแล้ว"

ไม่ว่าจะบ่อยหรือไม่ ครั้งเดียวหรือหลายครั้ง อย่างไรก็ตามเส้นห่อ่านก็ไม่เชื่อนาง

"ไม่บ่อยจริงๆ"

เส้นห่อ่านสุดหายใจเข้าลึก ทั้งที่รู้ว่าตอนนี้ไม่ควรจะพูดกับนางเรื่องนี้ แต่สุดท้ายยังคงทนไม่ไหว

"เงินเออร์ เอาหูมาใกล้ๆ"

เส้นเงินขยับเข้าไปใกล้อย่างเชื่องช้า

"พี่ใหญ่รู้ว่าเขาดีต่อเจ้ามาก แต่ดีก็ส่วนดี แต่ในเรื่องเช่นนี้ เขาอย่างไรก็เป็นบุรุษ" เส้นห่อ่านชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วพูดกระตืบข้างหูอยู่นาน...

เส้นเงินใบหน้าแดงขึ้นทุกที ไม่ว่าอย่างไรนางก็คิดไม่ถึงว่าพี่สาวของนางจะพูดเรื่องเหล่านี้ให้นางฟัง

"นี่...นี่มัน..." เส้นเงินเอ่ยได้เพียงเท่านั้น

"จำไว้หมดหรือยัง"

เส้นเงินพยักหน้า

เส้นห่อ่านตบหลังหัวของนางทีหนึ่ง "ไปกินขนมเกาลัดเถอะ"

ชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่าเดินขึ้นรถม้าด้วยสีหน้าเศร้าสลด หยางจง

เห็นแล้วก็อดสงสารนายของตนเองขึ้นมาไม่ได้

"กลับจวนกัวง" ลูเอียนพูด

หยางจงพูดเสียงเบาว่า "ชื่อจื่อ ทางอวิตังมีข่าวมา อุทกภัยนั้นว่า
ควบคุมได้แล้วขอรับ"

ลูเอียนเลิกคิ้ว "เร็วอย่างนี้เชียวหรือ"

หยางจงพยักหน้า ยืนยันจดหมายลับที่ตนเองได้รับเมื่อเช้าให้แก่ลูเอียน
"ได้เท่าเส้นครึ่งนี้สร้างความสะดวกใหญ่แล้ว"

ลูเอียนก้มหน้าเปิดจดหมาย ในดวงตามีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

ทุกอย่างมันช่างพอดีเสียจริง

"เปลี่ยนเส้นทาง พวกเราเข้าวังเข้าเฝ้าฮ่องเต้"

เขาได้รับข่าว ทางฮ่องเต้ย่อมได้รับเช่นกัน

ตอนนี้ฮ่องเต้เจิงหยวนอยู่ในตำหนักซูลันซึ่งเป็นที่พักของเมิ่งชู่ซี

เมิ่งชู่ซีมองหน้าฮ่องเต้ด้วยน้ำตาเอ่อคลอ มองความหวังที่ตนเอง
จะมีชีวิตรอดต่อไป

ฮ่องเต้คิดถึงอายุของนาง แล้วมองหน้าท้องของนางที่นูนขึ้นทุกวัน
สุดท้ายก็ใจอ่อน จึงพูดกับคนข้างนอกว่า "เมิ่งเจาหงหายป่วยแล้ว พวกเจ้า
แยกย้ายกันได้แล้ว"

เมิ่งชู่ซีน้ำตาไหลพรากลงมาจากขอบตา โผเข้าสู่อ้อมกอดของ
ฮ่องเต้เจิงหยวน พูดเสียงอ่อนหวาน "หม่อมฉันคิดว่าตนเองอายุน้อย
ทำผิดบ่อยครั้ง ทำให้ฝ่าบาททรงผิดหวัง ครั้งนี้ซีเฮ๋อร์สำนึกผิดแล้วจริงๆ"

คำพูดนี้พูดได้เหมาะเจาะมาก

ในตอนนี้อง เชิงกงกาก็โน้มตัวเดินเข้ามา "ฝ่าบาท ผู้ว่าการลูขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

หัวคิ้วของฮ่องเต้เฉิงหยวนที่ขมวดอยู่คลายลง "ท่านหลวงหรือมาพร้อมกับองค์หญิงใหญ่จิ้งอันหรือไม่"

เชิงกงกงส่ายหน้า "บ่าวเห็นผู้ว่าการลูเพียงผู้เดียวพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้เฉิงหยวนพยักหน้า เข้าใจด้วยจิตใต้สำนึกว่าลู่เยียนคงไม่มีเรื่องใหญ่อะไร จึงผลักตัวเมิ่งชู่ชู่ ออก พลิกมือไปแตะจมูกของนางที่หนึ่ง "ครั้งสุดท้าย"

หลังฮ่องเต้ออกไปแล้ว เมิ่งชู่ชู่ก็ผ่นลมหายใจยาว

นางกำนัลพูดพลบว่า "อีกครู่ยังจะไปตำหนักอันหว่าหรือไม่พะคะ"

"ไปด้วยเหตุใด!" เมิ่งชู่ชู่พูด "วันหน้าที่ตำหนักของเฮาพวกเราไปให้น้อยหน่อยเถอะ เจ้ากับนางกำนัลที่ตำหนักอันหว่าก็อย่าติดต่อกันอีก"

นางกำนัลก้มหน้าลง "เหตุใดจ้ะ..."

เมิ่งชู่ชู่พูดว่า "ก่อนหน้านี้ข้าบ้าไปจริงๆ จึงได้ล่วงเกินจวนเจินกัวงเพื่อฮ่องเฮา! เจ้าไม่เห็นหรือว่าครั้งก่อนองค์หญิงใหญ่จิ้งอันตำหนักข้าไว้อย่างไร นั่นเห็นได้ชัดว่าข้าข้างเส้นเงินผู้นั้น ตอนแรกถ้าข้ารู้ความคิดขององค์หญิงใหญ่ก็ต้องทำเรื่อนั้นแล้ว คุณหนูสามสกุลเส้นตักน้ำปวยไปหนึ่งเดือน ข้าอยู่ในวังก็ปวยอยู่หนึ่งเดือนเช่นกัน! ข้าท้องโตเช่นนั้นฝ่าบาทยังไม่ไฉนหน้า ถ้าไม่ได้ตั้งครรรค์ ข้ายังมีหลักประกันอะไรอีกจะพึงฮ่องเฮาหรือ!"

108

ฮ่องเต้เจ็งหยวนมาถึงตำหนักทิงเจ็งอย่างรวดเร็ว ฝีเท้าเร่งรีบ ชายเสื้อคลุมที่ปักดินทองเป็นลายคลื่นน้ำสะบัดไปตามลม มองเห็น ลู่เยียนยืนอยู่นอกตำหนักจึงพูดว่า "ร้อนใจจะพบเราเช่นนี้ มีเรื่องอะไรหรือ"

ลู่เยียนเดินตามฝีเท้าของฮ่องเต้เจ็งหยวนเข้าไปในตำหนักทิงเจ็ง ไน้มตัวแล้วพูดว่า "กระหม่อมมาแจ้งข่าวดีให้ฝ่าบาททรงทราบพะยะค่ะ"

"มีข่าวดีอะไรหรือ" ฮ่องเต้เจ็งหยวนพลิกชายเสื้อคลุมแล้วนั่งลง

เซ็งกงกงยกน้ำชาเข้าไปให้อย่างรู้กาลเทศะ แล้วหยิบเกลือเล็กน้อย มากะดูด้วยมือ จากนั้นเทลงในถ้วย

ฮ่องเต้เจ็งหยวนจิบชาหนึ่งอีกแล้วส่งสัญญาณให้เซ็งกงกงเทอีก หนึ่งถ้วย จากนั้นพูดอีกว่า "วันนี้ที่ไม่มีคนนอก เจ้านั่งลงพูดเถาะ"

"ขอบพระทัยฝ่าบาท" ลู่เยียนเดินไปนั่งลง จากนั้นหยิบจดหมายลับ ในแขนเสื้อของตนเองออกมามอบให้แก่ฮ่องเต้เจ็งหยวน

ฮ่องเต้เจิงหยวนเปิดออก เลิกหางคิ้วขึ้นแล้วหัวเราะเบาๆ เนื้อหา
ในจดหมายฉบับนี้เขาได้รับแต่เช้าแล้ว

ไม่อาจไม่พูดว่าครั้งนี้เส้นเหวินฉีสร้างความชอบใหญ่จริงๆ และเป็น
ผลงานใหญ่ที่จะมีชื่อจารึกในประวัติศาสตร์อีกด้วย

จากการรายงานของแนวหน้า อุทกภัยครั้งนี้รุนแรงกว่าชาวที่ทาง
เมืองหลวงได้รับในตอนแรกมาก ทำนบที่แตกมีความกว้างถึงห้าร้อยบู๊*
ความลึกของน้ำราวสี่จั้ง คลื่นน้ำรุนแรงยากรับมือ ในตอนที่ขุนนางอวิ๋ตง
มองหน้ากันอย่างจนปัญญา เส้นเหวินฉีก็เสนอขึ้นอย่างอาจหาญว่าให้
ระบายน้ำเหนือรอยแตกเป็นทางตรง แทนที่ทางน้ำเดิมที่มีความคดเคี้ยว
เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะลดความยากในการอุดรอยแตกนั้น

จากนั้นเขาก็สั่งให้คนสร้างทำนบระบายน้ำและทางลาดหิน ใช้เรือ
บรรทุกหินเต็มสี่สิบลำ แล้วถมหินลงตรงปากแม่น้ำ เพื่อเปลี่ยนทางแม่น้ำ
ไปยังทิศตรงข้าม เมื่อครึ่งเดือนก่อนก็สามารถปิดกั้นทางน้ำเอาไว้ได้แล้ว

หลังจากสร้างความแข็งแรงให้ทำนบแล้วก็เสนอวิธี 'ใช้น้ำชะทราย'**
เพื่อเพิ่มความแรงในการชะทราย กำลังทหารสามหมื่นสร้างคันกันน้ำ
ระหว่างสองทำนบนั้นทั้งวันทั้งคืน ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

อุทกภัยที่ทำให้ราษฎรหวาดกลัวนี้จึงนับว่าสิ้นสุดลงแล้ว

สำหรับกระบวนการที่ต้องทำเพื่อป้องกันล่องหน้าเหล่านั้น รอ
ฤดูใบไม้ผลิปีหน้าค่อยดำเนินการก็ได้

ขุนนางของอวิ๋ตงถึงกับน้ำตาารื้นขอบตาทันที

* บู๊ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะประมาณ 1.514 เมตร

** 'ใช้น้ำชะทราย' เป็นวิธีการลดความกว้างของพื้นน้ำเพื่อเพิ่มความแรงของน้ำ ให้ความแรงของน้ำพัดเอา
ทรายไปไม่ให้ตกตะกอนอุดทางไหลของน้ำ

อย่าว่าแต่ขุนนางของอวีตงเลย พอได้ยินข่าวนี้แล้ว แม้แต่ฮ่องเต้เฉิงหยวนเองก็ได้แต่ทอตกอนใจ โชคดีตอนที่สั่งให้คนไปบุกค้นจวนอวีตงหายไหวปีที่แล้วได้ออกคำสั่งว่าห้ามผู้ใดใช้กำลังทำร้ายเส้นเหวินฉีไม่เช่นนั้น ด้วยอายุขัยนั้นของอีกฝ่ายยังไม่รู้ว่าจะทนมาจนถึงวันนี้ได้หรือไม่

ตามความจริงแล้ว ด้วยผลงานเหล่านี้กับผลงานตำราที่สามารถสืบทอดเป็นร้อยชาติได้สองเล่มนั้นก็กำหนดไว้แล้วว่าเส้นเหวินฉีเป็นขุนนางที่มีความชอบเหนือความผิด ดังนั้นเรื่องบางอย่างที่เขาเคยทำผิดไปในใจของฮ่องเต้เฉิงหยวน ลืมตาข้างหนึ่งหลับตาข้างหนึ่งก็ผ่านไปแล้ว

ฮ่องเต้เฉิงหยวนสะบัดจดหมายในมือพลางมองหน้าลู่อีเยียนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ผู้ว่าการลู่ระยะนี้ว่างเกินไปใช่หรือไม่ ไม่สนใจงานของตนเองในเมืองหลวง ไปสนใจเรื่องท้าวตงเสียแล้ว"

ลู่อีเยียนยกหมัดขึ้นแตะริมฝีปาก พุดเสียงเบาว่า "เสด็จจุ่ง"

สิ้นเสียงพุด มุมปากที่มุมตึงของฮ่องเต้เฉิงหยวนก็กระตุก

ถึงแม้ลู่อีเยียนตอนเด็กจะสนิทกับเขามาก คำว่า 'เสด็จจุ่ง' นั้นไม่ได้เรียกบ่อยครั้งเลย แต่นับตั้งแต่เข้าสู่เส้นทางขุนนาง อีกฝ่ายก็รักษาประเพณีการเป็นขุนนางอย่างเคร่งครัด ไม่เคยข้ามเขตแม้แต่บ่อย

การเรียก 'เสด็จจุ่ง' ในวันนี้ ไม่ได้ยินมานานมากแล้วจริงๆ

ฮ่องเต้เฉิงหยวนหันไปมองท้องฟ้าข้างนอกแวบหนึ่งแล้วพุดประซดว่า "เรายังคิดว่าวันนี้ดวงตะวันขึ้นทางตะวันตกเสียอีก"

ลู่อีเยียนลุกขึ้นเดินไปข้างกายฮ่องเต้เฉิงหยวน โนมตัวคำนับแล้วพุดว่า "ที่กระหม่อมมาวันนี้เพราะอยากขอให้ฝ่าบาทพระราชทานงานมั่งคั่งให้"

ฮ่องเต้เจิงหยวนเคาะโต๊ะอย่างไม่ช้าไม่เร็ว ตามทั้งที่รู้ดีว่า "ไม่รู้ว่ามีผู้ใดกันที่เข้าตาคนอย่างลู่อานหลงได้"

ลู่อานตอบอย่างจริงจังว่า "วันนั้นเส้นขนเหนียงตกน้ำในงานเลี้ยง กระหม่อมเป็นคนช่วยนางขึ้นมา ชื่อเสียงของสตรีผู้นี้เสียหาย กระหม่อมยากจะหลุดพ้นความผิดนี้ได้"

ได้ยินคำพูดนี้ ฮ่องเต้เจิงหยวนก็หรีตาลง ทำปากคว่ำจนปลายคางมีเนื้อปูดออกมาชิ้นหนึ่งแล้วเอ่ย "พูดให้ฟังง่าย ๆ หน่อยเถอะ"

"กระหม่อมยากจะแต่งงานกับนาง"

ผ่านไปครู่หนึ่ง ฮ่องเต้เจิงพูดอย่างไม่รีบร้อนว่า "เราแต่งตั้งเจ้าเป็นผู้ว่าการนครหลวง ให้อำนาจสำคัญแก่เจ้า เจ้ากลับทำผิดกฎหมายหาประโยชน์ใส่ตัว เราว่าความใจกล้าของเจ้านับวันจะยิ่งมากขึ้นแล้ว" คำพูดแต่ละคำล้วนแสดงถึงบารมีของความเป็นเจ้าแผ่นดิน

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นเป็นคนฟัง เกวว่าคงเหงื่อไหลย้อยลงมาแล้ว

ลู่อานรู้ดีแก่ใจว่าฮ่องเต้เจิงหยวนพูดถึงเรื่องใด จึงตัดสินใจเอ่ยต่อไปว่า "กระหม่อมรู้ว่าตนเองมีความผิด"

ฮ่องเต้เจิงหยวนใช้ฝ่ามือตบโต๊ะ "รู้ความผิดหรือ บนหน้าเจ้ามีท่าทางเหมือนรู้ความผิดหรือ เราคิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าเป็นขุนนางมาหลายปีไม่เคยทำอะไรผิดมาก่อน แต่เพื่อสตรีตัวเล็กๆ ผู้หนึ่ง เจ้ากลับยอมทำร้ายหลานชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกสกุลสวีจนพิการได้!"

ลู่อานก้มหน้า หยดไปครู่หนึ่งแล้วพูดอีกว่า "โชคดีที่มีฝ่าบาทปกป้องกระหม่อม"

ดูสิ คำพูดนี้เป็นคำที่ควรพูดหรือ เหมือนเป็นการแทงดาบเข้าไปใน

หัวใจของฮ่องเต้! นี่ไม่ต่างอะไรกับการพูดกับฮ่องเต้ว่า 'ที่ข้าทำผิดกฎหมายหาประโยชน์ใส่ตัวได้ เพราะโชคดีที่มีท่านอยู่'

แสงอาทิตย์ข้างนอกส่องเข้ามากระทบบริเวณหัวของลู่อิเย่น เปล่งแสงสว่างบาดตาฮ่องเต้เฉิงหยวนจนพูดอะไรไม่ออกอยู่พักใหญ่

หนึ่งวันหลังจากที่เกิดเรื่องกับสวีเว่ย อัครเสนาบดีสวีเย่นอยู่หน้าตำหนักขอคำชี้แจงให้แก่บุตรชายตนเอง เสียงสะท้อนให้ฟังแล้วปวดใจมาก

ทว่าองค์หญิงใหญ่จึงอันกลับดึงตัวเขาไว้ไม่ยอมให้ไปไหน เดียวบอกว่าจะเดินมาก อีกเดี๋ยวบอกว่ารู้สึกไม่สบายตัว

ตอนนั้นเขาก็รู้แล้วว่าสิ่งที่สวีฮ่องเฮ่ากังวลนั้นไม่ผิด บุตรสาวทั้งสามคนของสกุลเสิ่นแต่ละคนล้วนร้ายกาจมากจริงๆ

ฮ่องเต้เฉิงหยวนผ่อนลมหายใจยาว พูดอย่างจริงจังกับเรื่องนี้ "เราขอถามเจ้า ประชุมเข้าวันนั้น เจ้านำขบวนพูดแทนเสิ่นเหวินฉี มีความคิดส่วนตัวหรือไม่"

ฮ่องเต้เอ่ยจบก็หยิบถ้วยขึ้นมาจิบน้ำชาอีกหนึ่งอีก

คำพูดนี้ออกมา เซิงกงกงที่อยู่ด้านข้างก็หดคอลงทันที

ลู่อิเย่นยัดหลังตรง พูดอย่างสง่าผ่าเผยว่า "กระหม่อมไม่ได้มีความคิดส่วนตัวแน่นอน"

ฮ่องเต้เฉิงหยวนหัวเราะ "ไม่มีแม้แต่หน่อยหรือ"

ลู่อิเย่นพูดอีกว่า "เรื่องในเรือนกับเรื่องแผ่นดินจะเอามาพูดปนกันไม่ได้เด็ดขาด"

ฮ่องเต้เฉิงหยวนแค้นเสียงสบออกทางปลายจมูกแล้วพยักหน้าไปอย่างนั้น

เห็นได้ชัดว่าคำที่ฮ่องเต้เจิงหยวนถามนี้ เดิมทีก็ตั้งใจจะสร้างความลำบากใจให้ ไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ผิด

หากยอมรับว่ามีความคิดส่วนตัว ต่อให้ฮ่องเต้เห็นว่าคำพูดของเขายังนับว่ามีความจริงใจอยู่บ้างก็ยังให้ความรู้สึกแสบงู คำพูดในวันนี้ฟังแล้วเป็นเช่นนั้น แต่ใครจะรู้ว่าวันหน้าย้อนคิดขึ้นมาจะเปลี่ยนความหมายไปหรือไม่

แต่ในทางกลับกัน หากพูดอย่างจริงจังว่าตนเองไม่มีเจตนาเป็นอื่น ฟังดูแล้วให้ความรู้สึกเหมือนเสแสร้งเช่นกัน

ที่ว่าลู่เยียนฉลาดปราชญ์เปรี๊ยะเช่นนี้ จะตกหลุมพรางของฮ่องเต้เจิงหยวนได้อย่างไร! คำพูดของเขาแม้จะดงามเกินไป แต่ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นนั้น จะไม่ใช่การพูดให้ฮ่องเต้เบิกบานใจได้อย่างไร

ฮ่องเต้เจิงหยวนพูดกับเซิงกงกงเสียงเบา "ฝนหมึกให้เราที่"

เซิงกงกงเพ็งโน้มตัว ลู่เยียนก็เดินขึ้นหน้าหนึ่งก้าว "กระหม่อมทำให้อะอะพะพะคะ"

ฮ่องเต้เจิงหยวนซ้อนดาขึ้นมองเขาแวบหนึ่ง เอาพู่กันแตะหมึกแล้วลงพู่กันอย่างซ้ำๆ ผ่านไปพักใหญ่ จึงโยนพระราชโองการสองม้วนให้แก่เซิงกงกง "รอเส้นเหวินฉีกกลับเมืองหลวงแล้วส่งไปที่เรือนสกุลเส้นอะอะ"

เซิงกงกงพูด "กระหม่อมจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยพะพะคะ"

ลู่เยียนพูดเสียงเบาว่า "ขอบพระทัยเสด็จจุจ"

หลังจากลู่เยียนกลับไป เซิงกงกงที่อยู่ข้างกายฮ่องเต้มาตลอดก็ยังคงบ่นนิทานในใจ

พูดถึงพระเมตตาแล้ว ถ้าได้ทำใจวศาสดาหลัผู้้น้อยอยู่อันดับสอง

เช่นนั้นเงินกู้วงซื้อที่ดินคงเป็นอันดับหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย

พลบค่ำวันที่ยี่สิบเก้าเดือนเก้า เส้นเหวินฉีกลับถึงเมืองหลวง ทว่าพอเขาเข้าประตูใหญ่เรือนสกุลเส้น เส้นหว่าน เส้นเงิน ยังมีเส้นหนที่อยู่ข้างๆ ก็พากันตาแดง

บนโลกนี้ไม่มีคุณความดีที่ตกลงมาโดยไม่ทำอะไรจริงๆ

แขนซ้ายของเส้นเหวินฉีถูกของตกใส่บาดเจ็บ เนื่องจากไม่ยอมรักษาเสียที ดังนั้นสภาพการณ์จึงไม่สู้ดีนัก คิดจะฟื้นตัวให้เหมือนเดิมคงเป็นไปได้แล้ว โชคดีว่าที่เขาบาดเจ็บคือแขนซ้าย ไม่เหมือนซู่เหิงที่บาดเจ็บที่แขนขวา

ขุนนางฝ่ายขุนหากถือพู่กันไม่ได้ จะเดินเส้นทางขุนนางได้อย่างไร

หลังเส้นหว่านสอบถามอย่างละเอียดจึงรู้ว่าวันนั้นหากไม่มีซู่เหิงเอาตัวเข้าขวาง อากการบาดเจ็บของเส้นเหวินฉีคงไม่ใช่เพียงแขนข้างเดียวแล้ว

พูดถึงซู่เหิง ภายในห้องก็เจียบจนเข็มตักยังไดยืนเสียง

เส้นเหวินฉีมองหน้าบุตรสาวคนเล็กของตนเองแล้วถอนหายใจเอือกหนึ่ง ครั้งก่อนเขารับร้อนเดินทาง มีเรื่องมากมายไม่ทันได้ถามอะไรนาง

ไม่ทันได้ถามนางว่าเรือนคั่นสามนี้ได้มาจากที่ใด ไม่ทันได้ถามนางว่าไม่มีคนช่วยนาง เหตุใดนางจึงสร้างกิจการมากมายที่ตลาดตะวันออก ตะวันตกได้งายดายอย่างนั้น ยิ่งไม่ทันได้ถามนางว่ามีคนทำให้นางเจ็บช้ำน้ำใจหรือไม่

"เงินเออร์ พ่อขอลาเจ้า..."

ทว่าเส้นเหวินฉียังพูดไม่จบ เส้นหว่านก็พูดตัดบทว่า "ข้างนอกฟ้ามืดแล้ว ท่านพอรีบพักผ่อนดีกว่า อยากถามอะไร พรุ่งนี้ค่อยว่ากันเถอะเจ้าค่ะ"

เส้นเงินในตอนนี ในสายตามีเพียงแขนของเส้นเหวินฉี ตอนนีในหัวของนางกำลังครุ่นคิดว่าทำอย่างไรจึงจะเชิญหมอเทวดาสกุลไปมารักษาอาการป่วยให้ท่านพ่อได้

"เงินเออร์" เส้นหว่านดึงตัวเส้นเงินที่ก้นเหมือนถูกตรึงเอาไว้ "เจ้าตามพี่มานี้"

เส้นเหวินฉีมองเส้นหว่านแวบหนึ่ง รู้ว่าพวกนางพี่น้องมีเรื่องจะพูดคุยกันจึงจำต้องพยักหน้า แล้วพูดกับเส้นเงินว่า "ได้ เช่นนั้นพรุ่งนี้ค่อยว่ากัน"

เส้นหว่านดึงเส้นเงินกลับห้อง ทั้งสองสี่ตาประสานกัน แล้วเอ่ยปากพูดขึ้นพร้อมกัน

เส้นหว่านพูดว่า "พรุ่งนี้ท่านพ่ออยากจะถามอะไรเจ้า เจ้ารู้หรือไม่"

เส้นเงินพูดว่า "พี่ใหญ่ พรุ่งนี้ข้าอยากจะไปเชิญแม่นางไปมาช่วยดูอาการป่วยให้ท่านพ่อ"

เส้นหว่านมองขอบตาแดงก้ำของนางแล้วพูดว่า "เจ้าวางใจได้ อยากรู้เสียดังไรทายาทต้องส่งหมอสื่อดังมาที่นี้แน่นอน"

ได้ยินดังนั้น เส้นเงินก็โล่งอก

เส้นหว่านพูดต่อว่า "เรื่องของเจ้ากับลู่เยียน คิดว่าจะพูดอย่างไรแล้วหรือ"

เส้นเงินพูดตอบเสียงเบาว่า "พูดไปตามความจริงไม่ได้แน่นอน"
 เรื่องที่นางเป็นภรรยาลับของลูเอียน ไม่ว่าอย่างไรนางก็ไม่อาจ
 อ่อยปากพูดกับบิดาได้

"เจ้าคิดว่าไว้ว่าจะพูดอย่างไรก็พอ อย่างไรเสียตามความคิดพี่ ทาง
 จวนเงินกั้วคงคงใกล้จะมาพูดทบทวนข้อแล้ว ต่อให้ท่านพ่อในใจสงสัย
 แต่พอมันหมายความว่าเขาก็คงพูดอะไรไม่ได้อีก" เส้นหว่านลูบผมของนาง
 แล้วบอกเป็นนัยว่า "เงินเออร์ ทางฝ่ายฉางผิงไหว พี่จะไปขอขอบคุณเขา
 ถึงจวนเอง"

เส้นเงินตะลึงไป เพียงชั่วครู่ก็เข้าใจความหมายของพี่สาว ในเมื่อ
 ไร้वासนา ก็อย่าเกี่ยวพันลึกซึ้งเกินไปเลย

"เข้าใจแล้ว"

เส้นหว่านพยักหน้าให้นาง

ก่อนนอนเส้นเงินยังคิดคำพูดอยู่ในใจ ใครจะคาดว่าเช้าวันต่อมา
 ซิงซีก็มาดั่งตัวนางลุกขึ้น

"คุณหนูตื่นเถอะเจ้าคะ เชิงกงกงจากวังหลวงนำพระราชโองการ
 มาแล้วเจ้าคะ"

ดวงตางามของเส้นเงินเบิกโต รีบพลิกตัวลุกนั่ง หลังจากจัดการ
 แต่งตัวเสร็จแล้วรีบออกไปที่เรือนหลัก

หลังจากเชิงกงกงบีบเสียงเล็กอ่านจนจบก็เอาพระราชโองการและ
 หนังสือแต่งตั้งในมือนมอบให้แก่เส้นเหวินฉี "ยินดีกับเสนาบดีเส้นด้วย"

เส้นเหวินฉีสร้างผลงานชิ้นใหญ่ จากผู้บัญชาการเหตุการณ์น้ำท่วม
 กระโดดกลับไปอยู่ตำแหน่งตนเองเมื่อหนึ่งปีก่อน เสนาบดีกรมโยธาชั้นสาม

เป็นเหมือนภูเขาลูกหนึ่งกดทับบนหัวของหลั่

"ฝ่าบาทยังตรัสอีกว่าเสนาบดีเส้นได้รับบาดเจ็บหนัก ะยะนี้ไม่ต้องไปเข้าประชุม อยู่ที่เรือนพักผ่อนให้มากสักพักก็พอ"

"ขอบพระทัยฝ่าบาท" เส้นเหวินฉีพูด

เส้นเหวินฉีกำลังจะลุกขึ้น เชิงกงกงก็พูดด้วยเสียงเบาว่า "ข้าก่อนที่ข้ายังมีพระราชโองการอีกหนึ่งฉบับยังไม่ได้อ่านเลย"

เส้นเหวินฉีขมวดคิ้วในทันที เขาเป็นขุนนางมาหลายปี พระราชโองการในมือฉบับนี้อยู่ในความคาดหมายของเขา แต่ยังมีพระราชโองการอีกหนึ่งฉบับ...เขาเดาไม่ออกเลย

เชิงกงกงกระแอมเบาๆ พูดอย่างไม่รีบร้อนว่า "คุณหนูสามสกุลเส้นรับพระราชโองการ"

เส้นเงินตกใจเล็กน้อยก่อนจะโน้มตัวคำนับ "หม่อมฉันเส้นเงินแพะ"

"ได้ยินว่าเส้นเงินบุตรสาวของเสนาบดีกรมโยธาเส้นเหวินฉี อ่อนโยน ซื่อสัตย์ รูปโฉมโดดเด่น โอบอ้อมอารี มีความงามพร้อม เรากับองค์หญิงใหญ่ จึงอันได้ยินแล้วรู้สึกชื่นชอบ ซื่อจื่อจวนเจินกั่วงลู่เยียนปีนี้อายุยี่สิบสี่ปี เป็นวัยที่เหมาะสมแก่การแต่งงาน ควรจะเลือกสตรีที่ดีเป็นคู่ครอง เส้นเงินอายุถึงวัยออกเรือน กับลู่เยียนเรียกได้ว่าฟ้าสร้างดินสรรค์ เพื่ออุ้มสม คู่สวรรค์สร้าง จึงขอหมั้นหมายเส้นเงินให้เป็นภรรยาเอกของลู่เยียน เลือกว่าดีจัดพิธีแต่งงาน"

ใครว่าลมฤดูใบไม้ร่วงหนาวเย็น มันอบอุ่นกว่าฤดูร้อนเสียอีก

109

ฮ่องเต้พระราชทานงานมงคล แม้จะตัดสินใจตอนการ 'ดูตัว' ไป แต่
สามหนังสือหกพิทักษ์กลับไปตามประเพณีที่ละชั้นอย่างครบถ้วน

ที่เรียกว่าหกพิทักษ์ ก็คือเชิญแม่สื่อแนะนำ ถวายชื่อและเวลาตกฟาก
ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์ ทาง
จวนเจิ้นก็วกทำงานอย่างรวดเร็ว อีกวันหนึ่งก็หาแม่สื่อที่มีชื่อเสียงที่สุดใน
เมืองหลวงมาเยือนถึงเรือนแล้ว

หากเป็นคนทั่วไปพูดทบทวนสู่ขออาจจะยากขึ้นสองส่วน แต่นี่เป็น
สมรสพระราชทานจากฮ่องเต้ ทุกอย่างในตอนนี้เป็นเพียงแค่ดำเนินตาม
ขั้นตอนเท่านั้น

แม่สื่อมือถือห่านป่า* มาเคาะประตู พอเข้าจวนเสนาบดี หลังจาก

* ในการสู่ขอ แม่สื่อของฝ่ายชายจะจับห่านป่ามาเป็นของขวัญมอบให้ที่บ้านของฝ่ายหญิง ห่านป่าเป็นนก
ตามฤดูกาล อพยพย้ายถิ่นตามฤดูกาลที่เปลี่ยนไปและมีคู่ที่แน่นซัด เมื่อตัวหนึ่งตาย อีกตัวจะไม่หาคู่ใหม่
ตลอดชีวิต สื่อความหมายถึงความรักมั่นไม่เปลี่ยนแปลง สื่อสัจย์ต่อกันตลอดไป

หักทลายแล้วก็เอาชะตาแปดอักษร* เขียนไว้บนเทียบชะตา แม่สื่อทำเช่นนี้ ก็เพื่อกลับไปคำนวณชะตาแปดอักษรของทั้งสองคนว่ามีจุดที่ขัดไม่เข้ากัน หรือไม่

เรื่องอื่นๆ ล้วนเป็นการทำเป็นพิธี มีเพียงชะตาแปดอักษรที่ องค์หญิงใหญ่หาคนมาคำนวณเอง

เส้นเงิน ปีปิงชวี วันที่สี่สิบหกเดือนสี่ วันเก็งอู่

ลูเอียน ปีจีเหมา วันที่สี่สิบห้าเดือนสิบ วันซินชือ**

นักพรตเงยหน้าขึ้นพูดกับองค์หญิงใหญ่ด้วยรอยยิ้ม "วางใจได้ ชะตาแปดอักษรสองอันนี้เป็นมงคลมาก เป็นคู่ชั้นเลิศ"

ดวงตาขององค์หญิงใหญ่ยกโค้งยิ้ม "จริงหรือ"

นักพรตพยักหน้า "ข้าจะกลั่นลากลวงองค์หญิงใหญ่ได้อย่างไร"

หลังจากเทียบชะตาแปดอักษรแล้ว ตามประเพณี จวนเจิ้นกั๋วกวง ยังต้องเลือกบุรุษในตระกูลเดียวกันสองคนที่มีตำแหน่งขุนนางมาเป็น 'คนส่งสาร' ส่งหนังสือตอบรับการแต่งงานและสินสอดไปให้สกุลเส้น

สองคนนี้ย่อมต้องเป็นพี่ชายสองคนของลูเอียน ลูถึงกับลูเอียน

ชื่อเสียงบารมีของจวนเจิ้นกั๋วกวงยิ่งใหญ่ ลูถึงกับลูเอียนหาขบวนยาว เคลื่อนไปที่เปาหนิงฟางแต่เช้า ทำให้ชาวเมืองพากันยื่นหน้ามองดู

ด้วยความเคลื่อนไหวนี้ พิธียกขบวนสินสอดก็นับว่าผ่านไปแล้ว

* ชะตาแปดอักษร เป็นศาสตร์การทำนายดวงชะตาของจีน เรียกอีกอย่างว่า 'สี่แถว' โดยการนำวันเดือนปีเกิด ตามตารางแผนภูมิสวรรค์กึ่งฟ้าก้นดิน (เทียนกันตี่จือ) มาจับคู่ทำนายชีวิตในด้านต่างๆ แต่โดยมากนิยม ใช้ผูกดวงชะตาของคู่ชายหญิง

** การผูกดวงชะตาของคู่ชายหญิงจะอาศัยการนับวันเดือนปีเกิดตามตารางแผนภูมิสวรรค์ อันประกอบด้วย กึ่งฟ้าก้นดิน (เทียนกันตี่จือ) โดยแผนผังกึ่งฟ้า (เทียนกัน) ประกอบด้วย 10 อักษร ได้แก่ จยา อี้ ปิง ตึง อู่ จี้ เกิง ซิน เหวิน และกุย ส่วนก้นดิน (ตี่จือ) ประกอบด้วย 12 อักษร ได้แก่ จือ โจ้ว อิ่น เหมา เจิน ซือ ลู่ เวิน โหยว ชวี และไต้

เส้นเหวินฉิมองดูหีบไม้หนานมู่หลากหลายขนาดผูกด้วยแถบผ้าสี
ที่อยู่ตรงหน้าตนเอง รวมถึงพระราชโองการเพิ่มเติมฉบับนั้นด้วย ทันใดนั้น
ก็นึกถึงคำพูดของเซ่งกงกงตอนที่เชิญพระราชโองการมา

'...เสนาบดีเส้นได้รับบาดเจ็บหนัก ระยะนี้ไม่ต้องไปเข้าประชุม
อยู่ที่เรือนพักผ่อนให้มากสักพักก็พอ'

ตอนนี้คิดดูอย่างละเอียดแล้ว ที่ให้เขาอยู่พักผ่อนที่จวนหลายวัน
ก็เพื่อคอยเปิดประตูใหญ่ให้หลานชายของฮ่องเต๋ไม่ใช่อะไร

เส้นเหวินฉิมึลมจุกอยู่ในใจ คายก็ไม่ออก กลืนก็ไม่เข้า

หลายวันมานี้ สิ่งเดียวที่ทำให้เส้นเหวินฉิรู้สึกสบายใจก็คือ
องค์หญิงใหญ่จึงอันมาที่จวนเสนาบดีด้วยตนเองครั้งหนึ่ง

องค์หญิงใหญ่จึงอันเป็นเชื้อพระวงศ์ มีฐานะสูงศักดิ์ ย่อมไม่ต้อง
พูดอะไรมาก นางไม่มา สกุลเส้นก็ว่าอะไรไม่ได้ แต่เมื่อมาแล้วก็
นับเป็นการให้เกียรติแก่สกุลเส้นอย่างยิ่ง

อีกทั้งระหว่างพูดคุย เส้นเหวินฉิมองออกว่าองค์หญิงใหญ่นับว่า
มีความชอบในตัวเส้นเงินอยู่หลายส่วน

เส้นเหวินฉิคลั่งหัวคว่ำ "อันหมั่มว เจ้าไปตามเงินเอ๋อร์มาหาข้าที"

อันหมั่มวเอ่ยรับคำ หมุนตัวออกประตูไป

ผ่านไปครู่ใหญ่เส้นเงินก็ฉีกประตูเดินเข้ามาในห้อง พูดเสียง
เบาว่า "ท่านพ่อ"

เส้นเหวินฉิแตะที่ม้านั่งกลมตรงหน้า "มานี่สิ นั่งลง"

เส้นเงินเดินเข้าไปนั่งลงอย่างเชื่อฟัง สองมือวางไว้บนตัก

เส้นเหวินฉิมองท่าทางของนางนี้แล้วก็สูดหายใจเข้ายาว

เหตุใดจึงเป็นจวนเงินกัวกงเล่า เหตุใดจึงเป็นลู่เยียนเล่า

เส้นเหวินฉีกับลู่เยียนถึงแม้อายุจะแตกต่างกันไม่น้อย แต่ก็นับว่าเป็นขุนนางร่วมกันมาหลายปี ดังนั้นแท้จริงแล้วเส้นเหวินฉีจึงไม่นับว่าไม่คุ้นเคยกับว่าที่บุตรเขยของตนเองผู้นั้นนัก

การพูดคุยติดต่อกันจริงๆ มีทั้งหมดสองครั้ง

ครั้งแรก เป็นเพราะงานของทางการ

ทุกครั้งที่มีการก่อสร้างใหญ่ กรมโยธาจะขึ้นเปลืองเงินและแรงงานมากที่สุดมาแต่ไหนแต่ไรฮ่องเต้จะส่งขุนนางชั้นสี่ขึ้นไปผู้หนึ่งมารับหน้าที่ควบคุมดูแล นอกจากนี้ยังรวมถึงอัครเสนาบดี หัวหน้าสำนักไต่ผู้* หัวหน้าสำนักเจียงจั่ว** ผู้ว่าการนครหลวง รองผู้ว่าการนครหลวง เป็นต้น

รัชศกหยวนชิงปีที่สิบสี่ ฤดูใบไม้ผลิ ฮ่องเต้สั่งให้เส้นเหวินฉีสร้างสุสานราชวงศ์ ลู่เยียนในปีนั้นยังเป็นเพียงรองผู้ว่าการนครหลวง ฮ่องเต้สั่งให้เขามาควบคุมดูแลพอดี ทั้งสองนับว่าได้ทำงานร่วมกันอยู่หลายเดือนในตอนนั้นตามความคิดของเส้นเหวินฉี ชื่อจื่อจวนเงินกัวกงผู้นี้ถึงแม้นิสัยจะเย็นชาไปสักนิด แต่ก็นับว่ามีความสามารถ รูปโฉมเพียบพร้อมเวลาทำงานก็ตั้งใจรับผิดชอบเช่นกัน

อย่างน้อยก็ไม่เหมือนสวี่ป้อหลินที่ไม่รู้อะไรเลย แต่เรื่องดินนั้นดินนั้นเก่งมาก

นับถึงตอนนี้ ภาพพจน์ของเขาในความคิดของเส้นเหวินฉีก็นับว่าอยู่ในขั้นดีเยี่ยม

พูดถึงตรงนี้ เช่นนั้นก็ต้องพูดถึงครั้งที่สองแล้ว

* สำนักไต่ผู้ ดูแลรับรายจ่ายของแผ่นดิน รวมถึงการใช้จ่ายทรัพย์สินต่างๆ ในพระราชวัง

** สำนักเจียงจั่ว ดูแลสิ่งปลูกสร้าง เครื่องทองเครื่องหยก นอแรดงาช้าง และเครื่องใช้ทั้งดงามในพระราชวัง

ครั้งที่สองก็คือรัชศกหยวนชิงปีที่สิบสี่ ฤดูใบไม้ร่วง ตอนที่เส้นเงิน
เข้าวัยปักปัน

ถึงลวีบุตรชายเพียงผู้เดียวของฉุนหนานป้อไปพูดทบทวนผู้ขอ
ที่จวนอวี่นหยางโหวแล้วถูกปฏิเสธ รู้สึกอึดอัดใจไม่ได้ จึงฉวยโอกาส
ลอบเข้าจวนสกุลเส้นยามค่ำคืน คิดจะทำข่าวสารให้กลายเป็นข่าวสูก
บิบบสกุลเส้นให้แต่งบุตรสาว เส้นเหวินฉีด้วยความโกรธ แทะจะทุบตีถึงลวี
จนตาย

ถึงกับเส้นสองสกุลหมางใจกันเรื่องไปถึงศาล คนที่ไปจัดการคือ
ที่ว่าการนครหลวง

คดีนี้เป็นคดีแรกของลู่เยียนนับจากได้รับตำแหน่งรองผู้ว่าการ
นครหลวงเช่นกัน

ตามหลักแล้วสองสกุลนี้ล้วนเป็นตระกูลใหญ่ที่มีหน้ามีตาในเมืองหลวง
เรื่องนี้ยังเกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของสตรีอีกด้วย ตอนทางการตัดสินคดีอย่างไร
ก็ควรจะคำนึงถึงหน้าตาของสกุลเส้นบ้าง ทว่ารองผู้ว่าการนครหลวงทำ
อย่างไรเล่า

เปิดศาลพิจารณาตามเหตุผลนั้นไม่ว่า ยังส่งคนไปเชิญเส้นเงินมา
พูดแย้งกันในศาลอีกด้วย

เส้นเหวินฉีจะยอมให้เส้นเงินไปพูดแย้งกันกับถึงลวีได้อย่างไร
ด้วยความสนใจ จำต้องไปพบกับผู้ว่าการเจิ้งล่งหน้า

ผ่านไปสองวัน เส้นเหวินฉีกับเซวียนผิงโหวออกไปดื่มสุราร่วมกัน
บังเอิญได้ยินบทสนทนาของผู้ว่าการเจิ้งกับลู่เยียน

ผู้ว่าการเจิ้งพูดว่า 'ข้าว่านะได้ทำลู่ เหตุใดท่านต้องส่งคนไปเชิญ

คนที่จวนท่านโหวด้วย บุตรสาวภรรยาเอกจวนอินหยางโหวเกือบเสียชื่อเสียง ต่อให้ท่านโหวลงมือหนักไปสักนิด อย่างน้อยๆ ก็ต้องไว้หน้ากันบ้าง'

ผู้ว่าการเจ้เองก็มีบุตรสาวในวัยรอออกเรือนเช่นกัน ย่อมเข้าใจความโกรธเกรี้ยวของเส้นเหวินฉีได้

ลู่อียนพูดด้วยสีหน้าดังเดิมว่า 'แต่ตามกฎหมาย จุนหนานป้อชื่อจื่อนี้ทำการร้ายยังไม่สำเร็จ แต่อินหยางโหวกลับทุบตีจนคนแทบจะตายตามความคิดของข้า ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนมีความผิด'

ผู้ว่าการเจ้ยกมือทาบอก

ขุนชิวที่อยู่ด้านข้างพูดว่า 'ตามที่ได้ให้ลู่พูดเช่นนั้น เรื่องนี้เส้นชานเหนียงเองก็มีความผิดหรือ'

ลู่อียนพูดเสียงเรียบเฉยว่า 'ถ้าพูดตามเรื่องที่เกิดขึ้น นางบริสุทธิ์สกุลถึงเองมีความผิด แต่อินหยางโหวทั้งที่รู้ว่ารูปโฉมของนางหลอกล่อคนได้ กลับไม่ให้คนคุ้มกันให้ดี ให้คนบุกเข้าไปในห้องบุตรสาวได้ นี่ก็เป็นความบกพร่องของสกุลเส้น โชคดีจุนหนานป้อชื่อจื่อครั้งนี้เพียงบาดเจ็บสาหัส ถ้าเขาตายด้วยเหตุนี้แล้ว คำพูดของคนใต้ห้านี้จะปล่อยเส้นชานเหนียงไปหรือ...'

'พอๆๆ พอๆๆ' ผู้ว่าการเจ้โบกมือ พูดกับขุนชิวว่า 'เดียวเจ้ารับใบคำร้องของสกุลถึงมาก็แล้วกัน ทั้งสองสกุลล้วนเป็นคนสำคัญมากในเมืองหลวง ปิดเรื่องไว้ ปิดเรื่องไว้ดีที่สุด'

คำพูดไม่กี่ประโยคของลู่อียนที่ทำให้คนสะอึกได้นั้น เส้นเหวินฉีถึงตอนนี้ก็ขึ้นมาก็ยังรู้สึกอึดอัดใจอยู่

อารมณ์และนิสัยอย่างนั้นของอีกฝ่ายกับบุตรสาวของเขา จะใช้ชีวิต
อย่างมีความสุขได้จริงหรือ เขารู้สึกสงสัยอย่างมาก

พอคิดถึงตรงนี้ เส้นเหวินฉีก็ถอนหายใจอีกครั้ง

เส้นเจินกะพริบตา "ท่านพ่อ ท่านถอนหายใจต่อกันหลายทีแล้ว...

ท่านจะพูดอะไรกับลูกกันแน่..."

เส้นเหวินฉีพูดอย่างแฝงความหมายลึกซึ้งว่า "เจ้าพูดความจริงกับพ่อ
เขาได้จริงแก่เจ้าหรือไม่"

เส้นเจินส่ายหน้า "ไม่เคยเจ้าคะ"

เส้นเหวินฉีมองดวงตาเปล่งประกายสดใสคู่หนึ่งของนางแล้ว คำพูด
ที่มาอยู่ตรงริมฝีปาก สุดท้ายก็พูดไม่ออก

ช่างเถอะ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว คนหนึ่งอยากแต่งออก คนหนึ่งอยาก
แต่งเข้า เขาจะขัดขวางได้อีกอย่างนั้นหรือ

"เจ้าจะแต่งงานแล้ว พ่อเชิญหมัวมัวมาให้เจ้าคนหนึ่ง จางหมัวมัว
เคยปรนนิบัติอดีตฮ่องเฮา นางจะสอนมารยาทเจ้า เจ้าต้องตั้งใจเรียนรู้"

เส้นเจินพยักหน้า "ลูกเข้าใจแล้วเจ้าคะ"

เส้นเหวินฉีพยักหน้าด้วยเช่นกัน "เออละ เจ้ากลับไปเถอะ"

เส้นเจินลุกขึ้นพูดว่า "เช่นนั้นท่านพ่อก็รีบพักผ่อน อย่าลืมนินยา
ด้วยนะเจ้าคะ"

เส้นเหวินฉีมองดูแผ่นหลังของนางก็พลันรู้สึกสับสนสับสนขึ้นมา
จู่ๆ เขาก็นึกถึงวันก่อนที่เส้นเหวินกับเส้นเหยาออกรือน...

การประชุมเช้าวันที่สิบเดือนสิบ ฮ่งเต้เฉิงหยวนเสนอเรื่องจะขยาย

เมืองหลวง ปรับปรุงประตูเมืองเก่าแห่งขึ้นใหม่ ประตูเมืองเก่าแห่งนี้คือประตูทั้งเก้าทางทิศตะวันออก ตะวันตก และได้ของเมืองฉางอัน

เหล่านี้ล้วนเป็นงานในส่วนของการมโยธา ทุกปีต้องทำ จึงไม่มีอะไรน่าแปลกใจ

สิ่งที่ทุกคนสนใจก็คือผู้ใดจะมารับตำแหน่งคนควบคุมดูแลนี้

อย่างไรเสีย เสนาบดีเส้นก็มีบุตรเขยคนใหม่เพิ่มมาหนึ่งคนแล้ว

ทางหัวหน้าสำนักไท่ผู้ได้รับสัญญาณสายตาจากองศรัทธาทายาทจึงรีบเสนอน้ำใจไปตามน้ำ อาศัยเหตุผลว่าระยะนี้มีงานมาก ผลักเรื่องนี้ไปที่ตัวผู้ว่าการนครหลวง

เป็นไปตามที่คาด ฮ่องเต้จึงหยวนพยักหน้าเห็นด้วย

หลังจากเลิกประชุม ลู่เยียนก้าวยาวหนึ่งก้าว เดินมาอยู่ข้างกายเส้นเหวินฉี "ได้ทำเส้นช้าก่อน"

เส้นเหวินฉีชะงักฝีเท้า หันหน้ามามองเขา "ผู้ว่าการลู่มีเรื่องอะไรหรือ"

"การสร้างประตูเมืองในครั้งนี้ ที่ว่าการนครหลวงต้องให้ความร่วมมือกับกรมโยธาเต็มที่ ถ้าได้ทำเส้นมีเรื่องอะไรก็บอกข้าหน่อยได้เลย"

จู่ๆ คูที่ทำการพูดนี้ลี ต้องรู้ว่าผู้ว่าการนครหลวงกับเสนาบดีกรมโยธานั้นอยู่ในระดับชั้นเดียวกัน

"ผู้ว่าการลูทำงานเคร่งครัดถี่ถ้วนมาตลอด ทำไปตามหน้าที่ก็พอ" เส้นเหวินฉีมองเขาแล้วพูด

ลู่เยียนตอบว่า "ได้ทำเส้นพูดได้ถูกต้องอย่างยิ่ง"

เส้นเหวินฉีพยักหน้าแล้วเดินขึ้นรถม้า

ลู่เยียนพินิจพิเคราะห์ความหมายแฝงในคำพูดของเส้นเหวินฉี

เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าได้ฝ่าเท้ามีลมเย็นวูบพัดผ่าน

ผ่านไปครู่หนึ่ง สุธอว์ก็เดินมาถึงข้างหลังเขา ตบไหล่เขาที่หนึ่ง
"ถูกเมินหรือ"

ลูเอียนหลับตา "ไม่ได้พูดอะไรตอบคำ"

สุธอว์เอ่ยต่อว่า "ใครใช้ให้เจ้าต้องให้ฝ่าบาทพระราชทานงานมงคล
ให้ได้ ถ้าเจ้าไปทาบตามสุขอตามปกติ ได้ทำเส้นจะถึงชั้นซึกสีหน้าใสเจ้า
หรือไร"

ลูเอียนพูด "ไม่ใช่เรื่องนี้"

สุธอว์กล่าวต่อ "แล้วยังมีเรื่องใดอีก หรือน้องสามโง่มจนพูด
ออกมาตามตรง"

"ใครเป็นน้องสามของเจ้ากัน"

"เจ้าแต่งเข้าจวนแล้วจึงจะเป็นสุหยินของเจ้า"

ลูเอียนพูดเสียงเบาว่า "เจ้ายังจำเรื่องของสกุลดังได้หรือไม่ ถึงลี้..."

คำพูดนี้ออกมา สุธอว์ก็พยักหน้าเข้าใจเรื่องราวในทันที "นี่ก็ออกแล้ว"

ลูเอียนยกมือขึ้นบีบขมับที่เด่นแรงนั้นที่หนึ่ง

สุธอว์พูดด้วยรอยยิ้มว่า "วันนี้ข้าเพื่อคำพูดนั้นแล้ว"

ลูเอียนไม่พูดต่อ

สุธอว์จึงพูดเองเองว่า "เหตุต้นผลกระทบหมุนวน วาสนา ช่างอัศจรรย์"

ลูเอียนตวัดสายตาใส่เขาที่หนึ่ง

สุธอว์ก็บรอยยิ้มที่มุมปาก พูดต่อไปว่า "ถ้าจะให้ข้าพูด เจ้าก็
ไม่ต้องกังวลใจเกินไป อย่างไรก็ตามเสียเจ้ากับน้องสามก็แลกเปลี่ยน
เทียบชะตาแปดอักษรกันแล้ว วันเวลายังอีกยาวไกล อีกอย่างได้ทำเส้น

ก็ไม่ใช่คนที่ชอบสร้างความลำบากใจให้ใครเช่นนั้น"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว ลูเอียนก็เลิกคิ้วมองเขา

สุยอวีเอ่ยต่อว่า "เจ้ามองข้าเช่นนั้นด้วยเหตุใดกัน"

ลูเอียนพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า "ในตอนนั้นเจ้าผ่านด่านได้ทำเส้น
ไปได้ได้อย่างไร"

ใบหน้าหล่อเหลาของสุยอวีโกรธเกรี้ยวไปในทันที คำพูดนี้แทงใจ
เขาจริงๆ

สุยอวีขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "ข้าควรจะเป็นอยู่ไกลๆ มองดูเรื่อง
ตลกของเจ้าด้วยสายตาเย็นชา!"

ระหว่างที่พูดคุย สายตาของลูเอียนก็เปลี่ยนทิศทางไปในทันที
ตรงหน้าคือแผ่นหลังของหลี่ตี้

ในดวงตาของสุยอวีมีไฟโกรธแวบผ่าน พูดตามตรงว่า "ไม่รู้ว่า
เหตุใดเส้นหรวนจึงไม่ยอมหย่าเสียที คนอย่างหลี่ตี่นั้นคู่ควรกับนาง
เสียที่ไหน"

ลูเอียนสายตาเย็นเยือก ทันใดนั้นก็พูดกับสุยอวีว่า "เจ้าจะกลับ
ดินแดนสู่เมื่อใด"

"เงินที่ราชสำนักเพิ่มให้มาถึงมือแล้ว พรุ่งนี้ก็ต้องออกเดินทาง"

ลูเอียนพูดว่า "ก่อนจะไป ช่วยข้าหาเอกสารจากกรมอากรสักฉบับสิ"

สุยอวีพูดว่า "ฉบับใด"

"ฉบับก่อนที่หลี่ตี้จะเข้าเมืองหลวง ยังตรวจสอบได้หรือไม่"

สุยอวีส่ายหน้า "เจ้าคิดว่าข้าไม่เคยตรวจสอบหรือ ขาวสะอาด เก่งว่า
คงเป็นฝีมือของคนสกุลสวี่ อาศัยเอกสารคงตรวจสอบอะไรไม่ได้แล้ว"

ทางลู่เยียนกำลังครุ่นคิดอยู่ก็ได้ยินสุยอวี่พูดอีกว่า "แต่ว่าต่อให้
ไม่สามารถเอาเรื่องที่ลี้ลับที่เคยทำก่อนหน้านี้ยื่นให้แก่กรมอาญาได้ ราชวงศ์
ของพวกเราสามารถใช้เหตุผลว่าสามีภรรยาเข้ากันไม่ได้ ก็สามารถหย่า
ได้เช่นกัน ข้าคิดว่าเส้นเหว่นยังมีเรื่องอะไรปิดบังอยู่"

110

วันต่อมา สกุลอยู่กับสกุลเส้นสองสกุลดำเนินการมาถึงขั้น 'กำหนด
ฤกษ์แต่ง' แล้ว เส้นเหวี่ยงจี๋เย่ปากไว้เป็นเดือนหก แต่ทางฝ่ายจวนเงินกั๊ง
เห็นได้ชัดว่าไม่อยากรอ สุดท้ายทั้งสองฝ่ายต่อรองกัน กำหนดไว้เป็น
เดือนสาม

วันที่สิบเจ็ดเดือนสาม เหมาะแก่การแต่งงาน

ด้วยเหตุนี้ หกพิสัยนับว่าผ่านไปห้าปีแล้ว รอเพียงให้ถึงวันรับตัว
เจ้าสาวเข้าจวนเท่านั้นเอง

พอข่าวนี้ออกไป ครอบครัวในเมืองหลวงไม่รู้เท่าใดเกิดความคิด
อยากจะมีบุตรสาวอีกสักคน แม้แต่ฮ้องเต้เจิงหยวนเองก็ยังตะหนักร้อง
ของเมิ่งชู่พิ๋วว่า 'มีองค์หญิงให้เราสักคนก็ไม่เลวนะ'

เพียงชั่วขณะ บารมีของสกุลเส้นเทียบกับช่วงที่รุ่งเรืองของจวน
อวิ้นหยางไหวแล้ว ไม่ด้อยไปกว่ากันเลย การติดต่อคบค้าในเมืองหลวง

มีแต่คนประจบสอพลอเพื่อหวังผล ขอเพียงมีอำนาจได้รับพระกรุณาจากฮ่องเต้ ต่อให้ปั้นหน้าเย็นซาก็ยังมีคนเข้าห้อมล้อม

อย่าว่าแต่เส้นเงินเลย แม้แต่เส้นหร่านที่หลุดออกจากกลุ่มสตรีที่ได้รับบรรดาศักดิ์ไปนานแล้วยังได้รับเทียบเชิญเป็นปีก งานเลี้ยงรวมตัวชมดอกไม้ ทำเครื่องหอม ดนตรีร่ายรำ มีทุกอย่างมากมายหลากหลาย

"คนเหล่านี้ช่าง..." ซึ่งลืมมองดูเทียบเชิญในมือ ถอนหายใจยาวแล้วพูดว่า "บ่าวเอาเทียบเชิญเหล่านี้ไปเก็บให้ท่านก็แล้วกันเจ้าค่ะ"

"วางไว้ตรงนั้นเถอะ" เส้นหร่านหัวเราะเบาๆ "ท่านพอกลับเข้าราชสำนักอีกครั้ง เงินเออร์โกลัสจะแต่งเข้าจวนสกุลลู่ มีคนไปมาหาสู่บางคนที่ไม่ว่าอย่างไรคงปฏิเสธไม่ได้"

ซึ่งลืมหันรับคำ "คุณหนูคิดได้รอบคอบจริงๆ เจ้าค่ะ"

เส้นหร่านเก็บยาสมุนไพรในมืออย่างดีแล้วถามเสียงเบาว่า "รถม้าเตรียมเสร็จหรือยัง"

ซึ่งลิพูดว่า "รออยู่ข้างนอกเจ้าค่ะ"

ล้อรถหมุนเอื่อยดอาด ม่านรถปลิวไหว ก่อนที่รถม้าของเส้นหร่านจะมายืดตรงหน้าจวนใหญ่แห่งหนึ่ง บนป้ายเหนือประตูเขียนอักษรตัวใหญ่ไว้สี่ตัว 'จวนฉางผิงโหว'

เส้นหร่านลงจากรถม้า เดินเข้าไปที่หน้าประตูจวนพูดเสียงเบาว่า "ข้าคือฮูหยินรองเสนาบดีกรมโยธาหลี่ตี้ มีเรื่องอยากขอพบท่านโหวของพวกเจ้า รบกวนแจ้งให้สักนิด"

บ่าวตรงประตูก็หันหน้าพูดว่า "ฮูหยินรอสักครู่ขอรับ"

ผ่านไปครู่ใหญ่ ฮูเฮิงโหวหันหน้ามามีรอยยิ้มเดินมาจากที่ไกล ถึงแม้ว่า

บนใบหน้าเขาจะชัดเจนมากขึ้น แต่ในสายตาของเส้นหว่าน เขาในตอนนี้อย่างคงเป็นหนุ่มน้อยที่ปกป้องอยู่ข้างหน้าเส้นเงินทั้งวันผู้้น

"เจ้ามาได้อย่างไร"

เส้นหว่านยกกล่องไม้พะยุงหอมในมือขึ้นมา พูดเสียงอ่อนหวานว่า "ส่งยามาให้เจ้าเล็กน้อย มีบางตัวเป็นยาสมานกระดูก มีบางตัวบรรเทาแผลเป็น"

คำพูดหนึ่งประโยคบอกจุดประสงค์ที่มาอย่างชัดเจน นางมาเพื่อเยี่ยมอาการป่วย

เรื่องไม่คาดคิดที่เกิดที่อดีตทำให้แผ่นหลังทั้งแผ่นของชูเหิงถูกระแทกจนผิวเนื้อเป็นแผลเหวอะ หากไม่มีเขา เส้นเหวินฉีไม่มีทางเพียงแค่น้ำซำพิการเท่านั้น

บุญคุณเช่นนี้ เส้นเงินไม่สะดวกจะมา แต่เส้นหว่านกลับแก้งังไม่ได้

ได้ยินคำพูดนี้ชูเหิงก็มีสีหน้าเย็นชา พูดไปทันที่ว่า "ดังนั้นหลัฮูหยินวันนี้ตั้งใจมาเพื่อขอบคุณหรือ"

หลัฮูหยิน? นี่แสดงว่าในใจมีไฟโกรธสินะ

เส้นหว่านยิ้มให้เขา "ขอบคุณอะไร ใครจะเกรงใจเจ้ากัน แม่ทัพชูเป็นทหารมาครึ่งชีวิต แค่อูกินไม่กี่ก้อนตกใส่จะมีเรื่องใหญ่อะไรกัน"

ชูเหิงฟังออกถึงการหยอกเข้าในคำพูด จึงยกมูมปากยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ "เข้ามาก่อนค่อยว่ากันเถอะ"

เส้นหว่านเดินตามหลังเขาไปช้าๆ พูดเสียงเบาว่า "ท่านโหวตอนนี้อย่างโมโหร้ายจริง เมื่อครู่ถ้าข้าพูดไม่ถูกใจเจ้า จะกันข้าไว้นอกประตูเลย"

ใช่หรือไม่"

ซูเหิงรีบพูดขอภัยทันที "เจ้าให้ข้ายืมความกล้าสิบเท่า ข้าก็ไม่กล้า"
ทั้งสองคนนั่งลงในศาลาพักผ่อนของเรือนหลัก ซูเหิงเทน้ำชาร้อน
ให้เส้นห่านหนึ่งถ้วย "ดื่มตอนยังร้อนเถอะ"

เส้นห่านรับมาด้วยรอยยิ้ม

ผ่านไปครู่ใหญ่ นางมอญแมวดำตรงมุมลานเรือนแล้วพูดทอดถอนใจว่า
"เงินเอ๋อร์บอกกับข้าว่าแมวที่เจ้าช่วยนางเลี้ยงออกลูกออกหลานมาห้ารุ่น
แล้วหรือ"

พอพูดถึงเส้นเงิน แมวตาของซูเหิงก็แข็งเกร็งไป พูดอะไรไม่ออก
อยู่นาน

มีเรื่องมากมาย ในชาตินี้เขาล้วนพูดไม่ออกแล้ว

หญิงสาวที่เขาชอบมาตั้งแต่อายุน้อย ตอนนี้จะแต่งงานแล้ว
ความรู้สึกที่สะกดไว้หลายวันถูกเส้นห่านยกขึ้นมาพูดถึงเช่นนี้ก็ทำท่า
เหมือนจะพังทลาย

เขามือขวาสั่น ตีมหาไปหนึ่งอีก กลัวคอแล้วพูดว่า "ได้ยินว่า
การแต่งงานของนางกับลู่อื่นกำหนดไว้ที่ฤดูใบไม้ผลิปีหน้า นางอายุ
สิบแปด เวลาพอเหมาะ"

เส้นห่านเห็นเขาเป็นเช่นนี้ ในใจจะรู้สึกอะไรได้อย่างไร หรือ
อาจจะพูดว่าซูเหิงเป็นคนเช่นใด นางรู้กระຈ้างอย่างไร

ปีที่เส้นเงินอายุเข้าวัยปักปัน ฮองไต้สั่งให้สกุลซูเฝ้าประจำชายแดน
แท้จริงแล้วด้วยความสัมพันธ์ของเส้นซูสองสกุล เขาสามารถมาขอ
หมั้นหมายที่จวนแล้วรีบแต่งงานได้เลย

แต่ตอนนั้นชูเหิงพูดอย่างไร เขาบอกว่านางยังเด็ก ชายแดนไม่เหมาะ
กับนาง ให้นางอยู่ในเมืองฉางอันเถอะ

ท่าทางระมัดระวังของชูเหิงนั้น ผ่านไปหลายปีเส้นหว่านก็ไม่เคยลืม
นางคิดมาเสมอว่าชูเหิงต้องเป็นน้องเขยสามของนางแน่นอน

แท้จริงแล้วชูเหิงก็มักจะคิดว่าถ้าหากในปีนั้นเขาไปพูดทาบตามที่
จวนสกุลเส้น พาเส้นเงินออกจากฉางอัน นางจะมีชีวิตที่ดีกว่านี้หรือไม่

แต่ชีวิตคนก็เป็นเช่นนี้ 'ถ้าหาก' คำนี้ออกจากปากก็หมายถึงได้
พลาดโอกาสไปแล้ว

ชูเหิงพูดเสียงเบาว่า "เจ้าว่าจวนเงินกั๋วกงวันหน้าจะทำให้นางได้รับ
ความเจ็บช้ำน้ำใจหรือไม่"

"เจ็บช้ำน้ำใจแล้วนางก็ต้องแบกรับไว้เอง!"

ชูเหิงได้ยืนเช่นนั้นก็ตะลึงไป

"ทางนั้นเป็นคนเลือกเอง ไม่มีผู้ใดบังคับนาง ถ้าเลือกผิดแล้วก็ถือว่า
ผิดไป" เส้นหว่านมองไปทางชูเหิง "เจ้าอย่าเลียนแบบชายหนุ่มในบทละคร
เหล่านั้นที่เฝ้ารอคอยนาง ตอนที่นางนำราคาญ่นะเจ้าไม่เคยเห็น"

ชูเหิงในดวงตาฉายแววจนใจ พูดด้วยรอยยิ้มว่า "ใครจะรอนางกัน"
เส้นหว่านพยักหน้า "ดี ควรจะทำเช่นนั้น"

ชูเหิงมองนางแล้วพูดว่า "เส้นหว่าน"

เส้นหว่านตอบ "มีอะไรหรือ"

ชูเหิงพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "เจ้าไม่หย่า เพราะมีเรื่องทุกข์อะไรหรือ
ถ้ามี เจ้าบอกข้าได้ ข้าจะไม่ให้หลัที่ดีมีความสุขแน่นอน"

มือที่เส้นหว่านซ่อนไว้ใต้โต๊ะกำแน่นในทันที แต่บนใบหน้ามีรอยยิ้ม

"จะมีความทุกข์อะไรกัน"

ซูเหิงพูดว่า "เขาข่มขู่เจ้าใช้หรือไม่ ข้า..."

เส้นห่านตัดบทคำพูดของเขาทันที "ซูเหิง นี่คือเมืองหลวง ฉางอัน ไม่เหมือนชายแดน ถ้าข้าอยากหย่า จะทำตามกฎระเบียบของฉางอัน"

ความหมายนอกเหนือคำพูดนี้คือ 'พวกเจ้าไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามเข้ามายุ่ง'

เวลาพลบค่ำ ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดกิ่งไม้ที่ใบไม้ร่วงสิ้นจนเกิดเสียงดัง
เส้นห่านก้มหน้าลงจากรถม้า บังเอิญเจอกับหลี่ตี้ที่เลิกงานกลับมา
พอดี

หลี่ตี้บนตัวมีกลิ่นสุราอยู่บ้าง พอเห็นฐนิยน์ทั้งดงามหยาดเยิ้มของ
ตนเองก็เดินเข้าไปทันที เขาจูงมือของนางพลาญเอ่ย "บังเอิญจริง"

เส้นห่านสะบัดมือออกทันที พูดด้วยสีหน้าเปลี่ยนไป "ได้เท่าหลี่
ยังไม่เข้าจวนหรือ"

หลี่ตี้ก้มปากยิ้ม บังคับจูงมือนางก้าวเข้าประตูใหญ่ จากนั้นก็จูงใจ
โอบเอวของนางเดินเข้าไปเรือนชั้นใน ระหว่างนั้นเส้นห่านไม่พูดอะไร
แม้แต่บ่อย แม้แต่จะขัดขึ้นยังไม่มีเลย

เมื่อเข้าในห้องแล้ว หลี่ตี้ก็ประคองตัวนางลงบนเตียง สบสายตา
กับนาง "ระยะนี้มีความสุขหรือไม่"

เส้นห่านหลุบตาลง "ได้เท่าหลี่พูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

หลี่ตี้จุ่มพิตแก้มนางที่หนึ่ง เส้นห่านก็ยื่นขึ้นในทันที

"เส้นห่าน เจ้าปฏิเสธข้าครั้งแล้วครั้งเล่า ข้ารู้ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่
ความคิดที่จะหย่า เจ้าไม่เคยทิ้งมันไปเลยใช่หรือไม่"

เส้นหว่านลอบกำหมัด พุดกับตนเองในใจไม่หยุดว่า เส้นหว่าน
อีกไม่กี่วันแล้ว ห่างจากวันที่โจวซู่อันบอกอีกไม่กี่วันแล้ว

หลี่ตี้พุดด้วยรอยยิ้ม "ท่านพ่อตากลับเข้าราชสำนักอีกครั้ง ข้าถูก
เพื่อนร่วมงานหมางเมิน เจ้าคิดว่าสมน้ำหน้าข้าแล้วใช่ไหม"

เส้นหว่านมองเขาแล้วพุดว่า "ข้าเคยบอกท่านมานานแล้ว เส้นทาง
ของท่านไม่ได้มีเพียงทางเดียว"

คำว่า 'ท่านพี่' ทำให้ภาพตรงหน้าหลี่ตี้ดูเหมือนภาพลวงอีกครั้ง
เขายื่นมือไปจับปลายคางของเส้นหว่าน พุดด้วยสีหน้าจริงจัง
"พวกเจ้าบุตรสาวสกุลเส้นล้วนเป็นนางมารจึงจอกกลับชาติมาเกิดหรือ"

เส้นหว่านสะกดไฟโทสะในใจ สบสายตากับเขา "ท่านพี่พุดเช่นนี้
ไม่รู้ว่ามีความหมายดีหรือไม่"

ยามนี้เส้นหว่านลอบแตะงูหอมข้างเอว

หลี่ตี้โอบเอวของนางเอาไว้ "หว่านราน ข้ายังคงพุดประโยคเดิม
ตลอดบุตรชายให้ข้าสักคน ทุกอย่างยังคงเป็นเหมือนก่อนหน้า"

ในดวงตาเส้นหว่านมีความไม่ยินดีที่ปิดไม่มิด เสียดแทงจนหลี่ตี้
รู้สึกเจ็บตา

หลี่ตี้ยิ้มเยาะออกมาทันใด "หว่านราน เจ้าอย่าบังคับข้า ถ้าบังคับ
ให้ข้าหมดหนทางจริงๆ สกุลเส้นเองก็ไม่มีผลลัพธ์ที่ดี วันเวลาของข้า
ถ้าเดินต่อไปไม่ได้ เช่นนั้นทุกสิ่งที่คุณเส้นได้ประสบในรัชศกหยวนชิง
ปีนั้นจะเกิดขึ้นมาอีกครั้งแน่นอน"

สิ้นเสียงพุด หัวใจในทรวงอกของเส้นหว่านก็เต้นตึกๆ ขึ้นมา
เสียงดังจนทั้งสองคนแทบจะได้ยิน

"ยัดตำแหน่ง คั่นจวนยัดทรัพย์ สกุลเส้นสามรุ่นห้ามเดินเส้นทาง ขุนนาง" หลีตีพูดข้างหูของนาง "น้องสาวเจ้าผู้้นั้น เส้นเงิน นางจะ แต่งเข้าจวนกัวกงได้อีกหรือ จวนเงินกัวกงเป็นขุนนางบริสุทธิ์มาทุกรุ่น องค์หญิงใหญ่จึงอันจะให้นางที่เป็นบุตรสาวขุนนางต้องโทษมาเป็น สะใภ้ของสกุลลู่หรือ"

แต่ละคำล้วนทิ่มแทงหัวใจนาง

สิ่งที่นางกลัวที่สุดก็คือสิ่งเหล่านี้โดยไม่ต้องสงสัย

หลีตีผู้นี้ สำหรับเส้นหร่านแล้วก็เหมือนดาบที่แขวนอยู่เหนือหัวนาง ทุกวันทุกคืน ไม่รู้ว่าเมื่อใดจะตกลงมา ทำให้นางหวาดหวั่นไม่มีที่สิ้นสุด เส้นหร่านซบลงบนไหล่ของเขา

หลีตีเตะกลางหลังของนางแล้วพูดว่า "หร่านราน เดิมทีข้าไม่อยาก พูดเช่นนั้นกับเจ้า ข้าสาบานว่าข้าไม่อยากทำจริงๆ แต่เจ้าดื้อดึงเกินไป เจ้ารู้หรือไม่ เจ้าดื้อดึงเกินไปแล้ว ข้าแค่อยากได้บุตรชายภรรยาเอก สักคน เจ้าให้ข้า ข้าก็จะไม่พูดกับเจ้าถึงเรื่องเมื่อครู่อีกตลอดไป"

บุตรชายภรรยาเอก? บุตรชายภรรยาเอกหรือ

ทุกครั้งที่เส้นหร่านได้ยินเขาพูดถึงลูก ในใจก็สั่นตามไปด้วยอย่าง ห้ามไม่อยู่ มันสั่นจริงๆ เหมือนแทบจะหยุดหายใจ

เส้นหร่านเงยหน้าขึ้น ใช้ปลายนิ้วที่ลู่บงหอมเมื่อครู่ไปลูบไบหน้า ของหลีตี ไครงคิ้ว สั่นจุก และร้องไต่จุกของเขา

"ได้" เส้นหร่านมองเขาแล้วพูดเสียงเบาว่า "ท่านต้องรักษาคำพูดนะ"

หลีตีพยักหน้า "หร่านราน แม้แต่ชื่อของลูกข้าก็ตั้งไว้แล้ว หลีหรง เป็นอย่างไร"

เส้นห่ออันยิ้ม "ถ้าเป็นเด็กหญิงเล่า"

"เจ้าตัวเองได้เลย"

พูดจบ หลีตึกก็คิดจะดับไฟ

เส้นห่ออันดึงมือของเขาไว้ พูดเสียงเบาว่า "วันนี้เกรงว่าคงไม่ได้
ข้ายังมีระดูอยู่"

หลีตึกขมวดคิ้ว "จริงหรือ"

เส้นห่ออันพยักหน้า พูดเสียงอ่อนหวาน "ยังอีกสามสี่วัน"

สามสี่วัน? เช่นนั้นไม่มีอะไรที่รอไม่ได้"

หลีตึกพูดว่า "ได้ รอสิวัน"

ไม่ช้าเขาก็นอนหลับไป

อีกฟากหนึ่ง ตูลาการใหญ่ศาลต้าหลี่โจวชูอันไปพบกับเสนาบดี
กรมอาญาเหยาปินยามค่ำคืน

เหยาปินรินสุราให้โจวชูอันหนึ่งจอก "ได้เท่าโจวครั้งนี้ช่วยงานใหญ่
กรมอาญาของข้า ข้าจดจำไว้แล้ว"

โจวชูอันพูดว่า "ได้เท่าเหยากับข้าเป็นขุนนางราชสำนักเดียวกัน
มานานหลายปี ช่วยเหลือกันและกัน ไม่จำเป็นต้องเกรงใจเช่นนั้นจริงๆ"

'ช่วยเหลือกันและกัน' คำพูดนี้แฝงด้วยจุดประสงค์บางอย่าง

การช่วยงานครั้งนี้คงไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความบังเอิญ เหยาปิน
ย่อมฟังออกถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำพูดนี้

"ข้าเห็นได้เท่าโจวเป็นคนรู้ใจ ถ้าได้เท่าโจวมีเรื่องอะไรพูดออกมา
ตามตรงได้เลย"

ดวงตาที่ลึกล้ำมองไม่เห็นก้นบึ้งของใจชูอันมีรอยยิ้มขึ้นมาในทันใด เขาพูดตามตรงว่า "มีคดีอยู่คดีหนึ่ง"

เหยาปินเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย "อ้อ ไม่รู้ว่าเป็นคดีใดที่ควรค่าให้ ได้ทำใจครุ่นคิดมากเช่นนี้"

"เป็นคดีหนึ่งในอีกสามวัน"

เหยาปินนั่งตัวตรง พูดอย่างสงัด "อีกสามวันหรือ"

"ใช่" ใจชูอันพูดไปที่ละคำ "คดีการหย่าของรองเสนาบดีกรมโยธา หลี่ตี้"

ตามกฎหมายแล้ว การหย่าร้างของขุนนางตั้งแต่ชั้นเจ็ดขึ้นไปของ ราชวงศ์จิ้นต้องส่งหนังสือหย่าไปที่กรมอาญา หากมีข้อพิพาทอื่นใดก็จะ ตัดสินที่กรมอาญา

เหยาปินเบิกตาโตอย่างตกใจ ขมวดคิ้วพูดว่า "เรื่องนี้เป็นความจริง หรือ"

ใจชูอันพูดว่า "เป็นความจริงแน่นอน"

เหยาปินพูดว่า "ได้ทำใจอยากให้เข้าทำเช่นใดกัน"

ใจชูอันยกจอกสุราขึ้นจิบหนึ่งคำ "ข้าหวังว่าได้ทำเหยาจะตัดสิน ให้หย่าร้างได้เลย"

เหยาปินเป็นคนขององค์รัชทายาท หลี่ตี้เป็นคนขององค์ชายหก ส่วนสกุลเลินเห็นได้ชัดว่ายืนอยู่ข้างองค์รัชทายาทเช่นกัน หากสามารถ ตัดสินให้หย่าร้างได้ งานนี้เหยาปินย่อมยินดีทำ แต่ในใจเหยาปินก็ รู้กระจ่างว่า เรื่องนี้ไม่ได้ง่ายถึงเพียงนี้แน่นอน

พูดตามความจริงแล้ว ในสภาพการณ์ตอนนี้ หลี่ตี้ผู้นั้นจะไม่มี

• นกเงือกมอญตัวหนึ่งนั่งฉางอัน 3

แผนรองรับไว้ได้อย่างไร

เหยาบินพูดอย่างเคร่งเครียดว่า "ถ้าตัดสินใจให้หย่าร้างแล้ว ได้เท่าใจ
เคยคิดหรือไม่ว่าจะมีเรื่องอื่นถูกดึงออกมา"

โจวซู่อันพูดว่า "เรื่องที่เหลือ ได้เท่าเหยาส่งต่อให้ศาลต้าหลี่ก็พอ"

111

หลังคำพูดนี้ของโจวซู่อันออกมา เหยาปิงก็สะกิดความสงสัยในใจไว้ไม่อยู่ เอ่ยปากพูดหยิ่งเชิงว่า "รองเสนาบดีหึ่เคยล่วงเกินได้ทำโจวหรือ"

โจวซู่อันหัวเราะเบาๆ ที่หนึ่ง "ก็ไม่ถึงขั้นล่วงเกิน แต่ว่า...เคยมีเรื่องขัดเคืองเล็กน้อยจริงๆ"

เหยาปิงภายนอกพยักหน้า แต่ภายในใจกลับไม่เชื่อคำพูดนี้

ขุนนางทรงอำนาจที่ยังไม่ได้แต่งงาน ภรรยาผู้อื่นที่มีรูปโฉมงามราวเทพธิดา ในเรื่องนี้คงไม่ใช่แค่ 'มีเรื่องขัดเคืองเล็กน้อย' เท่านั้นแน่นอน

แวดวงขุนนางในเมืองหลวงเหมือนดังสนามรบที่ไร้คมดาบคมหอก เหยาปิงเคยเห็นการใส่ความโดยไร้มูล และเคยเห็นการกดขี่เบียดออกจากกลุ่ม แต่ไม่เคยเห็นใคร 'ช่วย' คนให้หย่าร้างมาก่อน

แต่มีคำพูดประโยคหนึ่งพูดไว้ดีว่า 'ศัตรูของศัตรูก็คือสหาย' ในใจโจวซู่อันมีแผนการอะไรกันแน่ เหยาปิงไม่สนใจ ขอเพียงล้มหึ่ให้ได้

ทำให้หมากที่สกุลสวี่แทรกไว้ในกรมโยธาตัวนี้กลายเป็นหมากที่ไร้ค่านั่นสำหรับตำหนักบุรพาแล้วเป็นเรื่องที่ดี

เมื่อตีมสุราจนได้ที่แล้ว แก้มของเหยาปิงก็ขึ้นสีแดงกำ เขาพูดไปด้วยฤทธิ์สุราว่า "ได้ทำให้ใจเหตุดีจึงไม่มาช่วยงานนี้ได้กำกับของรัชทายาทเล่า"

ใจชูอันสีหน้าไม่เปลี่ยน แต่เสียงกลับทุ้มต่ำลงหลายส่วน "น้ำเต็มย่อมล้นออก แต่ความสัมพันธ์ของข้ากับได้เท่าเหยา ยังไม่พออีกหรือ"

เหยาปิงชะงักไปแล้วหัวเราะเสียงดังขึ้นมา

แสงรุ่งอรุณยังไม่โผล่พ้นก้อนเมฆ ใจชูอันก็เดินออกจากจวนสกุลเหยาทางประตูข้าง โค้งตัวขึ้นรถม้าไป

ชายหนุ่มยกมือขึ้นจับลูกกระเดือก พูดกับผู้อี้เสียงเข้มว่า "บอกนางพรุ่นนี้ให้มาพบข้า"

แสงรุ่งอรุณอ่อนๆ เส้นหว่านช่วยหลี่ตีเปลี่ยนชุดทำงาน

หลี่ตีก็หันหน้ามองไปหน้าเล็กที่ดังมารวกับดอกบัวกลางน้ำใส่นั้นแวบหนึ่ง แล้วพูดอย่างจริงจังว่า "หว่านราน ข้าอยากจะย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อน"

เส้นหว่านเงยหน้าขึ้นมองเขา แววดาควบคุมได้อย่างเหมาะสม "พวกเราย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อนไม่ได้แล้ว มองไปข้างหน้าดีกว่า"

หลี่ตีรับคำ "อืม" จากนั้นก็หัวเราะออกมาอีกครั้ง

หลังจากหลี่ตีออกไปแล้ว เส้นหว่านก็โผล่อก ทรวดนั้งบนม้านั่งกลม นิ้วชี้แตะที่ขมับและนิ้วคดลึงเบาๆ เมื่อคืนหลี่ตีนอนอยู่ข้างกายนาง นาง

นอนไม่หลับเลยทั้งคืน

ในตอนนี้อเองซิงก็พลิกเปิดม่านไม้ไผ่เดินเข้ามา พูดเสียงเบาว่า
"ตำราหลายเล่มที่คุณหนูสั่งไว้มาถึงแล้วเจ้าคะ"

เส้นหว่านซ้อนตาคขึ้น "เร็วอย่างนี้เชียวหรือ"

ซิงลีพยักหน้า

เส้นหว่านสุดหยาใจเข้าลึกพูดว่า "เร็วเข้า ให้คนเตรียมรถม้า ไปเลย
ตอนนี้"

ซิงลีมองดูใบหน้าเด็กชิดขาวไร้สีเลือดของเส้นหว่านแล้วพูดเสียงเบา
ว่า "สีหน้าของคุณหนูดูแล้วค่อนข้างเหนื่อยล้า จะให้บ่าวใช้แป้งกลบทับ
ให้ท่านหรือไม่เจ้าคะ"

เส้นหว่านยกมือขึ้นกดใต้ตาคีหนึ่ง "น่าเกลียดมากหรือ"

ซิงลีรับสายหน้า "คุณหนูจะน่าเกลียดได้อย่างไรเจ้าคะ"

เส้นหว่านหันหน้าไปดูในกระจกแวบหนึ่ง ยกมูมปากยิ้มแล้วพูดว่า
"ไม่ต้องกลบทับแล้ว ข้ารู้สึกว่าการกำลังดี"

ในตอนทีคนบังคับรถม้าตั้งเชือกบังคับม้า รถม้าก็มาหยุดลงข้างทาง
อย่างช้าๆ

เส้นหว่านมาที่ร้านหนังสือที่ตลาดตะวันออกร้านนี้อีกครั้ง

นางยกสายกระโปรงก้าวข้ามประตู เพิ่งเงยหน้าขึ้น ยังไม่ทันพูด
อะไรลงจุกก็โน้มตัวพูดว่า "ตำราที่ฮูหยินสั่งจองไว้ ไปรับที่ชั้นสองได้เลย
ขอรับ"

เส้นหว่านพยักหน้า "ขอบคุณหลิงจื้มมาก"

เส้นหว่านเดินขึ้นชั้นสองเพียงลำพัง เดินตรงตลอดไปทางซ้าย

จากนั้นหยุดลง ยกมือขึ้นเคาะประตู

"เข้ามา" ยังคงเป็นเสียงของชายผู้นั้น

เส้นหว่านก้าวข้ามประตูแล้วหันหน้าไปปิดประตู

โจวซู่อันยืนอยู่ข้างฉากบังตาไม้ที่อยู่มุมห้อง แสงแดดอ่อนๆ ส่องลอดหน้าต่างตกกระทบบนตัวของเขา เงาร่างที่ทอดยาวราวกับภูเขายาวเหยียดสูงตระหง่าน

"ได้เข้าโจว" นางเดินไปข้างกายเขาแล้วพูดเสียงอ่อนโยน

โจวซู่อันเอื้อมตัวมา หลบตาลงมองนาง เห็นว่านางวันนี้ดูไม่ค่อยปกตินัก คิ้วดำเหมือนขมวดเข้าแต่ก็เหมือนไม่ใช่ สองตาเหมือนมีความสุขแต่ก็เหมือนไม่มี ดวงตาแดงเล็กน้อย หายใจหอบเบาๆ

ท่าทางเป็นต้นหลิวบอบบางต้องลมนี้ทำให้คนเกิดความรักใคร่สงสารขึ้นได้จริงๆ

"นี่เจ้าป่วยหรือ" โจวซู่อันถามนาง

"โดนลมเล็กน้อย" เส้นหว่านมองเขาแล้วพูด

ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดปะทะเข้ามา มุมคอเสื้อของเส้นหว่านปลิวตามลม

โจวซู่อันเห็นผมปอยหนึ่งปรกลงมุมหน้าผาก หัวคิ้วของเขาก็ขมวดตามไปด้วย จึงยกมือขึ้นอย่างห้ามใจไม่อยู่ ช่วยทัดผมของนางไว้หลังหู "กินยาหรือยัง"

เส้นหว่านกัดริมฝีปากล่าง พูดเสียงเบาว่า "กินแล้ว"

โจวซู่อันยกมือขึ้นปิดหน้าต่าง ฝ่ามือแนบไปบนแผ่นหลังของนาง พานางมาที่ข้างโต๊ะ

"พຽງນີ້ເຈົ້າເອົາໄປຄຳຮ້ອງແຜ່ນນີ້ໄປທີ່ກຸຣມອາຣູນາກີພອ" โจวซู่อันนั่งลง

แล้วพูด

เส้นห่านเปิดออกซ้ำๆ นี่เป็นใบคำร้องขอหย่าร้างฉบับหนึ่ง

"ข้าหาคนที่บ้านเกิดของหลี่ตี้มาที่เมืองหลวง เขาสามารถไปเป็นพยานให้เจ้าเรื่องการแต่งงานของสกุลหลี่กับสกุลเหอในศาลได้" ใจชูอันเอ่ย

"ได้เท่าหาได้อย่างไร"

หาคนมาเป็นพยาน เส้นห่านเชื่อว่าจะไม่เคยให้หัววานคนให้ไปถาม แต่คนเหล่านั้นเห็นหลี่ตี้เป็นขุนนางใหญ่ ในใจเกิดความหวาดกลัว กอปรกับไม่ได้เป็นญาติอะไรกับนาง แม้จะเสนอเงินให้ก็ไม่เป็นผล

เส้นห่านกลัวว่าจะทำให้หลี่ตี้ตัวจนเกิดเรื่องขึ้น จึงจำต้องล้มเลิกความคิด

ใจชูอันมองออกถึงความลังเลในดวงตาของนาง จึงพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ไม่เชื่อข้าหรือ"

เส้นห่านสบตาเขา "จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าเพียงแค่ว่าพวกเขาจะแวงกลับมาอีก"

"ไม่มีทาง" ใจชูอันยึดตัวตรง แต่ไหล่ของนางเหมือนปลอบใจ จากนั้นก็หยิบใบคำร้องอีกใบออกมาแล้วพูดว่า "รอเหยาปีนตัดสินให้หย่าร้าง เจ้าก็ยื่นใบคำร้องนี้ขึ้นไป หลักฐานล้วนอยู่ที่นี้"

ชายหนุ่มใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะ

ใจชูอันแม้จะไม่ได้อธิบายชัดเจน แต่น้ำเสียงคุ้นเคยเช่นนั้นเท่ากับเป็นการบอกเส้นห่านว่าเสนาบดีกรมอาญาเหยาปีนมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเขา

ทั้งเมืองหลวงไม่มีใครไม่รู้ว่าเขาโจวซู่อันเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ เป็นขุนนางที่ใสสะอาดไม่เห็นแก่เรื่องส่วนตัว เงินที่ส่งเข้าไปที่ศาลตำหลิ จะถูกโยนกลับมาโดยไม่ขาดแม้แต่อึแปะเดียว รวากับเป็นแผ่นเหล็ก นกพันซังขึ้นหนึ่ง ไม่ว่าใครก็เตะไม่เคลื่อนไหว

แต่ตอนนี้เส้นหร่านได้ยินเขาพูดถึงเหยาปิ่น แล้วมองดูใบคำร้อง สองฉบับตรงหน้า รวมถึงหลักฐานอีกหนึ่งปึก ในใจก็เกิดความรู้สึกที่ ผิดแปลกไปพุ่งขึ้นมาทันที

นางขอรับการค้าแบบหมู่ไปไ่ก่มา นางไม่อาจรับความหวังดีจากเขา ได้อย่างสบายใจ

นางหวังอย่างยิ่งว่าโจวซู่อันจะได้รับสิ่งตอบแทนจากตัวนาง อะไรก็ได้ เส้นหร่านสะกดความคิดที่ถาโถมภายในใจ หยิบสมุดบัญชีบนโต๊ะ ขึ้นมา เหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานชี้ชัดว่าหลั้ตู่จูจวิตรีบสินบน แต่ดูจากหลักฐานเหล่านี้แล้ว สิ่งทีหลั้ตู่ทำเห็นได้ชัดว่าไม่เกี่ยวข้องกับองค์ชายหก และสกุลสวี่เลย

"อำนาจบารมีของสกุลสวี่หยั่งรากลึก ตอนนี้เตจะต้องไม่ได้ ถ้าเจ้า เตจะต้อง พวกเขาต้องปกป้องหลั้ตู่แน่นอน" โจวซู่อันพูด

โจวซู่อันแก้ไขสมุดบัญชีเหล่านี้ก็เพื่อปิดให้สกุลสวี่ยอมทอดทิ้งหลั้ตู่ อย่างไม่ต้องสงสัย เบื้องหลังหลั้ตู่หากไม่มีสกุลสวี่ ก็เหมือนลูกหลาน คหบดีที่ถูกขับออกจากสกุลไล่ออกจากเรือน ไม่มีแรงจะตอบโต้ได้อีก

เส้นหร่านพูดเสียงเบาว่า "ข้าเข้าใจ"

พูดจบร่างของเส้นหร่านก็โอนเอนเล็กน้อย โจวซู่อันรับตัวนางไว้ทันที เส้นหร่านเอนล้มเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเขา

"ข้าประคองเจ้าลงไปก็แล้วกัน" โจวชู่อันมองออกว่านี่ไม่ใช่การโผล่เข้าสู่
อ้อมกอด ความเหนื่อยล้าของนางวันนี้ไม่ได้เสแสร้งแกล้งทำ

เส้นหว่านกดมือของเขาเอาไว้ พุดเสียงเบาว่า "อย่าขยับ"

โจวชู่อันยืนนิ่งชะงักงัน

"เมื่อคืน" เส้นหว่านโอบคอของเขาแล้วดิ่งลง ประสานสายตากับเขา
"ข้าไม่ได้นอนทั้งคืน"

โจวชู่อันลูกรกระเดือกเลื่อนลงต่ำ พุดเสียงแหบแห้ง "เพราะเหตุใด"

เส้นหว่านไม่ตอบ แต่ร่างกลับเอนซบบนแผ่นอกกว้างของเขา

"ข้าอยากนอนหลับสักครู่ ได้หรือไม่"

โจวชู่อันหัวใจเต้นรัว เขาคิดไม่ถึงเลยว่านางจะซบอกเขาหลับตาลง
เช่นนี้

ชายหนุ่มแขนแข็งเกร็ง เห็นดวงตะวันค่อยๆ เลื่อนจากหน้าต่าง
บานหนึ่งมายังอีกบานหนึ่ง

เขาจ้องเขม็งที่ขนตาของนาง ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใดจึงแตะที่เอว
ของนาง

"เส้นหว่าน ยามเย็นแล้ว"

เส้นหว่านลื้มตาขึ้นช้าๆ ในระหว่างที่สบตากัน บนใบหน้าก็ปรากฏ
สีแดงเรื่อ ริมฝีปากตื้น "ข้าเสียมารยาทแล้ว ขอได้ทำใจอย่าได้ถือโทษ"

โจวชู่อันพุดอย่างอารมณ์ดีว่า "ไม่เป็นไร"

ประตูปิดลง เกรว้างแผ่นหลังของเส้นหว่านหายไปตรงหน้า โจวชู่อัน
กดแขนของตนเอง สูดหายใจเข้าลึกกรวกับสติแตก

นางทำเช่นนี้ เขาแทบจะทนไม่ไหวแล้วจริงๆ

อีกฟากหนึ่ง เส้นหว่านเดินขึ้นรถม้า

ซิงลีพูดเสียงเบาว่า "คุณหนู ได้ตำรามาแล้วหรือเจ้าคะ"

เส้นหว่านพยักหน้า "อืม"

ซิงลีพูดอีกว่า "วันนี้...เหตุใดจึงนานถึงเพียงนี้เจ้าคะ"

"มีเรื่องอื่นเล็กน้อย จึงเสียเวลา" เส้นหว่านหันหน้าไปพลิกเปิดม่าน
แววตาจับจ้องไปที่หน้าต่างชั้นสองของร้านหนังสือแล้วแอบกำหมัดแน่น
ตื่นก็ไม่ได้ หลับก็ไม่ได้ ต้องทำอย่างไรจึงจะได้

เส้นหว่านกลับถึงจวนสกุลหลีก่อนที่หลิไต้จะเลิกงาน รีบเข้าไปที่
เรือนชั้นใน เห็นเพียงมารดาของหลิไต้ เหวินซือแม่สามีของนางสองแขน
กอดอก ยืนอยู่ตรงประตู พอเอ่ยปากก็พูดประศดเสียงเย็นชา "ฮูหยินใหญ่
จวนใดบ้างที่เอาแต่วิ่งนอกจวนทั้งวัน"

เส้นหว่านเอ่ยปากพูดว่า "ฮูหยินขุนนางชั้นสี่คนใดบ้างไม่มีงานยุ่ง
ข้าเองก็อยากจะมีเวลาว่าง เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ ข้ายกงานจัดเตรียมอาหาร
ให้น้องสาวสกุลเหอทั้งหมด วันหน้าแขกไปใครมาล้วนให้นางเป็นคน
จัดการ"

เหวินซือเบ้มุมปาก พูดเสียงเย็นชาว่า "สกุลหลีของพวกเราแต่งเจ้า
เข้าจวนมา นับเป็นความโชคร้ายของสกุลจริงๆ"

สิ้นเสียงพูดของเหวินซือ เส้นหว่านรู้สึกขึ้นมาทันทีว่าเหมือนสวรรค์
กำลังช่วยนางเช่นกัน นางกำลังกลัดกลุ้มที่หาเหตุผลจากไปไม่ได้ ตอนนี้
ดีเลย ช่างเหมือนกับเพิ่งสับหงกก็มีคนยื่นหมอนมาให้

"ซิงลี"

ซิงลีโน้มตัวพูดว่า "บ่าวอยู่นี่เจ้าคะ"

"เก็บของกลับจวนสกุลเส้น" เส้นห่อหุ้มสุดหยาใจเข้าลึก พุดไป
ที่ละคำว่า "เป็นความโชคร้ายของสกุล โทษใหญ่เช่นนี้ ข้าเส้นห่อหุ้ม
รับไม่ไหวจริงๆ"

เหวินซือได้ยินคำพุดนี้แล้วก็ก้าวเท้าขวางหน้าเส้นห่อหุ้มเอาไว้
พุดตามตรงว่า "บุตรชายข้าเอาสินส่วนตัวให้เจ้าแล้วใช่หรือไม่"

เส้นห่อหุ้มมองนางด้วยความนอบน้อมอย่างมากแวบหนึ่ง "ที่แท้
ท่านยังรู้นั่นคือสินส่วนตัวของข้าหรือ"

เหวินซือแย่งสินส่วนตัวของเส้นห่อหุ้มส่งเงินให้สกุลเหอ ช่วยหนุน
ค่าใช้จ่ายทางบ้าน เรื่องเหล่านี้เส้นห่อหุ้มรู้กระจ่าง หากจะพุดตามจริงแล้ว
เหวินซือไม่ได้ประโยชน์อะไร

ซึ่งลี้วิ่งเข้าไป หยิบกล่องเพียงใบเดียวออกมา ของนอกกายในจวนนี้
เส้นห่อหุ้มไม่เอาเลยก็ได้

"คุณหนู เก็บเสร็จแล้วเจ้าคะ"

เหวินซือเห็นนางจะไปจริงจึงรีบพุดกับสาวใช้ข้างกายว่า "ยังยืนง
อะไรอยู่! ขวามางไว้สิ!"

เหวินซือเอ่ยต่อว่า "เส้นห่อหุ้ม เจ้าเปลี่ยนหน้าเร็วเสียจริง พ่อเจ้า
เพิ่งกลับเข้าราชสำนัก เรื่องนี้ถ้าคนนอกรู้เข้าจะคิดอย่างไร เจ้าออกไป
สอบถามดูสิ มีผู้ใดพุดจากกับแม่สามีเยี่ยงเจ้าหรือไม่"

เส้นห่อหุ้มหัวเราะเยาะตนเอง

แม่สามีหรือ เหวินซือมีสักวันที่เห็นว่านางเป็นลูกสะใภ้สกุลหลังจริง
หรือไม่ เคยเห็นในความดีของนางจริงๆ หรือไม่

เส้นห่อหุ้มพุดเสียงเบาว่า "วันนี้ท่านไม่ปล่อยข้าไป พรุ่งนี้ข้าจะไป

แจ้งความที่ว่าการนครหลวง"

ต่อให้เหวินซื่อเป็นสตรีที่อยู่แต่ในเรือนก็รู้ว่าที่ว่าการนครหลวงคือ
สถานที่อะไร และรู้ว่าผู้ว่าการนครหลวงกับสกุลเสียนมีความสัมพันธ์อะไรกัน

เหวินซื่อขึ้นขึ้น พูดคำว่า 'เจ้า' อยู่หลายครั้ง

เสียนหฺวานพูดกับสาวใช้ประจำกายของหลี่ตี้ว่า "ถ้าท่านพี่ถาม ก็พูดไป
ตามจริง"

พูดจบ เสียนหฺวานก็เดินออกประตูใหญ่จวนสกุลหลี่ไปโดยไม่หัน
กลับมามอง

112

เวลาพลบค่ำ หลีตี้เพิ่งเลิกงานกลับจวน สวามีใช้ประจำกายก็เล่าเรื่อง
ในวันนี้ให้เขาฟัง

หลีตี้กุมขมับพูดว่า "ข้าจะไปดูที่ห้องท่านแม่สักนิด"

หลีตี้เข้าไปในเรือนพักของเหวินซือแล้ว เหวินซือก็พูดอย่าง
โจรร้อนตัวว่า "นี่เจ้าทำทำอะไร มาขุดคุ้ยหาความผิดหรือ"

"ท่านแม่" หลีตี้ถอนหายใจ "เหตุใดท่านจึงต้องหาเรื่องเล่นหร่าน
ให้ได้ด้วย ลูกเคยบอกท่านแล้ว ท่านพอตาออกจากคุก ตอนนี้เป็น
ช่วงเวลายากลำบากที่สุดของลูก เหตุใดท่านแม่จึงไม่เข้าใจลูกบ้าง"

เหวินซือเอียงคอถอนใจ "แม้แค่ขัดหูขัดตากับท่าทางหยิ่งยโส
ของนาง ตอนที่สกุลเลินเกิดเรื่อง ใครกันที่ปกป้องนางไม่ให้ถูกคนนอก
รังแก แม่ขอบอกเจ้านะหลีตี้ สกุลหลีของเราไม่ติดค้างอะไรนาง!"

พูดถึงตรงนี้ เหวินซือก็สุดจมูก "แต่กับหูลูเออร์ เพราะช่วยชีวิตแม่

ทำให้ขาเสีย และเพื่อความก้าวหน้าของเจ้ากลายเป็นอนุภรรยา
กว่าจะตั้งครภักได้ไม่ถ่วงนัก แต่เพราะเรื่องสกปรกในเรือนเหล่านี้...เจ้า
เคยคิดเผื่อนางหรือไม่!"

หลี่ตี้ไม่อาจบอกเล่าสิ่งที่เขาทำให้เหวินซื่อฟังอย่างละเอียดได้ทำได้
เพียงพูดขู่ว่า "เช่นนั้นท่านแม่รู้หรือไม่ว่าตอนนี้ลูกมีชีวิตอย่างไร วันนี้
ลูกขอพูดความในใจให้ท่านฟังสักนิด ในเรือนนี้ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก
ครอบครัวของพวกเราเกรงว่าคงต้องออกจากฉางอันแล้ว"

เหวินซื่อได้ยินคำพูดนี้แล้วก็เลิกคิ้วขึ้นทันที "เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่า
ว่าอย่างไร อะไรเรียกว่าออกจากฉางอัน หรือว่าพ่อตาเจ้าทำให้เจ้าลำบากใจ"

หลี่ตี้พูดว่า "ราชสำนักตรวจสอบขุนนางแต่ละปีล้วนต้องดูผลงาน
เรื่องในเรือนเป็นหนึ่งในรายการที่ตรวจสอบ เรื่องอื่นลูกไม่ลงรายละเอียด
ให้ท่านแม่ฟังแล้ว ลูกขอร้องท่านแค่เรื่องเดียว"

เหวินซื่อเบ้าปากพูดว่า "เจ้าว่ามาก่อน"

หลี่ตี้พูดว่า "วันหน้าท่านอย่าพูดกับนางว่าเป็นโซคร้ายของสกุลเช่นนี้
อีกเลย"

เหวินซื่อหน้าแดง แต่ปากยังคงกัดไม่ปล่อย "แม่รู้ว่าต้องมีคนไป
ฟ้องเจ้า แต่เจ้ารู้แล้วก็ไม่เป็นไร หรือแม่ที่เป็นแม่สามียังต้องเกิตขุนนาง
ไว้ด้วย นางสูงส่งเพียงใดกัน พูดอะไรไม่ได้เลยอย่างนั้นหรือ"

หลี่ตี้ตะหนัถนตนเองแล้วพูดว่า "พูดได้ เหตุใดจะพูดไม่ได้ แต่ลูก
ต้องใช้ใบหน้านี้ไปรับนางกลับมาเท่านั้นเอง!"

ได้ฟังคำพูดนี้ เหวินซื่อก็ยังไม่พอใจ "ยังต้องให้เจ้าไปรับด้วยตนเอง
อีกหรือ นางช่างยิ่งใหญ่เสียจริง!"

หลี่ตี้ถอนหายใจยาว ตบฝ่ามือลงบนโต๊ะ "แล้วแต่ท่านเถอะ!"
พอเห็นเขาโมโห เหวินซือกก็ลดความโกรธลงครึ่งหนึ่งในทันที พิมพ์
เสียงเบาว่า "จะโกรธมากเช่นนี้ด้วยเหตุใดกัน..."

เดินหรรษาไม่อยู่ ตกกลางคืนหลี่ตี้จึงไปที่เรือนเหอห้วนหฺวู เขานอน
เปลือยกายอยู่บนเตียง ปีบไหล่ของนาง
"ทำให้เจ้าเจ็บเข้าใจเช่นนี้ ในใจเจ้าโทษข้าหรือไม่"
เหอห้วนหฺวูพูดว่า "ข้าเดิมทีก็ต้องเห็นสามีเป็นท้องฟ้า ข้าไม่เจ็บเข้าใจ
อะไร"

"นอนเถอะ" หลี่ตี้หัวเราะเบาๆ เลื่อนแขนออกจากบนตัวนาง

เช้าวันต่อมา หลี่ตี้กำลังเตรียมจะไปสกุลงเส้นรับคนกลับมา บ่าวผู้หนึ่ง
ก็กระหืดกระหอบวิ่งเข้ามา "ได้เท่า แยกแล้วขอรับ!"

หลี่ตี้ขมวดคิ้วพูดว่า "เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

"ฮูหยิน ฮูหยินนางฟ้องว่าท่านหลอกหลวงเรื่องแต่งงาน ส่งไปคำร้อง
ไปที่กรมอาญาแล้วขอรับ!"

"เจ้าว่าอะไรนะ" หลี่ตี้พูด

"ได้เท่า เจ้าหน้าที่กรมอาญากำลังรอท่านอยู่ข้างนอกขอรับ!"

ตอนนี้เองในหัวของหลี่ตี้ก็ปรากฏเสียงอ่อนหวานของนางขึ้นทันใด
'วันนี้เกรงว่าคงไม่ได้ ข้ายังมีระดูอยู่'

'ยังอีกสามสี่วัน'

หลี่ตี้สีหน้าเย็นเยือก ตอนนี้จึงได้รู้สึกถึงความผิดปกติ บ่าวพูดว่า

"ได้เท่า ตอนนี้จะทำอย่างไรขอรับ"

หลี่ตี้ครุ่นคิดอยู่นาน จึงพูดเสียงเข้มว่า "ไปกรรมอาญา"

หลังจากนั้นครึ่งชั่วยาม รถม้าก็มาหยุดตรงหน้าประตูกรรมอาญา หลี่ตี้ประคองเหวินซื่อลงรถม้า หันหน้าไปพูดกับเหอห้วนหฺรฺว่า "ที่ข้าสอนเจ้าไปเมื่อครู่เหล่านั้นจำได้หมดหรือไม่"

เหอห้วนหฺรฺพูดว่า "ท่านพิวางใจได้"

หลี่ตี้พูดว่า "ดี เจ้าอยู่รอในรถม้าสักครู่"

หลี่ตี้ถูกคนเดินนำเข้าไปในศาล พอเข้าประตูก็เห็นคนของสกุลเลินพ่อตาของเขา เดินหรร่า และเส้นเงินล้วนอยู่ที่นั่น

เสนาบดีกรรมอาญาเหยาปินนั่งประจำตำแหน่งสูงสุดในศาล พูดออกมาทีละคำว่า "ในเมื่อล้วนมาถึงแล้วก็เปิดศาลเถอะ"

หลี่ตี้เข้าไปคว้าแขนของเส้นหรร่า ยิ้มอย่างประจบ "หรร่ารานเมื่อวานที่ท่านแม่พูดแค่พูดด้วยความโมโห เจ้าคล้ายโกรธก่อน พวกเรามีเรื่องอะไรกลับเรือนไปค่อยพูดกัน"

เส้นหรร่าสะบัดแขนของเขาออก "รองเสนาบดีหลี่มีเรื่องอะไรก็พูดที่นี้ดีกว่า"

เห็นฉางอันแล้วเหวินซื่อก็ได้แต่หรีดตาลง หากไม่ใช่เพราะเมื่อครู่หลี่ตี้กำชับแล้วกำชับอีกว่าห้ามทะเลาะกับเส้นหรร่าในศาล นางก็อยากจะฟ้องเส้นหรร่าโทษฐานไม่เคารพแม่สามีเสียเลย

เหยาปินถือใบคำร้องในมือ พูดกับสองคนกลางศาลว่า "เส้นซื่อที่เขียนในใบคำร้องนี้ล้วนเป็นความจริงหรือ"

เส้นหรร่าพูด "จริงแท้แน่นอนเจ้าคะ"

หลี่ตี้มองดูใบคำร้องในมือเหยาปิ่นแล้วเอี้ยวตัวมา ใช้เสียงที่เบามาก พูดกับเส้นหว่านว่า "วางแผนนานเท่าใดแล้ว เส้นหว่าน นี่เจ้าจะแตกหักกับข้าหรือ"

เส้นหว่านสะกดหัวใจที่เต้นรัว พูดเสียงเบาเช่นกันว่า "ใบคำร้องก็เย็นไปแล้ว ได้ทำหลี่คิดอย่างไรเล่า"

ทันใดนั้นหลี่ตี้ก็เพิ่มความดังเสียง พูดอย่างอ่อนโยนว่า "หว่านราน ถ้าเจ้าไม่ชอบเจาอี้เหียนงั้น ข้าส่งออกไปก็ได้ เจากับข้าเป็นสามีภรรยา กันมาหลายปี มีเรื่องอะไรพูดอย่างเปิดอกไม่ได้ ต้องทำเช่นนี้ด้วยหรือ"

เหวินซือเห็นช่องว่างให้แทรกจึงเอ่ยว่า "เส้นซือ เจ้าแต่งงานสี่ปี ไม่มีลูก สามีเจ้าเคยว่าเจ้าสักคำหรือไม่ เขาเป็นขุนนางชั้นสี่ ตามกฎหมายแล้วสามารถรับอนุภรรยาได้สามคนนี่...เป็นการทำผิดต่อเจ้าอย่างนั้นหรือ"

สตรีซื่อจาง นับเป็นความผิดเช่นกัน

เส้นหว่านยกมุขปากยิ้ม นางกับเหวินซืออยู่ร่วมกันมาสี่ปี ย่อมรู้ว่านางไม่มีทางพูดคำเช่นนี้ออกมาได้ เห็นได้ชัดว่าระหว่างทางมาที่นี้ หลี่ตี้ได้คิดแผนรับมือเอาไว้แล้ว

เส้นหว่านไม่สนใจการเล่นละครของแม่ลูกคู่นี้ คำนับเหยาปิ่นแล้วพูดว่า "เรียนใต้เท้า ตอนที่ข้ากับเขาแต่งงานกัน ไม่รู้ว่าเขาเคยมีภรรยาอยู่คนหนึ่ง ตามกฎหมายแล้วเรา มีภรรยาแล้วแต่งซ้อน เดิมทีไม่นับเป็นภรรยา เส้นหว่านวันนี้มาก็เพื่อขอรับรองให้หย่าขาดจากกัน"

สิ้นเสียงพูดนี้ คนรอบข้างต่างสูดหายใจเข้าอย่างตกใจ

"มีภรรยาแล้วแต่งซ้อน ได้ทำหลี่นี้บ้าไปแล้วหรือ เป็นขุนนางพอแล้วหรือไร"

คนนอกศาลกระซิบกระซาบกัน รวากับนกพิราบขาวหลายตัวบินขึ้น
พร้อมกัน

เสนาบดีเหยาเคาะโต๊ะแล้วพูดว่า "ที่ฝ่ายเจ้าทุกข์พูด ได้ทำหุ้ยยอมรับ
หรือไม่"

หลี่ตี้เกาหัวคิ้วอย่างขัดเขิน พูดด้วยรอยยิ้ม "ไม่มีเรื่องนี้เลย เป็นแค่
เพียงความเข้าใจผิดเท่านั้น"

หลี่ตี้มองเส้นหว่านแล้วถอนหายใจเอือกหนึ่ง "หว่านราน ข้ารู้ว่าเจ้า
มีปมในใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าจะเรียกนางมาอธิบายให้เจ้าฟังด้วยตนเอง"

หลี่ตี้พูดอีกว่า "ได้ทำอนุญาตให้ข้าอธิบายสักนิดได้หรือไม่"

เสนาบดีเหยายกมือเป็นสัญญาณให้เขาทำได้ตามสบาย

หลี่ตี้กระซิบพูดกับเจ้าหน้าที่ด้านข้างหลายประโยค ผ่านไปพักหนึ่ง
เหอหวันหฺรูก็เดินกะเผลกเข้ามาอย่างช้าๆ

เสนาบดีเหยาพูดว่า "ผู้ที่มาเป็นใคร"

เหอหวันหฺรูเอ่ยตอบเสียงเบาว่า "ข้าน้อยคืออนุภรรยาในจวนได้ทำหุ้ย
เหอชื่อ"

เหอหวันหฺรูเดินไปข้างกายเส้นหว่าน พูดด้วยน้ำตาคลอในทันที "ฮูหยิน
จะให้ข้าพูดอย่างไรจึงจะยอมเชื่อ ข้ากับได้ทำแม้จะรู้จักกันมาก่อน แต่ก็
ไม่ได้เป็นอย่างที่ฮูหยินคิด"

เหอหวันหฺรูมีหน้าตาใสซื่อ กอปรกับนางเดินได้ไม่สะดวก พอเข้ามา
ก็ทำให้คนเกิดความสงสารขึ้นมาหลายส่วน

"หกปีก่อน ข้าเพื่อช่วยชีวิตมารดาของได้ทำหุ้ยทำให้ขาบาดเจ็บ
ได้ทำเห็นข้าน่าสงสาร กลัวว่าวันหน้าข้าจะออกเรือนได้ยาก จึงได้รับข้า

เป็นอนุภรรยา" พุดไปน้ำตาของเหอห้วนหูก็ล้นออกมาจากขอบตาจริงๆ "ฮูหยินทำเช่นนี้เพราะทำให้ยอมรับข้าไม่ได้หรือ ถ้ารับไม่ได้ ฮูหยิน ก็พุดมาตามตรงได้เลย"

เส้นห่านมองดวงตาของเหอห้วนหูแล้วเกิดความรู้สึกเห็นใจขึ้นมาจริงๆ

นางกับหลี่ต้อยู่ด้วยกันมาสี่ปี ย่อมรู้ถึงความสามารถในการพุดกล่อมคน แต่คิดไม่ถึงว่าเธอจะทำให้สตรีสกุลเหอที่แค่นางจนค้นพิน เช่นนี้ออกมายอมรับว่าตนเองเป็นอนุภรรยาต่อหน้าธารกำนัลได้

เสนาบดีเหยาไม่ยอมให้เหอห้วนหูพุดต่อไป จึงพุดกับเส้นห่านว่า "เส้นซือ กับเรื่องนี้เจ้ามีอะไรจะพุดหรือไม่"

เส้นห่านพุดว่า "ข้าอยากเชิญพยานเข้ามาคนหนึ่ง"

คำพุดนี้ออกมา หลี่ต้อยิ้มหัวคิ้ว จากนั้นดวงตาของหลี่ต้อยก็เบิกโตขึ้นมา...

ชายหนุ่มในชุดผ้าหยาบสีฟ้าหม่นที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้เขาค้นเคยดีที่สุดแล้ว นี่คือนางอาสามของเหอห้วนหู

เหอห้วนหูกับเหวินซือล้วนพากันตกใจไปด้วย

ชายหนุ่มในชุดพุดว่า "เรียนได้เท่า ข้าน้อยคืออาสามของเหอซือ"

เสนาบดีเหยาอึดหลังตรงในทันที เอ่ยถามเหมือนรู้สึกสนใจขึ้นมา "เจ้ารู้จักได้เท่าหลี่ผู้นี้หรือไม่"

"รู้จักแน่นอน" ชายหนุ่มมองหลี่ต้อยแวบหนึ่ง "หกปีก่อนเขามาพุดทาบทามสู่ขอที่บ้านสกุลเหอ ก่อนที่พี่ชายข้าจะตายได้ให้บุตรสาวเพียงคนเดียวของตนเองแต่งงานกับเขา"

พูดจบชายชุดฟ้าก็พูดกับเหอห้วนหัวว่า "เจ้ายังรู้หรือไม่ว่าตนเอง
แซ่เหอ เป็นอนุภรรยาเขาหรือ เหอะ!"

หลี่ตี้แหวดตาเคร่งเครียด จ้องท่านอาสามผู้นี้ตาไม่กะพริบ

คนผู้นี้หน้าตาเป็นคนเถรตรง แท้จริงเป็นอย่างไรเล่า หลี่ตี้ทุกปี
ไม่รู้ว่าจะต้องทุ่มเงินใส่ตัวเขาไปเท่าใด เลี้ยงคนกินข้าบริ่ง ไปบ่อนพนันได้ดิน
ไม่มีเรื่องใดที่เขาไม่ทำ

หลี่ตี้หัวเราะเบาๆ แล้วพูดว่า "ข้าเรียกท่านว่าท่านอาสาม ท่านกลับ
ใส่ร้ายข้าเช่นนี้หรือ"

พูดตามตรงแล้ว หลี่ตี้ยังไม่ถึงขั้นที่วุ่นวายทำอะไรไม่ถูก

อย่างไรเสีย ทะเบียนเรือน เอกสาร หนังสือสมรสล้วนถูกเขาทำลาย
ไปแล้ว ต่อให้สิ่งที่เขาพูดเป็นความจริง แต่พูดปากเปล่าไร้หลักฐาน สุดท้าย
ก็ไร้ประโยชน์

เสนาบดีเหยาพูดกับชายหนุ่มว่า "กล่าวหาใส่ร้ายขุนนางราชสำนัก
ต้องเข้าคุก ข้าขอถามเจ้า ในมือเจ้ามีหลักฐานหรือไม่"

ชายหนุ่มควักกระดาสที่เป็นรอยเหลืองแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ
ยื่นให้แก่เหยาปิน "หนังสือสมรสหายไบนานแล้ว ตอนนี่ข้าสามารถหาได้
มีเพียงใบสินสอดที่ใช้ทาบทามสู่ขอแผ่นนี้ ได้ทำเสนาบดีเทียบลายมือดู
ก็จะรู้ว่าข้าน้อยใส่ร้ายเขาหรือไม่"

เส้นเหวินฉีที่นิ่งเงียบไม่พูดอะไรมาตลอดลุกขึ้นทันที ยื่นเอกสาร
กรมโยธาฉบับหนึ่งไปให้ "เอกสารฉบับนี้เป็นเอกสารที่ได้ทำหลี่เซียนขึ้น"

เหยาปินรับไปด้วยสองมือ จากนั้นก็ร่วมกับรองเสนาบดีกรมอาญา
ตรวจสอปลายมือ ผ่านไปครู่หนึ่ง เหยาปินก็พูดว่า "หลักฐานแน่นชัด"

ได้ยินคำพูดนี้ หลีตี้ก็กลืนกลืนขึ้นมาทันที "ได้เท่า! ในโลกนี้คนมีความสามารถมากมาย คิดจะปลอมแปลงลายมือ เรียกได้ว่าง่ายดายมาก แค่วาดเส้นสอเพียงแผ่นเดียวจะสรุปคดีได้อย่างไร..."

"พอแล้ว" เสนาบดีเหยาพูดว่า "ตามกฎหมายแคว้นจิ้น ถ้าหลอกหลวงแต่งข้อหา สามารถตัดสินให้หย่าร้างได้เลย"

พูดจบ เสนาบดีเหยาก็อำนาจตราขุนนางลงบนใบคำร้องที่เส้นหว่านขึ้นมาแล้วพูดว่า "เส้นชื่อ นับจากวันนี้เจ้ากับสกุลหลีไม่มีความเกี่ยวพันอะไรกันอีก"

"ข้าก่อน!" หลีตี้มองดูการกระทำของเขาแล้วก็ตกใจหน้าถอดสี การกระทำบนมือของเสนาบดีเหยาไม่ได้หยุดลง พูดต่อไปว่า "สำหรับได้เท่าหลี มีภรรยาแล้วแต่งข้อหาต้องถูกโบยสี่สิบเก้าที ยังมี..."

เหวินซือไม่ทันฟังจบ พอได้ยินว่าถูกโบยก็ปิดตามดลสติไปในทันที หลีตี้ประคองเหวินซือ มองเหยาบินอย่างเคื่องกรรพ พูดเสียงดุดันว่า "ได้เท่าเหยาฟังความของนางเพียงข้างเดียว ทำถูกต้องคำว่าเที่ยงธรรมเหนือศีลระของท่านหรือไม่"

จากนั้นเขาก็มองไปที่เส้นหว่าน พูดอย่างดุร้ายว่า "ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าถ้าข้าไม่มีชีวิตที่ดี ใครก็อย่าได้มีเลย"

จากนั้นเขาก็มองไปที่เส้นเหวินฉีแวบหนึ่ง พูดอีกว่า "ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็มีเรื่องหนึ่งจะฟ้องเช่นกัน!"

เหยาบินขยับหมวกแพรโปร่งบนหัว พูดด้วยรอยยิ้มว่า "ได้เท่าหลี คิดว่ากรรมอาญาของข้าเป็นสถานที่อะไร แม้แต่ใบคำร้องยังไม่มีก็คิดจะเอ่ยปากฟ้องหรือ เมื่อครู่ท่านพูดจาส่งเดช ข้ายังไม่ได้กำหนดโทษของท่าน

ในศาล นับว่าเห็นแก่ที่เป็นขุนนางด้วยกันแล้ว ถ้าท่านยังไม่ยอมแพ้ก็สามารถไปขอพิจารณาคดีอีกครั้งที่ศาลต่ำหลีได้ ดูว่าข้าใส่ความท่านหรือไม่!"

หลี่ตี้ไกรธจนหน้าแดงกำ พุดคำว่า "ได้" ต่อกันหลายที เขามองเส้นหว่านอย่างเคียดแค้นแวบหนึ่ง "เส้นหว่าน ข้าจะให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าจะเอาหรือไม่!"

เส้นหว่านปิดหน้า หมุนตัวกลับ ไม่มองหน้าเขาอีก เบื้องหลังมีเสียงวิจารณ์ไปต่างๆ นานา

เส้นเงินคว้ามือพี่สาวเดินหน้าหนึ่งก้าวแล้วพุดว่า "ได้ทำหลยอยากจะไปฟ้องที่ใดก็เชิญตามสบาย"

หลี่ตี้หัวเราะเยาะ หมุนตัวเดินออกจากกรมอาญาไป

หลังจากประคองเหวียนซื่อขึ้นรถม้าแล้วก็ตรงไปที่ศาลต่ำหลี จากนั้นสั่งให้คนของตนเองนำข้าวไปแจ้งสวี่ฮองเฮา

กรมอาญาไม่น่าเชื่อถือ ที่ว่าการนครหลงไปไม่ได้ มีเพียงแค่นี้ที่ยังคืน 'ความบริสุทธิ์' ให้แก่เขาได้

หลี่ตี้มือถือใบคำร้องแผ่นหนึ่งเดินเข้าศาลต่ำหลีภายใต้การนำทางของเจ้าหน้าที่ จึงได้พบกับโจวซู่อัน

ได้พบกับคนที่รอคอยมานาน โจวซู่อันวางพู่กันชนหมาป่าในมือลง ขยับพิงพนักหลัง พุดกับเขาอย่างเคร่งขรึมแต่ไม่ดุตันว่า "ได้ทำหลยมาที่ศาลต่ำหลีของข้า มีเรื่องอะไรหรือ"

หลี่ตี้ยื่นใบคำร้องในมือไปให้แล้วพุดว่า "ข้าอยากขอให้ได้ทำโจวพิจารณาคดีนี้อีกครั้ง"

โจวซู่อันถือใบคำร้องของเขาไว้ ยังไม่เปิดออกก็พูดเสียงเบาว่า
"คดีอะไร"

"เส้นห่านบุตรสาวสกุลเส้นทำร้ายลูกข้าจนตายก่อน จากนั้น
ทำหลักฐานปลอมใส่ความข้า ขอให้ทำพิจารณาคดีให้กระจ่างด้วย"

โจวซู่อันสบตาเขาอยู่นาน ทันใดนั้นก็ยิ้มแล้วพูดว่า "ได้"

113

หลี่ตี่นั่งพิงบนเก้าอี้สีเหลือง สีหน้าหดหู่ หัวเราะเยาะหยันทีหนึ่งแล้วพูดว่า "ชาวเมืองลั่วนพูดกันว่าเป็นสามีภรรยาหนึ่งวันรักกันไปร้อยวัน ข้าไม่เคยคิดเลยว่าภรรยาที่นอนร่วมเตียงกับข้าทุกคืนจะใจร้ายราวอสรพิษเช่นนี้"

นอนร่วมเตียงทุกคืน?

มือของโจวซู่อันที่วางอยู่บนโต๊ะเคาะโต๊ะเป็นครั้งคราว

ในตอนนี้อเองซู่อี้ก็เคาะแล้วเปิดประตูห้องเอกสาร "เรียนได้เท่ากรมอาญาส่งเอกสารคดีมาฉบับหนึ่งขอรับ"

"ได้เท่าหิลือสักรู้" โจวซู่อันลุกขึ้นเดินออกไปแล้วพลิกมือปิดประตู

ซู่อี้พูดว่า "สถานที่ที่หลี่ตี่ซ่อนสินบนไว้หาเจอแล้วขอรับ อยู่ที่ไคหมิงฟางทางด้านใต้"

โจวซู่อันรับเอกสารคดีมาด้วยมือเดียว อ่านดูแล้วจึงพูดว่า "กรมอาญา

เอาหลักฐานไปหรือยัง"

ฉู่อี้พูดว่า "ยังขอรับ"

"เช่นนั้นเจ้าพาคนไปเดี๋ยวนี้ จำไว้ว่าต้องเร็ว"

ฉู่อี้เอ่ยตอบ "ข้าน้อยเข้าใจแล้วขอรับ"

หลังจากผ่านไปหนึ่งชั่วยามกว่า ฉู่อี้ก็เอาหลักฐานของผิดกฎหมายมาส่วนหนึ่งกลับมาที่ศาลต้าหลี่ หยิบใบรายชื่อแผ่นหนึ่งออกมาแล้วพูดว่า "แค่เงินที่ซ่อนไว้ในห้องใต้ดินก็มีถึงห้าแสนก๊วน ภาพวาดขึ้นชื่อของราชวงศ์ก่อน เงินทองเครื่องประดับจำนวนหนึ่ง พวกเจ้าหน้าที่ยังทำการขนอยู่ขอรับ"

โจวซู่อันพยักหน้ากล่าว "ของเหล่านั้นไม่รีบ ส่งข่าวนี้ไปที่ตำหนักเว่ยอังก่อน"

พูดจบ โจวซู่อันก็ถือใบคำร้องของเสิ่นหฺวานและสมุคบัณฑูที่เข้ามาในห้องเอกสาร

"ความอยากอาหารของใต้เท้าหลี่มากเกินไปสักนิดหรือไม่"

หลี่ตี้มองดูดวงตาของโจวซู่อันที่ราวกับสามารถมองทะลุทุกอย่างได้คู่ นั้น ในใจเกิดความไม่สบายใจขึ้นมา เขาลุกขึ้นพูดว่า "ใต้เท้าโจวพูดเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร"

โจวซู่อันเอาใบรายการทรัพย์สินที่ได้จากการทุจริตในมือโยนให้เขา "เรือนหนานอี้ที่เคเหิงฟางเป็นชื่อของใต้เท้าหลี่ใช่หรือไม่"

หลี่ตี้คลุกคลีในแวดวงขุนนางมาหลายปี ไซ้ว่าแม้แต่ของเหล่านั้นจะดูไม่เข้าใจ เขาสะบัดใบรายชื่อตรงหน้า พูดเสียงดุดันว่า "ใส่ร้าย!"

โจวซู่อันเทน้ำชาให้เขาถ้วยหนึ่งอย่างไม่มีรีบร้อน พูดเสียงเบาว่า "ท่าน

กับข้าเป็นคนในตระกูลต่ำต้อยเช่นกัน สอบขุนนางปีเดียวกัน ข้าเป็น
ขุนนางปีเดียวกัน ข้าขอพูดคำในใจกับได้เท่าหลี่สั๊กประโยค นี่เป็นหลักฐาน
แน่นอน ใครก็ช่วยท่านไม่ได้"

หลี่ตี้ทุดนั่งลงบนม้านั่ง ริมฝีปากล่างสั่นเทา

การทุจริตจะนำไปสู่อะไร...

ตามกฎหมายแล้วฉันจิ้น ขุนนางทุจริตรับสินบน หากถูกพบเข้าจะ
ไม่รับเข้าเป็นขุนนางไปชั่วชีวิต

โทษสถานเบาบายแปดสิบที่ ปลดจากตำแหน่ง โทษสถานหนัก
คั่นจวนยี้ดทรัพย์ ยึดที่ดินคักดินา...

ในตอนนี้อยู่หน้าหลี่ตี้ปรากฏภาพคนจำนวนมาก สวีฮองเฮา
องค์ชายhek เกิงอ่อง เลิ่นเหวินฉี เลิ่นหฺวาน...เขารู้ว่าคนเหล่านี้ไม่มีผู้ใด
ยอมมาช่วยเขาแน่นอน...

เขาจำต้องช่วยตนเอง

หลี่ตี้พูดขึ้นทันใดว่า "ได้เท่าใจ ข้าอยากพบเสนาบดีเลิ่นสั๊กครั้ง"

โจวซู่ฮั่นสบตากับเขาแล้วพูดตามตรงว่า "ข้าคิดว่าคนสกุลเลิ่นคง
ไม่มาพบท่าน"

หลี่ตี้ส่ายหน้า พูดอย่างมั่นใจว่า "ได้เท่าใจช่วยแจ้งคำพูดข้าไป
ก็พอ พวกเขาจะมาพบข้าเอง"

โจวซู่ฮั่นยืนใบคำร้องและสมุดบัญชีในมือให้เขา การกระทำยังคง
อ่อนโยนดังเดิม "นี่คือใบคำร้องที่ฟ้องว่าได้เท่าหลี่ทุจริต นี่เป็นหลักฐาน
ที่ยื่นมา ได้เท่าหลี่ลองอ่านให้ดีเถอะ"

หลี่ตี้หยิบใบคำร้องขึ้นมา ข้อมือสั่นเทา มุมล่างใบคำร้องนี้เขียนชื่อ

ของเส้นหร่านเอาไว้ คนที่ฟ้องว่าเขาทุจริตเป็นนางเองหรือ

หรือว่าเรื่องนี้ฉันล้วนเป็นสิ่งที่นางวางแผนไว้แล้ว หย่าขาดจากเขาก่อน แล้วใช้สมุดบัญชีนี้...

สมุดบัญชี?

พอคิดถึงตรงนี้ หลีตี้ก็นึกขึ้นได้ทันใดถึงการกระทำต่างๆ ของเส้นหร่านตอนที่เขาหมดสติในจวนวันนั้น

เขาเข้าใจเรื่องราวทันที ที่แท้นั้นนางเป็นคนวาง นางก่อเรื่องวุ่นวายใหญ่โตตอนนั้นก็เพื่อเข้าไปในห้องหนังสือของเขา!

ที่แท้นางเริ่มวางแผนทำร้ายเขามานานแล้ว!

ฝ่ามือใหญ่ของหลีตี้ตบลงบนโต๊ะ พูดอย่างโมโหว่า "หญิงเลว!"

หลีตี้ในตอนนี้อันตรายกว่าตอนที่มีมารยาทเหมือนเช่นเคยแล้ว

ใจชั่วอันมองออกว่าหลีตี้ห่างจากการสติแตกโดยสิ้นเชิงเพียงก้าวเดียวเท่านั้น เขาจึงเติมไฟอีกหนึ่งกองในเวลาเหมาะสม "ข้าจะเข้าวังไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท ใต้เท้าหลีมีอะไรจะพูดอีกหรือไม่"

'เข้าวังไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท' คำพูดนี้ราวกับสายฟ้าเส้นหนึ่งฟาดลงบนตัวของหลีตี้

ตอนนี้ดินแดนสู่มีปัญหา เงินของราชสำนักไม่พอใช้เลย เกิดเรื่องขึ้นในสถานการณ์เช่นนี้ หลีตี้ได้ใจได้แล้วว่าฮ่องเต้เจิ้งหยวนจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

เพียงพริบตา เขาเหมือนย้อนกลับไปเมื่อหกปีก่อน...

หกปีก่อนเขาไม่มีอะไรเลย ไม่มียศไม่มีบรรดาศักดิ์ ยากจนข้นแค้นเขาในตอนนั้นเพราะตอนเข้าเมืองหลวงไม่มีเสื้อผ้าที่เหมาะสมจึงถูกลูกหลาน

ตระกูลใหญ่เหล่านั้้นหิวระะเยาะไม่หยุด

เขาไม่ยอม ดั้้นรนต่อสู้ชีวิต จากนั้นสวี่ฮองเฮาก็มาหาเขา...

หลี่ตี่มองดูบนใบรายการทรัพย์สินที่ได้จากการทุจริตเขียนเอาไว้ว่า
ห้าแสนกั๋วกันก็ักขัน เงินเหล่านั้้นแม้จะฝั่งไว้ที่เรือนตากอากาศของเขา
แต่ไม่มีแม่แต่่อี่แปะเดียวที่เขาสามารถแตะต้องได้

นี่ล้วนเป็นเงินของสกุลสวี่ ทั้งที่ทั้งหมดสกุลสวี่เป็นคนทำ แต่บน
สมุดบัญชีกลับไม่มีชื่อใครคนใดในสกุลสวี่เลย

นี่ก็คือตระกูลใหญ่่นั้บร้อยปีหรือ

หื ซ่างน่าซันนั้ก

หลี่ตี่มองที่ใบคำร้องอีกครั้้ง ในที่สุดก็หิวระะออกมา เสียที่ที่เขา
ยังคิดจะใช้ชีวิตอย่างดีกับนางและมีลูกสักคน ไม่เคยคิดเลยว่านางกลับ
อยากให้เขาตาย

ระหว่างที่ครุ่นคิด เขาก็เห็นแววดารั้้งเกียจของเส้นเหวินฉีอีกครั้้ง
เส้นเหวินฉีถามเขาว่า 'หลี่ตี่ เจ้ามีคุณสมบัติอะไรมาแต่งงานกับบุตรสาว
ของข้า'

หลังนั้้งเงียบไปครู่หนึ่ง หลี่ตี่จึงมองไปทางโจวซู่อัน "ได้เท่าใจให้
กระดากข้าได้หรือไม่ ข้ายังมีใบคำร้องอีกฉบับที่ต้องเขียน"

โจวซู่อันพยักหน้า เอาเครื่องเขียนที่อยู่บนโต๊ะยื่นให้เขาทั้งหมด

หากภยัใหญ่ครั้้งนี้ถูกกำหนดให้หนีไม่พ้นจริง ๆ เช่นนั้นหลี่ตี่ต้องหา
ใครสักคนมาเป็นเพื่อน หากสามารถดึงสกุลเส้นลงมาได้ สวี่ฮองเฮา
อาจจะช่วยดูแลท่านแม่ของเขาก็ได้

หลี่ตี่กั้มหน้าเขียนใบคำร้องเสร็จแล้ว จากนั้นจึงยื่นให้โจวซู่อัน

"ได้ทำให้ใจอ่านแล้วก็จะรู้เอง"

โจวชู่อันรีบไปพร้อมแสงมองเขาอย่างแปลกใจแวบหนึ่ง "แม้แต่หลักฐานเบื้องต้นยังไม่มี ข้าคิดว่าคำพูดของได้เท่าหลี่ไม่มีน้ำหนัก"

หลี่ตี๋พูดว่า "ข้ามีหลักฐาน"

โจวชู่อันเอ่ยถามทันที "อยู่ที่ใด"

หลี่ตี๋กล่าวตอบ "ข้าตั้งใจตั้งสัญลักษณ์ไว้บนข้อสอบในปีนั้น บนมุมขวาบนมีหยดหมึกสามหยด ได้นำหมึกนั้นสลักชื่อของข้าเอาไว้ ส่องกับแสงแดดสามารถมองเห็นได้"

แคว้นจิ้นนับจากมีระบบการปกปิดชื่อก็เข้มงวดกับการตั้งสัญลักษณ์ไว้บนข้อสอบ หากพบเข้าจะถือเป็นโมฆะทันที

โจวชู่อันพูดอย่างไม่กระโตกกระตาก "สิ่งที่ท่านพูดเหล่านี้ยังมีคนอื่นรู้เรื่องหรือไม่"

หลี่ตี๋เอ่ย "ไม่มี"

โจวชู่อันพยักหน้าพูดว่า "เช่นนั้นก็ดี"

หลี่ตี๋ข้อนตาขึ้นมอง "ได้ทำให้ใจพูดเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร"

โจวชู่อันหยิบตะเกียงน้ำมันจุดไฟไว้ขึ้นมาดวงหนึ่ง เอาเอกสารที่หลี่ตี๋เพิ่งเขียนเสร็จไปวางบนไฟตะเกียงที่เอนไหวไม่อยู่นิ่ง

ใบคำร้องแผ่นหนึ่งเผาไหม้เป็นเถ้าถ่านในพริบตา

หลี่ตี๋สองตาเบิกโต "ได้ทำให้ใจทำอะไร?"

โจวชู่อันไม่มองเขาอีก ลูกขึ้นพูดกับคนข้างนอกว่า "ใครเข้ามาที่คฤหาสน์นางต้องโทษหลี่ตี๋ไปเข้าคุกศาลต้าหลี่"

ตอนที่หลี่ตี้ได้พบโจวชู่อันอีกครั้งคือสามวันต่อมา ฮองเต้มีพระราชโองการด้วยพระองค์เองให้ยึดตำแหน่งรองเสนาบดีกรมโยธาของเขาและค้นจวนยึดทรัพย์จวนสกุลหลี่

ในคุกหลวงที่มีมืดมืด หลี่ตี้นั่งอยู่ตรงมุมหนึ่ง บนขาของเขามีรอยเลือดให้เห็นรางๆ นี่คือน้ำที่ไหลทิ้งไว้จากการถูกโบย

หลี่ตี้มองโจวชู่อันที่อยู่นอกประตูพลางพูดเสียงเบา "ข้ายังคิดว่าใต้เท้าโจวจะซื่อสัตย์สูงส่งเพียงใด ที่แท้ก็เป็นเพียงคนของตำหนักบูรพา"

โจวชู่อันเดินเข้าไปช้าๆ พูดอย่างขัดถ้อยขัดคำว่า "ศาลต้าหลี่ไม่ฝึกฝนฝ่ายใด"

หลี่ตี้พูดอย่างโกรธแค้น "แล้วท่านทำเช่นนี้เพื่ออะไร"

โจวชู่อันยกมือขึ้นโบกให้เจ้าหน้าที่ถอยออกไป หลังจากสบสายตากับเขาครู่ใหญ่จึงพูดว่า "เจ้าไม่ควรทำกับนางอย่างนั้น"

'เจ้าไม่ควรทำกับนางอย่างนั้น' หรือ

ในหัวของหลี่ตี้มีเสียงครืนดังขึ้น

แม้โจวชู่อันจะไม่ได้พูดชัดเจน แต่ด้วยสัญชาตญาณของคนที่เป็นขุนนางมาห้าปีทำให้เขาเดาได้โดยไม่ผิดพลาดว่า 'นาง' ที่บุรุษผู้นี้พูดถึงคือผู้ใด

หรืออาจจะพูดได้ว่า 'จะเป็นผู้ใดได้อีก'

หลี่ตี้ส่ายหน้าแล้วส่ายหน้าอีกอย่างไม่อยากเชื่อ บนแขนขนลุกเกรียว "เหตุใดท่านต้องทำเช่นนี้ เหตุใดกัน"

เสียงของเขาค่อนข้างน่าเวทนา แต่กลับค่อนข้างสงบนิ่ง ความสงบนิ่งนี้ราวกับความสงบก่อนพายุฝน

แต่โจวซู่อันรู้ว่าคำพูดอย่างไรจึงจะทำให้หล่ตัสติแตกอย่างสิ้นเชิง
"ไม่มีคำอธิบายว่าเพราะเหตุใด" โจวซู่อันยกมูปากยิ้มแล้วเอ่ยต่อ
"เพียงแค่ข้าถูกใจฮูหยินของ...เจ้าแล้ว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3wCz0vt>